

T. Igor Csaba

A TILTOTT BOLYGÓ

T. Igor Csaba

A tiltott bolygó

TARTALOM

Első rész

A tengeralattjáró-ház pusztulása

Előszó és magyarázat
A papírdarázs
Párizs. Notre Dame
A Szent Klára mint ürügy
A Szent Klára
Közbejött esemény
Interludium. A félelem
Interludium. A tengeralattjáró megjelenik
Egy legenda vége

Második rész

Az elátkozott bolygó

Kényszerű látogatás
Balog Jóska története
Noémi titka
Ördögűzés, modern formában
Az elátkozott bolygó
Az utazás
A papírdarázs csípni kezd
Gyilkos fullánk

Két fa, amely egy

(Látomás. Tizenhatodik századi
gyermekmondóka egy bibliai témára.)

...és látám és ímé, két nagy, hatalmas fa,
kígyók és majmocskák jártak le-fel rajta.
Fának odúikban emberek lakoztak,
sírva veszéltek, kijönni nem tudtak.

Első rész
A tengeralattjáró-ház pusztulása

Előszó és magyarázat

Miért kell sci-fit írni?

Bolond kérdés, mondhatná valaki, talán azért, mert az írónak ahhoz van kedve. Vagy csak azt tudja.

Nos, ennek a valakinek nem lenne teljesen igaza. Mert azóta, hogy a jó Jules Verne – lánykori neve Verne Gyula – az egyre sokasodó olvasók számára rendszeresen fogyaszthatóvá tette, ez az irodalmi műfaj mindig is emberekről, embereknek szólt és szól ma is. Mert az írók gondolatában természetesen a marslakó is ember, vagyis értelmes lény, aki rendelkezik mindazokkal a jó, vagy rossz tulajdonságokkal, amelyek az embereket jellemzik. Esetenként még többel is, mert például éppen ettől sci-fi. És ha már emberek számára készülnek az ilyen művek, akkor jó lenne legalább részben tisztázni, hogy miért is éppen így.

Azt hiszem, a válasz nagyon bonyolult és sokrétű kéne legyen. És persze mindenki csak a saját maga nevében beszélhet. Megpróbálom hát!

Akkor, amikor a mindennapi valóság olyannyira kusza és logikátlan, vagy olyan nyomasztó és ronda, hogy kificamodik a billentyű, ha az ember le akarja írni, nos, akkor jól jön egy kis Deus ex machina módján a természetfeletti, a ma még nem létező, a hihetetlen, stb., közbeiktatása az érthetőség és főleg az elviselhetőség kedvéért.

Hát így írok én valami „fél sci-fi”-ket. Mások bizonyára másképp.

A papírdarázs

– Fene ezeket a darazsakat! Mindenhol ott vannak. És ráadásul még csípnek is – panaszkodott szomorúan Agács Tibi. A panaszkodásra egyébként épp elég oka volt. A nevezett darazsak ugyanis jól odaszoktak nemcsak a kertjébe, hanem az ajtó hasadékjába, sőt legújabban a padlásra építettek maguknak házat. Tavasz óta hadakozott ellenük váltakozó sikerrel.

– Mert nem úgy védekezel ellenük ahogy kell! – válaszolt a beszélgető partnere. – Nem lehet mindent a méregre bízni! Elfelejtkeztél arról, hogy biológiai védekezés is van. És ráadásul el is lehet őket kergetni. Különben is, mérgezés helyett érdemesebb őket megfigyelni. Látod?

A nő lehajolt a darazsak fészke felé és felemelt egy lehullott részt a fészekből. Szép nyugodtan csinálta, a kis rovarok nem mutatták semmi jelét esetleges támadásnak.

– Olyan vékony, mint a papír. Egy kis darab szürke papír. Úgy is nevezik őket, hogy papírdarázs. Emiatt a vékony kis építőanyag miatt. Mint egy kissé megszenesedett, vagy elpiszkolódott papír. Te persze, történész vagy, nem tudhatod.

– Biológiát tanítottam. De igazad van. Ha így nézzük őket, akkor ártalmatlanok.

– Sőt! Hasznosak. Beporozzák a virágokat. Éppen úgy, mint a méhek. Érdekes, hogy ezt éppen egy nem szakmabeli magyarázatja nekem. Mert te... ugyebár... egészségügyi asszisztens vagy.

– Igen, de érdeklődöm. Azok iránt, amik érdekesek.

Lassan továbbsétáltak. Kellemes látványt nyújtottak így együtt. A tanár magas volt és egy kissé vastag is, a lány vékony és alacsony. Jellegzetesen kerek arca volt neki, de nagyon jó volt az összehatás.

– Itt régebben egy méhészlakott. Évekig – magyarázta a lány –, aztán a méhészlak hirtelen elköltözött. Egyik napról a másikra. Senki se tudja, miért. Lehet, hogy összekülönbözött a bankkal és pénz nélkül maradt. Lehet, hogy másért. Aztán a ház itt maradt vagy két évig, lakatlanul. Romlott is. Hát kiadták neked, potom áron. Persze, a darazsak érzik a méz szagát. Már amennyi maradt belőle. És persze, vonzza őket. Ha majd belakod a ház, kevesebben lesznek. Elvégre nem a te szagodra jönnek ide! A papírdarázs nem húsevő. Vagy legalábbis nem főleg az.

– Na, köszönöm! – fintorodott el a férfi. – Az az igazság, hogy a rovarant (entomológia?) meglehetősen elhanyagoltam. Annak idején. A profot még ismertem is... szóval... érted!

A lányka vigyorgott.

– Hogyne érteném. Egy kicsit lazítottál. Vagy még szemtelen is voltál néha?

– Dehogy! Nem volt rá szükség. Nagyon szelíd volt.

Tovább sétáltak. Kicsit messzebb a háztól.

Agács Tibor ősszel került a faluba, helyettes tanárnak. Kérhette volna a véglegesen is a katedrát, mert az akkor már éppen elég ideje üres volt, de tudni akarta, hogy az megfelel-e neki? A végzettsége mindenesetre bőven megvolt hozzá, hiszen doktorátusa volt környezetvédelemből, abban is dolgozott egy időben, vagy két évig, de már egy ideje csak úgy vándorolt egyik helyről a másikra. A főnökök nem bánták. Olyan volt a rendszer, hogy az jogilag megengedte, neki meg megfelelt.

Aztán, amikor vagy három hete élt a faluban, elkezdett felfigyelni a kis kerek fejű, vöröshajú asszisztensnőre. Szépecske volt, ez igaz. Meg aztán egy nő, ha szép akar lenni egy férfi számára, akkor nem olyan nehéz neki, hogy azt el is érje.

Így tehát ősz végétől járkálnak át egymáshoz, sétálgatnak, néha kirándulnak kettesben, vagy akár hármasban, amikor úgy hozta a helyzet. Mert volt Tibornak egy Antónia nevű kislánya, ez idő szerint hat éves, amikor lehetett és amikor a férfi édesanyja nem ért rá, vagyis olyan dolga akadt, hogy amellet nem lehetett egy leánnyával is foglalkozni. Általában ugyanis ő nevelte a kislányt.

A kislány ugyan nem a férfi vér szerinti gyermeke volt, azt csak szeretete volna, de tudta, hogy az nem igaz és nem is lehetséges. Hanem volt az előidőkben egy barátnője, akit nagyon szeretett, már gyerekkora óta szeretett és aki aztán egy balesetben meghalt, messze tőle, és tőle maradt meg az akkor még pöttömnyi kislány. Az egyetlen biztos pont a Tibor életében.

Sétálgattak tehát, mint mondom, de annál közelebb még nem kerültek egymáshoz. Pedig szeretete volna a férfi, már nagyon érezte a meghitt női társ hiányát. De alkalom vagy nem akadt, vagy amikor nagy ritkán mégis, akkor Noémi állította le a próbálkozását. Szelíden, igaz, de mégis leállította. Rendszerint azzal, hogy „most nem lehet”, amiből Tibor arra következtetett, hogy Noéminál valami nincs egészen rendben a biológiával. „Vagy tán valami betegsége lenne, s nem akarja átadni a fertőzést?” morfondírozott magában. De meg nem kérdezte, mert alapjában véve udvarias srác volt.

Így állt tehát a kettőjük helyzete egészen április végéig. Tibor lassan már le is tett a közeledés tervéről, amikor egy szombati napon Noémi azzal lepte meg, hogy:

– Holnap szabadnapos vagyok. Nem volna kedved kirándulni velem? Délután indulnánk, holnap estére visszaérnénk. Így egyikünknek sem ütközne a munkájával.

Elmentek hát a legközelebbi kirándulóhelyre, „Nem Szováta, mert az mindig dugig van, de ha csak egy kicsivel továbbmegyünk, megnézzük a híres Rapsonné várát, persze, ami még maradt belőle, aztán visszafelé csak találunk egy helyet azon a teletömött Szováton, ahol meghalhatunk”.

Így is lett és több mint egy félévi epekedés után megtört köztük a jég. Tibor nem is értette igazán, amíg Noémi meg nem mondta, hogy „Holnapután születnapom lesz, ezt az éjszakát adom magamnak ajándéknak”.

Meggyőződtek tehát mindketten arról, hogy Noémi teljes értékű nő, Tibor tehát ugyanúgy valódi férfi.

– Azért ne gondold, hogy még szűz vagyok – jelentette ki a lány még este. És a férfi valóban nem gondolta, hiszen huszonkét éves volt a nő, és egyáltalán nem volt olyan csúnya, hogy addig még ne kellett volna senkinek.

A kirándulás után következett három nap a Tibor részéről tervezgetéssel telt el. Hogy hátha egyszer az életben az ő szekere is révbe érhet...

Rendszerint ilyenkor szokott bekövetkezni óramű pontossággal az, ami az emberi tervezést megghiúsítja. Vagy legalábbis azon van, hogy megtegye.

A jelen esetben azt történt, hogy csütörtök délelőtt kereste valaki Agács Tibort. A látogató nála valami tíz évvel idősebb, tengerésztiszt egyenruhába öltözött férfi volt, ellenzős fehér sapkával. Csak percek után ismert rá a valamikori előéletében szerepet játszott Farley nevű óceánjáró akkori harmadik tisztjére.

– Most már a kapitánya vagyok – magyarázkodott –, mivel Stanley kapitány nemrég nyugdíjba ment, a másodtisztünk pedig rögtön azután elszegődött egy kereskedelmi cég hajójára.

Mivel pedig a többiek közül csak én vagyok az, akinek megvan a kapitányi vizsgája, nem sok olyan volt, akiből választhattak. Lehet, hogy nem is akartak. Most pedig... a régi barátság nevében azért jöttem, hogy magammal vigyelek a mostani kutatás vezetőjének. De milyen nehéz volt olyan időt találni, amikor az a kis nő éppen biztonságos távolban van! – tette még hozzá vigyorogva.

Tibor egy darabig kényelmetlenül fészkelődött a helyén, aztán végül megkérdezte:

– Eszerint új kutatás indul?

– Már el is indult!

– Állami megrendelés, vagy magán?

– Na, ez az, amit nem tudok megmondani. De talán mégis inkább magán. Persze egy óriási tőkeösszevonással, amiben állami pénzek is szerepelnek. Lehet, hogy a látszat kedvéért, és az is lehet, hogy azt is az ismert bankár csoport adta annak az államnak, egyenesen erre a célra.

– És milyen célra? Ezt nyugodtan megmondhatod, mert úgyis az én dolgom lesz abban az irányban kutatni.

– Eszerint elvállalod?

– Még nem vállaltam el. Csak informálódok. Hogy ne kelljen a hetedik határból összegyűjteni azt, amit előbb-utóbb úgyis meg kell tudjak.

– No mindegy! Hogy ne mondd, hogy nem vagyok a barátod! A klímaváltozás okairól volna szó, és abban főleg az emberi tényező szerepéről.

– De hát az már többszörösen lerágott csont!

– Úgy látszik, hogy mégsem. És még van valami! A következményei annak a klímaváltozásnak. Főleg a tengerparti városokra nézve.

– Na! Jó reggelt! Felébredtetek?

A kapitány nevetett.

– Akkor elvállalod?

Tibor csak tekerte a nyakát.

– Még nem tudom. Kéne egy kis gondolkozási idő!

– Egy hét elég lesz? Mert engem is sűrget ám!

– Jó! Annyi elég.

– Akkor a szerződést itt is hagyom. Legalább lesz időd jól végigolvasni. Mához egy hétre ugyanebben az időben megint itt vagyok. Akkor viszont ha ígent mondasz, megyünk is. Mert mégsem lehet egy akkora hajót ilyen hosszú veszteglésre kényszeríteni! Már csak azért sem – tette hozzá meglehetősen halkán –, mert egyre többen kezdenek utálni minket.

– Na, ezt bizonyítás nélkül is elhiszem. Elvégre, ha valakinek annyi pénze van, hogy ilyen kutatást megrendeljen, akkor arra is van neki, hogy megrendelje mellé még az eredményt is. És ezt is tudják már. Sokan.

A kapitány nem felelt. Ellenben kivette a tárcájából a szóban forgó szerződést és letette az asztalra:

– Na, majd jövők!

És elment.

Ez csütörtökön történt. Pénteken Tibornak több órája is volt. Arról a szerződésről teljesen meg is feledkezett. Ezért megtörténhetett, de ez teljesen bizonytalan, semmiképpen nem bizonyítható sem pro, sem pedig kontra, hogy pénteken délelőtt Noémi látta azt a szerződést. Látta? Elolvasta? Sosem tudjuk meg. Valószínű ugyan, hogy se nem látta, se nem olvasta, mert szombaton dél felé megjelent a férfinál egy jókora szatyorral.

– Ez... spenót! Ez meg hozzávaló fasírt!

– Hát te meg honnan tudod, hogy szeretem? Olyan kevesen szeretik! Mondtam volna? Nem emlékszem!

– Mondtad pedig! Igaz, régebben.

– Na, akkor egy félóra múlva neki is ülünk.

A lánynak lebiggyedt a szája széle. Láthatólag nagyon szomorú volt.

– Sajnos, nem tehetem! Most azonnal be kell mennem Vigyázóvárra. Azt hiszem, ott is maradok, apámnál. Minden hónapban egy szombat az ő napja. De hiszen tudod... Ezt is azért készítettem neked, hogy éhen ne haljál hétfőig! Aztán hétfőn majd elmondod, hogy tetszett-e.

Ezzel kilibbent.

Tibor úgy tervezte, hogy másnap ő is bemegy Vigyázóvárra, hogy lássa Antóniát. De másnapra megfájdult a gyomra, így azt határozta, hogy majd máskor megy be. A gyomorfájás nem volt jelentős, nem indokolta az orvoshoz menést.

Hétfőn meg volt halva.

Kedden találták meg, amikor az iskolából keresték. Aztán kijött egy fiatal főfelügyelő a rendőrségtől. Basarab Mircea volt a neve. Ő meg a kórboncnok nézdelődött, szaglászott, megállapította, hogy Noémi is eltűnt a körzeti rendelőből. A fiókban lapuló aláíratlan szerződést is elolvasta. A Farley hajó kapitányát is felhívta és együtt sajnálkoztak az eset fölött.

Még egyszer beszélt a kórboncnokkal, aki megállapította, hogy mérgezés. Medvehagymával véletlenül összekevert gyöngyviráglevél lehetett abban, amit utoljára evett.

Aztán meglátta a halott tárcájában a Noémi fényképét. Azt magával vitte. Nem is jelentkezett többet, viszont meghagyta, hogy a holttestet eltemethetik.

„Véletlen mérgezés”, mondta. És azzal ő is elment dolgára.

A papírdarázssal is megesik, hogy nem éppen azt szúrja meg, aki ártani akart neki, hanem valaki egészen mást.

Az már valóban csakis véletlen lehet, hogy nagyjából egy hónap múlva Agács Etelka özvegy tanárnő, valami hivatalos helyen jártában, lefelé menet elesett a lépcsőn és nyakát törte.

A kis Antónia teljesen támasz nélkül maradt a világban.

Párizs. Notre Dame

A tér ki volt világítva. Persze manapság nincsenek kivilágítatlan terek a nagyvárosokban. De ez a tér, legalábbis úgy nézett ki, valami nagyobb ünnepre volt kivilágítva. Látszottak mindenütt azok a világítótestek, amelyek az ilyen ünnepekre jellemzők. Még egy jókora évszám is díszelgett valahol a tér közepén, két jókora oszlop közé felfüggesztve. Azt, hogy milyen évszám volt azon, az ablakán kinéző férfi nem látta, mert a szálloda, amelyben lakott, nem adott egyenes rálátást.

Egyébként a tér a mindennapi képét mutatta, vagy majdnem azt. Alighanem még korai volt az idő és majd később fog benépesülni, amikor az évszámnak az ideje eljön.

De mégis. Minden mellékutcából emberek kezdtek előjönni, ki a térre. Legnagyobbrészt fiatal férfiak. Rövid idő elmúltával már szinte tele volt a tér. Táncoltak, durrogtattak, petárdákat hajigáltak és nem hagyták békén azokat a nőket, akik vesztükre közójük keveredtek valahogy. Főleg a fiatalabbját. Akik pedig utazni akartak, mivelhogy éppen szemben – a szállodával szemben – volt a vasútállomás.

A nők persze sikongattak és szabadulni igyekeztek, de kevésnek sikerült. A férfiak körbetáncolták őket és nem engedték semerre. A sikongatás mind erősebb lett. De mégis, tán egy óra, tán több is elmúlt, mire a rendőrök megjelentek. De akkor már nem sokat tehettek. Ezer, nagyjából annyi lehetett, emberrel szemben az a néhány rendőr még arra sem volt elég, hogy a nőknek az utat biztosítsa az állomás épületéhez.

– Félek! – gyermekhang volt. Vékony.

A férfi annyira belemerült a látványba, hogy előszörre nem is hallotta. Vagy tán úgy érezte, mint a kinti látványhoz tartozót.

– Apa! Félek! Menjünk el innét!

Ezt már nem lehetett eltéveszteni. Felébredt. Rájött, hogy egészen addig, csak azt hitte, hogy kinéz az ablakon, valójában álmodott. De a másik ágyban a kicsi tízéves lányka mégiscsak nyöszörgött.

– Apaaa! Hol vagy?

– Itt vagyok Gyöngyöm! Rosszat álmodtál?

– Igeen!

– Ne búsulj! Én is!

Egy röpké pillanat elég volt ahhoz, hogy rájöjjön, egy olyan emléket álmodott újra, amelyet már többször látott, különböző formákban. Először a saját szemével, pontosan ugyanígy, mint ahogy most álmában előjöttek a képek – szerencsére a vastagabbja még hátra lett volna, de felköltötte a gyermek, aki viszont biztosan azt hallotta meg, hogy ő nyögött álmában.

Később még többször látta azokat a képeket, különböző amatőrök által készített videókon. Mert a hatóság, valamilyen okból, vagy nem készített felvételeket, vagy ha igen, azokat zár alatt tartotta. Az amatőrök munkáját viszont nem lehetett bezárni, mert rendszerint nem is tudtak azokról. És néhány azokból a felvételekből a Kalapos László gépén landolt.

László tehát most a híres-hírhedt kölni szilveszter képeit álmodta vissza.

De mire kellett neki azok a képek és ki volt a gyermek?

Nem! Most nem Kölnben voltak, és nem is volt év vége. Bár ez elvileg nem jelenthetett túlságosan nagy különbséget, mert Párizsban volt, ahol mostanában ugyancsak elszabadult az erőszak. Például vagy két évvel előbb a Notre Dame-ot is felgyújtották. A Notre Dame-ot, Párizs egyik jelképét!

A hivatalos változat az volt, hogy baleset volt, felhalmozott faanyag lobbant lángra valami elektromos szikrától. Amikor László ezt először meghallotta, szemberöhlögte azt aki mondta neki. Aztán persze elszégyellte magát. De egyszerűen nem lehetett kibírni. Röhögés nélkül. Ugyanis jól ismerte a templomot. Nem csak könyvekből, de volt is ott, többször is életében. És jól tudta, hogy a hét és félszáz éves faanyag egészen addig az összes tűzvésznek ellenállt. Tudták, amit tudtak azok a középkori építészek, mondjon bárki, amit éppen akar!

Na, EZT most nem bírta ki. Csakhogy ahhoz biztosan nem volt elég néhány ott felejtett deszka. Meg egy elektromos szikra.

Mindegy! Elvégre nem az ő gondja. Illetve, most már az övé is. Merthogy ismerték már, hát őt kérték fel arra, hogy készítsen tervet egy olyan elektronikus riasztó és tűzoltó berendezésre, amelyet sem meghekkelni nem lehet, sem idő előtt leállítani! Mert végre elhatározták, hogy rendbe hozzák az épületet. Ami még maradt belőle.

A terv elkészült, bár elég sokat kellett veszekedni érte, mert a franciák mindennel spórolni akartak. Szinte hiába mondta nekik, hogy akkor megint ráfáznak. „És ráadásul most nem áll rendelkezésre az a középkori minőséggel pácolt faanyag sem!”

– Maga tudja, hogy hogyan csinálták?

– Persze, hogy tudom!

– Mi kell hozzá?

– Hogy mi? Legelőször is kell hét év! De nem! Legelőször is kell a megfelelő körültekintéssel kiválasztott faanyag! Aztán a kézműves eszközök a faragásra. És persze mesterek. És csak azután a hét év a pácolásra.

– Az sok! És drága! Annyit nem tudunk várni.

– Na látják, ezért kell legalább az informatikának tökéletesnek lenni!

– Jó, jó! De... három számítógép?

– Ha nem akarjuk, hogy meghekkelhessék, de azt igen, hogy működjön, akkor annyi szükséges!

– Kettő nem elég?

– Kettővel elvész a biztonság egy része!

– Csinálja meg kettővel! Elvégre azok a gyújtogatók nem zsenik egytől egyig!

– Az nem, de sokan vannak és erőszakosak. Én szóltam!...

Végül megcsinálta nekik. Ahogy kérték. De garanciát nem adott.

És most itt van. A tervekkel együtt. Ezért kellett eljönnie, a nyugodt Vigyázóváról. (Az is, ki tudja, meddig lesz még nyugodt)!

Nem tudott egyedül jönni. A nagymamák nem álltak kötélnek. Ágnes ágyának esett, nem tudta vállalni a kislányt, az édesanyja pedig már eléggé idős. Bírja ugyan magát és imádja a picit, de mégsem merte rábízni. Túlságosan társasági ember. Illetve asszony.

Kalapos László ebben az időben ötvenkét éves volt. Mivel pedig állandó feszültségben élt a világban és körülötte – egy olyan mozgékony ember számára a kettő gyakorlatilag egyet jelentett – állandóan zajló események miatt, ez látszott is rajta. Igaz ugyan, hogy még most is jókora, kemény ember volt, de a homloka már láthatóan magasodott, a mozdulatai pedig kimértebbek lettek, mint régebben voltak.

Ezen az éjszakán a Gare de l'Est közelében levő szállodában is azért nem tudott aludni, mert emlékezett. A kölni szilveszterre például. Amit többször is látott, különböző ilyen-olyan videókon, amelyek persze különböztek egymástól aszerint, hogy amatőrök vagy hivatalos szervek készítették őket. Azok, amelyek el akartak sumákolni valamit az eseményekből. De természetesen nem lehetett teljesen. Az esemény brutalitását például aligha lehetett.

És most Párizs. És a Notre Dame. Már ami megmaradt belőle. Persze, most már alighanem nekifognak a visszaépítésnek, hiszen biztonsági rendszert rendeltek meg tőle, ám de ki tudja, mi lesz abból a nyolcszáz éves templomból is, mire felépül?

Ahogy visszaidézte magában, ekkor már tudatosan, azokat a videókat, amelyeket látott, feltűnt neki valami, amire eddig nem figyelt fel. Egy siheder-forma legény volt a teret előzőnlő migráns sokaságban, ráadásul hozzájuk hasonlóan szürkésbarna tréningruhába öltözve, aki egyre cikázott közöttük, mintha irányítani akarná őket, hogy mit tegyenek a következő pillanatban. Az alacsony termetű legénykének leginkább a mozgása tűnt fel neki. Hát persze, nagyon fiatal lehetett. De még amellett is volt valami. De mi? Aztán rájött. A fiúnak nagyon nőies volt a mozgása. „Lehet, hogy nő?” Igen! Nő. Egy fürgé fiatal leány vagy asszony lehet. De mégis inkább leány. Mert egy asszonyon, jobban megfigyelve, mindig meglátható a nőies-ség és akkor, abban a sokaságban aligha úszta volna meg bántalmazás nélkül. „No, egye fene, akármiféle is volt!” gondolta aztán, s a másik ágyhoz ment, ahol a pici még mindig nyöszörgött.

– Félsz, Kicsi Szívem?

– Félek! – dűnnyögte a gyermekecske.

– Jöjtek ide hozzád?

– Igen! Gyere! Akkor nem félek! Mert te nagy vagy és erős!

Így tett hát. Akkor végre a kislány is boldogan elaludt. De még álmában is szorította a kezét, sehogy se akarta elengedni.

Ez volt az az éjszaka, amikor Kalapos László végre elhatározta, hogy újjáépíti a Szent Klárát. Azt a hajót, amelyet néhány évvel azelőtt a Gorgova nevű faluban, a halászkikötőben, ismeretlen kezek felgyújtottak és az le is égett teljesen. László akkor nem törődött vele. Inkább haragos volt, mint szomorú. És annak ellenére, hogy nem jelentett volna különösebb anyagi nehézséget, elhatározta, hogy nem építi újjá. Pedig szép hajó volt! Kolumbusz legkisebb hajójának, a Niñának, a lehetőség szerinti pontos mása. Csak éppen a mai lehetőségek szerinti technikával felszerelve. Vagyis napelemekkel, a vitorlák kezelését így nem volt szükséges matrózokra bízni, valamint egy diesel segédmotorral is megtoldva, hogy minden kellemetlen eshetőségre készen legyen. Be akarta bizonyítani, hogy a Kolumbusz-korabeli hajók sokkal jobbak voltak, mint azt ma sokan elképzelik. Csak éppen az energianyerés mai lehetőségei nem álltak az akkori tengerészek rendelkezésére. Az elképzelés csodálatosan bevált. László jó néhány utat tett meg vele, részben a saját szórakozására, részben más okból. Utoljára Stănescu Veronicával. Az után az út után leégett. A hajó.

De... éppen Szent Klára? No, ezt már többen is kérdezték tőle. Leginkább és egy kis féltékenységgel a hangjában éppen Kiscsabi, aki talán arra gyanakodott, gyanakodhatott, hogy esetleg az ő felesége után lett így elnevezve. Na de, őt legalább könnyű volt meggyőzni. Mindössze meg kellett neki mutatni a dokumentumokat arról, hogy a Niña hivatalos, keresztségben kapott neve a Santa Clara volt. Mindössze az akkori tréfás kedvű kapitánya nevezte el másképp. Így László nem tett egyebet, minthogy az anyanyelvére fordította le az eredeti hajónevet, s azt jegyeztette be. Még a hajóskapitányi vizsgát is letette a kedves hajója kedvéért. Persze... másképp nem vezethette volna.

És Veronica lett a kicsi Erzsike, Gyöngyöm, meg még sok más kedveskedő néven nevezett leányka édesanyja. Csakhogy erről maga László is, sokáig nem tudott. Tragikus história volt, amelyet még akkorra sem sikerült teljesen felderíteni. Talán nem is lehet már soha.

Valami klímaváltozással kapcsolatos vita volt az egésznek az eredete a mélyben. László nem igazán hitte el, hogy az emberi tevékenység olyan felfordulást képes előidézni, mint amelyet az apokalipszist vizionálók minden eszközzel terjesztettek. Márpedig megvolt nekik az a bizonyos „minden eszköz” a terjesztéshez, mert óriási pénzek forogtak a történetben. Mi volt nekik az az aprópénz, amit néhány éhenkórász újságíró korrumpálására költhetnek? Amiért az még tán kezet is csókol nekik! Tisztelet az olyan ritka kivételnek, mint Aneta Dumitrescu!

Így tehát László, aki akkoriban még néhány évvel fiatalabb volt – most és erről jut eszembe, hogy a mostani bolond világban minden évben akad valami, amivel a tisztességes embereket pánikba kergessék. Néha több is – nos tehát, fiatalabb volt, fogta magát és, mivel ráadásul meghívást is kapott egy néhány tudóstól, mert informatikusra nekik is szükségük lehet, hogy látogassa meg őket Grönlandon. Egész pontosan Nuukban, a fővárosukban. A hajó megvolt hozzá, a kíváncsiság is, megtervezte tehát az utat a Szent Klarával. Aztán az utolsó napok egyikén befutott Stănescu Veronica. Ő meg szőlősgazda volt valahol a Vranceában. Neki azért volt fontos a klímaváltozás.

Akárhogyan is, az út mellé még kalandok is estek, végül pedig Veronicát meg is lőtte valaki úgy, hogy a visszaút menekülésszerű volt, s a kórházon vezetett keresztül.

Akkoriban szerették meg egymást. Leveleztek is nagyjából egy félévig, majd a Veronica levelei mind ritkábbak lettek, el is maradtak egymástól. Vagyis, amikor Veronica meghalt, László éppen távol volt, csak a rendőrségtől értesült a barátnője haláláról és temetéséről. Nyomozás is folyt valamennyi, de az eredmény annyira nonszensz volt, hogy a rendőrfelügyelő, aki vezette csak annyit tudott mondani, hogy „tegyék bolonddá az öregapjukat”!

Majd eltelt két év és László váratlan látogatót kapott. Stănescu Ágnes volt a látogató, aki pedig a lánya halála óta haragban volt vele.

Na, ekkor eljött. És elmondta, hogy igen, Veronicának van egy kislánya, akit műtéttel kellett eltávolítani az akkor már haldokló anyából. Sokáig kérdéses volt az is, hogy élve marad, de Ágnes vállalta, hogy megtesz érte minden tőle telhetőt. Meg is tett, mert a leányka a vészes előzmények után lassan mégis erőre kapott és szép kisgyerekké fejlődött. No, ennyit a „trópusi betegség”-ről, amiről a hivatalosságok a Veronica halálával kapcsolatban beszéltek.

– És mi a leányka neve? – kérdezte a férfi.

– Engedelmeddel: Kalapos Erzsébet.

– Ezt Veronica akarta így?

– Igen!

– Ezek szerint Veronica biztos volt... – nem merte folytatni, mert Ágnes olyan szemekkel nézett rá, hogy még egy szó és átszúrta volna a tekintetével.

– Mégis, mi oka lett volna arra, hogy ne legyen biztos?

– Bocs, de nem voltam állandóan mellette. Sajnos! – tette hozzá. Meg hogy: – Akkor lehet, hogy sok minden másképp történt volna!

Attól kezdve a kislány hol Ágnesnél volt, hol Lacinál, hol pedig az idősebbik Erzsébetnél. Hogy így háromfelé kényeztették, szépen el is kezdett fejlődni. Négyéves korára valóságos kicsi hölgy volt. És okos. De, talán éppen a három oldali kényeztetés miatt, néha, de igazán ritkán történt meg, ok nélkül megijedt. Vagy a fantáziája működött nagyon jól, vagy valóban megérezte, ha baj készül a környezetében. Mint most is például. László persze tudta, hogy mit tegyen ilyenkor. Szorosan mellékuorodott, vagy ült és hagyta, hogy a kicsi erősen belecsimpaszkodjon. Ettől hamar megnyugodott.

Most is három perc múlva már aludt is. Az apa pedig szokása szerint gondolkozott. Ezúttal éppen a Szent Klára újraépítésén. És megint Gorgován. Gondolva, hogy csak nem üt a villám kétszer ugyanarra a helyre. Persze... átvitt értelemben. Mert egészen biztos volt abban, hogy az első Szent Klárát sem a mennykő miatt érte utol a végzet.

Lassan reggel lett. Gyöngyöm is felébredt. Felkuncsorodott és észrevette, hogy az apja ott ül az ágya szélén.

– Itt ültél végig?

– Igen, Kicsim!

– De jó! – odasimult szorosan mellé.

Ekkor kopogtak az ajtón.

– Várj! Megnézem!

És úgy, ahogy volt, pizsamában, kinyitotta az ajtót. Vélte, hogy a szobaszerviz, mert mire is gondolhatott volna másra, már biztosan látott pizsamás embert.

De nem az volt. Egy fiatal nő állt az ajtó előtt, nála legalábbis jóval fiatalabb.

– Papp Noémi vagyok! – szólt. – Bejöhetek?

Ekkor Gyöngyöm is megszólalt:

– Apu! Gyere ide! – mondta nagyon határozottan.

László tehát odament. Sőt, oda is kellett hajolnia, mert Zsike húzta teljes erejéből. A hajánál fogva.

– Tőle féltem az éjjel! – suttogta, majd hozzátette: – Apu, vigyázz!

– Jó, Szívem, vigyázok! De tudjuk meg, hogy mit is akar. Ne félj, itt vagyok melletted!

A Szent Klára mint ürügy

– Az unokája? – kérdezte a váratlan és hívatlan látogató.

– A kislányom!

– Kérem, ne vegye őt nagyon szigorúan! Én ugyanis valóban nem vagyok egy veszélytelen ember.

László elmosolyodott.

– Enélkül se tenném. Elég kevés maradt már nekem a külső világból ahhoz, hogy nagyon szeressem! – a kislány ezeket hallva még közelebb húzódott az apjához. – Na, de... biztosan nem ezért jött ilyen időben, amikor még pizsamában lehet kapni a dolgozó embert.

– Valóban nem. Kérésem volna.

– Határozottan hozzám? Más nem felel meg?

– Így van. Legalábbis nem tudok senkit, akit megkérhetnék.

– Ismer legalább?

– Személyesen nem. De a hírét annál inkább. Tudom, hogy segít, ahol tud.

– Nos hát, akkor essünk túl rajta!

A nő is felsóhajtott, mintha egy nagyobb, megerőltető munkának fohászkodna. Aztán mégis így kezdte:

– Megengedi, hogy leüljek?

– Tessék!

A nő, asszony, vagy leány, még fészkelődött egy kicsit, miután leült egy székre. A rövid szünet, ami emiatt támadt, lehetőséget adott Lászlónak arra, hogy jobban megfigyelje. Meg is tette és hamar rájött arra, hogy mi zavarja őt azon a látogatón. Méghozzá nagyon.

Kalapos László, mint sok olyan ember, aki intenzíven foglalkozik matematikával, s fizikával, márpedig az informatikusok jó esetben ezt teszik, élete során szert tett bizonyos képességre. Nem volt az valami misztikus megérzés, ahogyan a primitív sci-fikben szokták megírni, de valahogyan, valami tudat alatt működő rejtett érzékszervvel (talán epifízis?) érzékelte az egyes embereket körülvevő energiamezőket. Főképpen persze az elektromágneses sugarakat, s azok közül is azokat a hullámhosszakat, amelyekkel normális esetekben a reáliákkal foglalkozók dolgozni szoktak. Ez az érzék a matematikusokon kívül még a zenészekben van meg néha és a villanyszerelőkben. Szintén néha. Ám ezúttal nem is kellett nagyon erőltesse az érzékelést, anélkül is érezte, szinte látta, hogy a látogató fejét, sőt az egész felsőtestét is, olyan erejű energiamező veszi körül, hogy arról csakis a középkori szenteket ábrázoló glória juthatott eszébe. De egyelőre nem mondott semmit a megfigyeléséről. Majd elmondja ő maga, ha akarja. László egyelőre még azt sem tudta eldönteni gondolatban, hogy az az aura jót jelent-e, vagy rosszat? Mert nem volt olyan naiv, hogy ne számítson az ellenkező előjelre is.

A látogató eközben eldöntötte magában, hogy hogy is kezdje a beszélgetést.

– Mikor volt utoljára Szentborbálán?

– Húúú! Elég régen. Azt hiszem, hogy nem én vagyok a megfelelő alany, akihez fordulhatna.

– De bizony igen. Csakis maga az.

László érzékelte az árnyalatnyi különbséget a „maga” és az esetlegesen még használható „ön” között, de még mindig nem szólt. Legalábbis érdemben nem. „Hadd ugorjon ki már az a nyúl a bokorból!”

– Hát ezt meg miből gondolja, kedves asszonyom?

– Kisasszony! Merthogy még sosem volt férjem.

– Jó, ezen nem veszünk össze! Szóval...?

– Nos, nagyjából ismerem a múltját.

– Hmmmm... A kalandos múltamat? Régen volt ám az! Azok a szép ukrainai napok...

– Igen! Azok a szép ukrainai napok! Meg a többi is! Amikor azt a fiatalokú bandát ártalmatlanná tette.

– No, abban meg éppenséggel csak mellékszereplő voltam. Talán inkább Korbuly Gáborhoz kellene forduljon!

Most meg a látogatón volt a sor, hogy azt mondja, hogy: Áhhh!

– Korbulyt kerestem, de nem találtam. És ő különben sem olyan segítőkész! Egyáltalán nem!

– tette hozzá.

„No persze, mert asszony van mellette, akit szeret! És nem kockáztatja a házasságát holmi bizonytalan dolog miatt!” gondolta tovább László, de ezúttal sem szólt. Megintcsak hagyta, hogy előjőjön még valami abból a gombolyagból, aminek még egyik végét sem látta. Mind-ezen beszélgetés alatt Zsike szépen visszafeküdt az ágyába és úgy nézett ki, egyáltalán nem érdekli az egész. Aludt, vagy tette magát. Holott a gyermekek csalhatatlan éleslátásával már régen látta a látogatójuk körül azt a valamit, amelyet az apja csak homályosan érzékelt. De ám azt is látta, hogy az apja rendületlenül helytáll és csak ez érdekelte.

– Na tehát, azt mondja, hogy már régen járt Szentborbálán! Kár pedig, mert szép falu! De azért ismeri?

Bólintás.

– Akkor ismeri a Tengeralattjáró-házat!

– Igen. Azt hallottam, összedült!

– Várjon csak! Nem olyan könnyű az az összedülés! Persze, valóban rommá lett egy része, de aztán újjáépítették.

Kalapos László kezdett figyelni. Erzsike szintén, de a falnak fordulva fektében. A nő folytatta:

– Van egy csoport, létezik a világon, akik annak idején megvették azt a házat. Nagyon befolyásos csoport, már akkor is az övék volt az a ház, amikor az a szélhámos, félőrült báró, vagy talán nem is báró, a szélhámosságait véghez vitte azzal az általa feltalált sugárnyalábbal. Amellyel egyébként baj is történt, maga a báró sem élte túl.

Újabb bólintás.

– Aztán azt a házat kibérelte az a forradalmárok kiképzésére szakosodott csoport.

További bólintás.

– Annak az időszaknak is vége lett. Azok a forradalmárok, akiket ott kiképeztek, szétszéledtek ország-világszerte, egyes helyeken sikereket értek el, máshol az akkori körülmények akadályozása miatt kudarcot vallottak. A ház pedig, ahogy mondta is, részben összedült. De a tulajdonos-csoport még mindig ugyanaz, mint néhány évvel ezelőtt. Vagyis, a Globális Világ

Eljövételét Elősegítő Szervezet. Ha már kénytelenek vagyunk a nevén nevezni. No hát, ők pedig újjáépítették. Ma nagyobb és szebb, mint akármikor előtte. Kiváló konferencia-központ lett belőle.

Kalapos László most már úgy érezte, hogy ideje szólni is valamit. Azt mondta:

– Sejttem!

– Na! Csak megszólalt hát! Akkor talán rövidre is fogom! Abban a házban most is munka folyik. Gyűlések gyűlések után, s az azok közötti szünetben kevésbé látványos, csendesebb, de annál intenzívebb munka. A világ jobbításáért! Csakhogy!

– Csakhogy?

– Csakhogy én tudom, teljes valómmal érzem, de praktikusán tudom is, hogy veszélyben vannak. Halálos veszélyben! Most én mondom azt, hogy vannak olyan erők, s nem is kicsinyek, amelyek a haladás ellen dolgoznak. Ellenük! Nem ismerem az erejüket, a módszereiket, de tudom, érzem! Nos, hát ezek ellen akarom én a maga tehetségét igénybe venni!

Kalapos László erre csak annyit mondott, hogy:

– Nem!

– Nem? De hisz abból él! Most is egy biztonsági rendszert hozott ide, Párizsba. Mindössze egyetlen templom megmentése érdekében. És azt is tudom, hogy az építők még annak az árából is lealkudtak. Akkor itt miért nem teheti ugyanazt? Megfizetnék! Nem alkudnánk!

A férfi közelebb ment a látogatóhoz. Bár inkább csak középtermetű volt, a magát Papp Noéminak nevező nő csak ekkor látta meg igazán azt az elemi, természetes, mindent elsöprő erőt, amely a férfiből feléje áradt. Pedig abban a közeledésben semmi fizikai fenyegetés nem volt.

– Nem! – ismételte meg most László –, és pedig két okból is nem. Először is! Adva van egy bűnöző banda, amelynek, a tagjainak természetesen, a többi bűnbandától eltérően sok pénze van. Mondjuk, legyen most mellékes, hogy melyikük hogyan szerezte a vagyonát. Bár vannak információim arra vonatkozóan is. Mármost, ez a banda most azt vette a fejébe, hogy meg kellene változtatni a világot, méghozzá természetesen olyan irányba, hogy az nekik legyen még jobb, mindenki másnak pedig rosszabb, számításom szerint, és nem szoktam tévedni a számításaimban, sokkal rosszabb az azelőttinél. E cél elérésének érdekében minden lehetőségüket, pénzhatalmukat, zsarolásokat, korrupciót, meg minden egyebet bevetnek, hogy a dolgozó, értékeket termelő embereire, rászabadítsák a világ csőcselékét. És most, amikor a népek kezdenek felébredni, és meglátni a mögöttes szándékokat, s persze kellőképpen meg is utálták őket, akkor maga arra kér engem, hogy lépjek közbe a tudásommal, s mentsem meg őket valamitől, amiről még maga is csak azt mondja, hogy megérzésnél nem egyéb. Semmit se tud arról, hogy milyen veszély leselkedik esetleg rájuk, milyen irányból és mekkora erővel. Jól gondolom?

A nő bólintott.

A férfi folytatta:

– Tehát, eltekintve attól, hogy jogilag egyszerűen bűnrészessé akar tenni Európa tönkretételében, még csak azt sem tudhatom, hogy igazából mit kellene tennem. Nos, azt hiszem, hogy ha egy bibliai szent kérne meg ugyanerre, glóriával a feje körül, akkor se tenném meg. Neki se tenném meg. És akkor még nem is szóltam a másik oldalról. Arról, hogy nekem most más kötelességem van. Újjá kell építenem a hajómat. A lányomnak ígértem meg, s az az ígéret minden mást felülbírál.

A nő ekkor elkezdett mosolyogni. Nem lehetett tudni, hogy éppenséggel mi készítette mosolygásra, de olyan szépen mosolygott, ha Kalapos László véletlenül fiatalabb lett volna, mondjuk, harminc éves és nem ötvenkettő, akkor esetleg még sikere is lett volna annak a mosolynak. Így azonban nézte egy rövid ideig, s azután a kicsi felé fordult.

– Ez az utolsó szava? – hallotta a háta mögül.

– Most nem tudok mást mondani!

– Pedig tudja, hogy télen nem lehet hajót építeni!

– Még nincs tél és én gyors tudok lenni – jött a válasz.

– Háááát... még találkozunk!

Ez egy kissé fenyegető volt. László szívta is a fogát, mert azonnal eszébe jutott a Veronica halála, meg az Agács Tibié és még néhány olyan esemény, amelyekről hallott. És amelyek nem voltak éppen szívderítőek. Meg is fordult. Ám a nő időközben eltűnt. Persze nem úgy tűnt el, mint a viccbeli guminő, „akit” a partnere egy kicsit megharapott és emiatt kirepült az ablakon, hanem rendesen az ajtón át távozott.

„No, most már mindegy!” gondolta. És újra a kislánya felé fordult.

A harmadik nap már Gorgován találta, a sólya mellett. Zsike nem volt vele. Ágnes vette magához, a másik nagymama. Ugyanakkor egyáltalán nem volt biztos abban, hogy ez megfelelő védelmet jelent. Fel is hívta a volt anyósát telefonon – igazából Ágnes soha nem jutott el odáig, hogy anyós legyen belőle, mert Veronica hamarabb meghalt, de az asszony kemény, erős és határozott nő volt, elég fiatal is még hozzá, mindössze tán valami három évvel idősebb, mint maga László – és felhívta a figyelmét az esetleges veszélyre.

Ágnes horkant egyet, jeléül annak, hogy megértette és felkészült. Egy nőtényoroszlánéhoz hasonlított maga a horkantás is.

A Szent Klára

Annak ellenére, hogy tartott egy kicsit a Noémi meglengetett fenyegetésétől, László igen komolyan vette a hajóépítést. Embereket vitt magával az általa már ismert üdülőhelyre – az első szent Klára is ott épült és ott volt az állandó kikötőhelye is Romániában – szakembereket, akiket a helybeliek nem ismertek, sőt a hatóságokhoz is jó előre ellátogatott. Ott természetesen már ismerték. Általában a „kapitány úr”, vagy az állam nyelvén a „domnu căpitan” megszólítás illette meg.

Előre elkészítette a papírdarabot is, amelyre ráírta a leendő hajója nevét. Elvégre nem várhatta el egy ismeretlen hivatalnoktól, hogy tudja, hogyan kell a magyar nyelvű nevet leírni. A hivatalnok nő volt és fiatal, egy ideig keresgélt az előtte fekvő jókora könyvben, majd azt kérdezte:

– Nem volt már egyszer egy ilyen nevű hajója?

– De volt. Leégett! – közölte szomorúan László.

– Ó! Igen. Emlékszem is! – szomorodott el a fiatal tisztviselőnő. – Nyomozás is volt. De semmit nem lehetett kideríteni. Sajnos! És most újjáépíti. Ezek szerint ragaszkodik ehhez a névhez.

– És a hajóhoz is.

– Várjon csak! Az egy karavella volt. Tudja, hogy híres volt a hajója? Ilyet ma már nem építenek. Legfeljebb hagyományörzés céljából.

– Bizony! Hát még ha tudnák...

– Mit?

– Nos, hát pontos másolata volt a Kolumbusz egyik hajójának. Annak, amelyet Niña néven ismernek. Az volt a legkisebb.

– Értem. De akkor miért nem azt a nevet adja neki? Már másodszor. Vagy van egy Klára nevű ismerőse és hozzá ragaszkodik?

– Nem. Ismerősöm persze van, de nem én ragaszkodom hozzá, hanem a férje – elmosolyodott –, viszont érdemes tudni, hogy annak a Niña néven ismert hajónak Santa Clara volt az igazi neve. A ma ismert nevet csak a kapitánya adta neki. Tréfából. Én tehát nem tettem egyebet, mint visszaadtam az eredeti nevet. Csak éppen lefordítva az anyanyelvemre.

– Nos hát akkor kész is vagyunk – adta vissza a papírdarabot a fiatal nő, miután még egyszer ellenőrizte, hogy jól írta-e le –, kíváncsi, hogy több szerencséje legyen vele, mint az elsővel volt!

– Köszönöm! Remélem, úgy lesz. A kislányomnak ígértem meg, hogy újra megépítem.

– Őt hívják Klárának?

– Nem! Ő Erzsébet. Elisabeta. Az anyám nevét kapta. Nos, mindenesetre remélem, hogy még a fagyok előtt készen lesz. Csak egy kicsit változtatok az első Szent Klarához képest. Keskenyebb lesz, és a fán kívül egyéb anyagokat is fel szándékozom használni hozzá. Tudja... most már nem szükséges bizonyítanom semmit.

– Miért? Előszörre volt? – ezt már mosolyogva kérdezte a tisztviselőnő.

– Igen. Azt akartam bizonyítani, hogy a karavella forma kiváló tulajdonságokkal bír és ma is megállja a helyét. Csak annyit kell tenni, hogy az elektromosság és az informatika mai

eredményeit felhasználjam a használat könnyítésére, és nagyon jó hajó lesz. Ezt pedig bebizonyítottam az első Szent Klárával. Most már nyugodtan változtathatok kisebb-nagyobb dolgokban. Erről jut eszembe: nem szeretne eljönni a próbaútra?

– Köszönöm! Nem baj, ha a férjem is velem jön?

– Persze, hogy nem baj! A kislányom is ott lesz, ha minden jól megy.

A nő elnevette magát.

– Csak ugrattam! Nincs is férjem. Akkor is áll a meghívás?

– Természetesen. Ha talán ad egy telefonszámot, amelyen értesíthetem.

A tisztviselőnő adott egy névjegyet, azon minden rajta volt.

– Köszönöm!

– Én köszönöm a meghívást! Nehogy azt higgye, hogy minden hajó próbaútján jelen akarok lenni! De magának és a hajójának már híre van a Deltában.

Kalapos László egészen jókedvű lett a kellemes beszélgetés hatására.

Egyébként szüksége is volt arra a kis tartalék jókedvre, amely a hivatalnoknővel lefolytatott beszélgetés hatására virágzott ki benne, mert Gorgovára visszafelé menet meglehetősen súlyos gondolatok nyomasztották. Nem gondok voltak azok, hanem gondolatok, olyanok, amilyenek hatására úgy érzi az ember, mintha csípős bogarak mászkálnának a gallérja alatt. Meg is tapogatta a nevezett gallért, de semmiféle bogarat nem érzett, csak a gondolatot, amely már vagy két napja nem hagyta nyugodni.

– Hallom, épül a Szent Klára – fogadta régi ismerőse, Szabó Zoli és ettől a bogarak újra elkezdtek kellemetlen mászkálásukat a gallér körül.

– Épül – dűnnyögte a bajusza alatt.

– És embereket is hoztál magaddal – folytatta a hajóépítő mester, aki egyébként már az első Szent Klára születésénél is ott bábáskodott.

László kínosan tárta szét a kezeit:

– Mit tehettem volna?

– Értem. Már nem bízol bennem.

– Nem bizalom kérdése – tekergette a nyakát kínjában a mi kapitányunk –, de hát mi mást tehettem volna?

– Persze! Leégett. És most azt hiszed, de legalábbis attól félsz, hogy valamiképpen nekem is benne volt a kezem.

Mind szomorúbb lett a régi ismerős, hajóépítő mester, nem is igazán volt kedve befejezni. A férfi egyébként nem volt azonos a szállodatulajdonos Szabóval, akit az informatikus kapitányhoz hasonlóan szintén Lászlónak hívtak. A hősünknek viszont éppen kapóra jött, hogy Zoltán a hajó leégését emlegette. Meg is szólalt.

– Dehogyan félek, vagy hiszem azt. De az mindenképpen tény, hogy a hajó leégett. Minden bizonnyal felgyújtotta valami nyuszika! – ez a Nauszikaa névre hirtelen kitalált utalás volt, amely hajókat felégetőt jelent és éppen alkalmas volt arra, hogy oldja valamelyest a baráti vita kellemetlen mellékízét. – Ha tehát felgyújtották, amihez kétség nem fér, akkor az azt is jelentheti, hogy van itt valami ellenségem nekem, aki akkora haragot táplál irántam, hogy még ezt is kockáztatta, pedig jól kellett tudnia, hogy rendőrség is van a világon. És mi van akkor,

hogya a haragja olyan nagy, hogy még neked is képes lenne ártani? Márpedig te családos ember vagy, erre is gondolnom kellett.

A „családos” szóra a régi barát is gondolkodóba esett. „Hát igen, valóban gondolni kellett a családra is.”

– És valóban megfordult ez a fejedben? Vagy csak most mondod, mert jobbat nem tudtál kitalálni?

– Valóban megfordult. Nézd! Én egyedülálló ember vagyok, nem is itt lakom. Ha kedvem tartja, elmegyek, soha nem jövök vissza. De te, könnyen megtalálható vagy. Egyébként tudtam, hogy előbb-utóbb hozzád kell forduljak. Nem ismerek mást, aki nekem karavellát tud építeni.

– Aha! Még hízelegsz is. Na de nem vagyok én igazából olyan haragos ember. Csak meglepett, hogy itt vagy és még csak be se néztél hozzám. Vagy valóban orrolsz rám?

– Mondtam már, hogy nem!

– Akkor jó! És igazából miféle embereket hoztál?

– Amilyeneket találni. Lipovánok, mint a régiek.

– Értenek a hajókhöz?

– Persze!

– És mennyire van az építés?

– Még csak alig valamennyire. Pedig sietnék. Szeretném befejezni még a tél előtt! Ámbár... amilyen telek mostanában vannak...

– Hát igen. Attól akár egy óceánjárót is építhetnél.

– Na tehát! Elvállalod az építés vezetését?

– Persze! De mindenek előtt el kell jönnöd hozzánk! Elena még sírt is egy kicsit, hogy be se kukkantottál. Azt mondta, biztos, haragszol ránk a tűzvész miatt.

– Nem volt időm! A hivatalban voltam. Bejelentettem az építést. És a nevet.

– Ki volt ott? A férfi, vagy a nő?

– Egy nő. Olyan harmincas. Szép barna hajú hölgy.

– Nádja. Ismerem.

Kalapos Lászlónak tágra nyílt a szeme a csodálkozástól.

– Nádja? Tényleg ez a neve? Orosz? Vagy most meg akarsz viccelni, mivel nem mentem be hozzátok?

– Nem, ez nem vicc! Valóban így hívják. Nádja Pavlovna Örgest.

Kalapos kapitány erre már nem felelt. A hirtelen megdöbbenés a váratlanul meghallott név hatására túl nagy volt.

„De nem! Ez nem lehet. Pávelnek, akit a végén már mindenki csak Palinak hívott, tudomásom szerint nem volt gyermeke. Na de ha mégis?”

Szabó folytatta:

– Egyébként valóban orosz. Sőt, kazani tatár.

„Tehát valóban ő az! És milyen szép nő! Sajnos, túl fiatal.”

– Most mit hallgatsz olyan nagyon? Talán ismered a családját? Egyébként holnap nálunk ebédel. Meglepetésnek szántam neked, hogy megismerd! De már aligha meglepetés. Ha ismered, mint hivatalnokot.

László bólintott.

– Ismerem. Az apját is ismertem. De ez mégis lehetetlen. Bocsáss meg, csak neked mondom, de akkor néger kéne legyen!

– Nem az. De valóban hamar leburnul nyáron. A haját persze festi. De egyébként igazán szép kis nő.

– Igen. Volt kitől örökölje. A szépséget. Az anyja is nagyon szép volt. De még mindig nem hiszem el!

Lopva kivette a zsebéből a névjegyet, amit addig meg se nézett. Valóban az állt rajta kétféle írással: Nádja (Nauszikaa) Pavlovna Örgest. A cirill betűs változatban az „Ö” betűt az oroszban használatos „JO” hangzású e-vel írta le.

– No, akkor már valóban becsület kérdése, hogy meglátogassalak holnap! Ha fogadtok!

Nádja valóban nagyon szép volt. Amikor először látta, nem is figyelt igazán rá, de most, hogy tudta, jól megnézte. Valóban, a barna bőrszín sokkal természetesebben hatott, mint azokon a nőkön, akik divatból járnak strandra meg szoláriumba.

– És te valóban Nauszikaa is vagy? – mert három perc múlva már tegeződtek, amikor a nő megtudta, hogy a szüleinek régi ismerősével áll (igazából ül) szemben.

– Igen. És azt szeretem jobban. Régen voltak görögök is a családban.

– De hajókat azért nem szoktál felégetni? Mert éppen ma gondoltam egy ilyen névre.

– Persze, hogy nem! Te valóban ismerted apámat?

– Még édesanyádat is. Csak rólad nem tudtam.

– Igyekeztek mindentől megvédeni. Gondolom azért. Milyen volt édesanyám? Én csak fényképről emlékszem rá.

– Nagyon szép volt! Minden férfi utánafordult, ha látta.

– Persze! Mert fekete volt!

– Dehogyan! Akkor a nők is megfordultak volna. De egyébként azt hiszem, hogy Nemvaló Pista a költő, te nem ismerhetted, szerelmes is volt bele. De erről, meg az utazásról, amelyen megismerték egymást, nem tudok semmit. Csak pletykákat, azt meg nem érdemes elmondanom.

– És apám?

– Komoly volt. Tudós ember. Kár, hogy mindketten meghaltak! Édesanyád előbb, amikor a vigyázóvári barlang beomlott. Édesapád meg annál a rosszul sikerült energianyerési projekt-nél tűnt el. Mert nem mondhatom, hogy meghalt, hiszen nem találták meg. Még az is lehet, hogy valami téridő inverzióra számított és akarattal helyezkedett el az egyik legveszélyesebb helyen. Talán édesanyáddal remélt találkozni. Valóban! Téged, vagyis a te sorsodat, hogy rendezték el? Mert azt nem hiszem, hogy csak úgy sorsodra hagytak/hagyott volna!

– A sógoroméék nevelték. Addig is – szólt közbe Szabó Zoltán – valóban nem hagyták a sorsára. De nekik túlságosan veszélyes élet jutott osztályrészül. A csernobili katasztrófáról tudsz – fordult a lányhoz –, ott kezdődött.

– Igen, erről tudok. Eleget mondtad. Talán nem is bíztak abban, hogy megszületek, s egészséges leszek! Ezért kellett engem egy orvos házaspárra bízni. Lehetőleg minél távolabb Vigyázóvártól. Meg Moszkvától is.

– A nagyapád nem is tudott rólad? – kérdezett közbe László.

– De a végén megtudta.

– Szeretném megismerni a nevelő szüleidet!

– Miért?

– Hogy köszönetet mondjak nekik. Amiért ilyen szépen felneveltek.

Azután még szóba került a Szent Klára újjáépítése, a László elképzelése, anyag, karcsúsítás, meg amit még kitalált időközben, amire Nádja (Nauszikaa) ezt válaszolta:

– Most már még inkább ragaszkodom ahhoz, hogy a próbaútra veled tartsak – ezt egyébként magyarul mondta, László pedig örömmel nyugtázta, hogy a lány ezt is tudja. Alighanem az apja hagyta meg, hogy megtanítsák. „Vajon kik lehetnek a titokzatos nevelő szülők?”

– Én pedig még annál is szívesebben elviszlek! Egyébként folyami utat képzeltem el, kipróbálni a Duna–Majna–Rajna csatornát.

– Hogyan? Gyakorlatilag! – ezt Zoltán kérdezte.

– Nos, a motor kell bírja. Az eredeti Santa Clarához képest nem kell hozzá húsz matróz, elég egy segítség, aki te leszel, elfér a kis dízel motor, de napelemek is, és ahol a folyó elég széles és jó a szél, vitorlával is lehet menni. Majd meglátod! Szerintem október közepén kész lesz, indulhatunk.

A hajó valóban időre kész lett, s el is indultak rendben. Ám addig még történt valami. Ami sok mindent megváltoztatott.

Közbejött esemény

Attól kezdve, hogy Szabó Zoltán átvette az építés irányítását, a haladás szemmel láthatóan felgyorsult. De ezt László tudta is jól, hiszen már az első Szent Klára építésénél is ő bábáskodott. Az emberekkel, bár ők jobb híján máshonnan voltak összeverbuválva, ismeretes, hogy mi okból, szintén gyorsan megtalálta a hangot. Anyag... egyelőre még volt elég. Aztán két nap múltán egy nagyobb hajó kötött ki a falu kis kikötője mellett. Mellett... mondom, mert az a kikötő jóval kisebb hajók számára volt kitalálva.

Faanyagot és egyéb szükséges dolgokat hozott. Eleget ahhoz, hogy abból az építést végig lehessen vezényelni. Amikor pedig a kirakodással végeztek, egy elegáns hölgy libegett le a leeresztett lépcsőn. Papp Noémi volt.

Na, ezt is elvihette volna valahova máshová a gazdája, villant át a László agyán. Az a gazda, aki tudvalevően, legalábbis hősünk szerint nem más, mint maga az ördög.

Az első két Gorgován töltött nap után Kalapos László átköltözött Zoltánékhoz. Eredetileg ugyanis a másik Szabó panziójában bérelt szobát, annál, akinek szintén László volt a neve, mint neki is. Ám a Zoltánnal lezajlott beszélgetés után feltámadt a lelkiismerete és – mivel Elenán is látta, hogy mennyire megviselte a ki nem mondott gyanakvás, amely egyébként valóságos volt, még ha éppen halovány is – elfoglalta a régi szobáját, amelyben általában régebben is lakott, amikor éppen a faluban tartózkodott. Azt persze nem tudhatom, hogy akkor is átköltözött volna, ha nem találkozott volna náluk Nádjával, akit következetesen Nyuszikának nevezett – ez a lánynak roppant tetszett is – és nem lelt volna olyan kellemes beszélgetőpartnerre az orosz-tatár nőben. Aki ráadásul régi vigyázóvári emlékeket ébresztett benne.

Na és most akkor itt van ez a másik! Szóval, nem hiányzott.

– Megjöttem – szólta a világosvörös hajú szépség, amikor szilárd talajt ért.

– Azt látom – válaszolt László barátunk meglehetősen savanyú képpel.

– Zavarlak valamiben?

– Neeem! – hazudta szembe a férfi. Közben pedig azt gondolta, hogy aki így érkezik, ilyen választ érdemel.

* * *

Interludium. A félelem

Az ismeretlen félelme

*Mint riadt tyúkok, ha karvaly csap le köztük
kárálva jajgat, fut ezerfelé,
nem nézve hátra, hogy mi lehet mögöttük,
sorsára hagyja azt, ki végzetét lelé.*

*Így csap szét sok bamba embert a félelem.
Sír, ordít, és rettegve menekül.
Leblokkol az agy, kővé mered az értelem,
nem bír megállni, küzdeni emberül.*

*Képzeletében az ellen óriásra nő.
Harc helyett inkább behódol neki.
Nincs már erő benne, semmire sincs erő,
tetteti inkább, hogy őt szereti.*

Körülbelül négy éves lehetett, amikor rájött, hogy fél a kutyáktól. Sőt! Nem egyszerűen csak félt, hanem valósággal rettegett tőlük. Éppen sétálni volt a szüleivel, amikor váratlanul egy kutya ráugatott. Az eb maga sem volt a szabadon kóborló-félék közül való, de különben is, az olyan nem ugat rá egy gyermekre. Ellenkezőleg! Szereti a kicsi gyermekeket. Ez a kutya tehát nem olyasmi volt. Nem is egyedül volt, hanem a gazdájával. Amellett nem volt nagy, inkább kis termetű. Ő viszont... vékony, nyeszlett kislány, annyira megijedt a hirtelen felharsant erőszakos hangtól, hogy nem is annyira rákiáltott, hanem valóságosan visszaugatott neki.

Azután két dolog történt, gyors egymásutánban: egyrészt a család vidám események alkalmával jókedvűen mesélni kezdte az ismerősöknek az eseményt. Ez hiba volt, megszégyenítette a leánykát idegenek előtt. De hát, mit tudhatott ilyen nevelési finomságokról egy katonatiszt? Mert az volt az apja. Katonatiszt. Mindez ráadásul olyankor történt, amikor úgyis az egész világ változásban volt. Egész pontosan ezerkilencszázkilencvenháromban. Amit természetesen mi tudunk, mert ismerjük a naptárat, ő viszont nem tudott a maga négyéves valóságában.

A másik hiba, amit elkövetett az apja, az volt, hogy vett egy jókora kutyát. Hogy hátha, mindennap látva, majdcsak hozzászokik? Nem szokott hozzá. Ellenkezőleg, a rettegés állandósult.

Mint mondtam tehát, vékony, nyeszlett leányka volt, akinek minden oka megvolt a gyermek-társaitól is félni.

Papp Demeter, tisztársainak néha Dumitru, kiképző tiszt volt a kommunista időkben. Mint olyan férfi, aki egészen fiatalon bekerült az állandóan parancs alatt élők csoportjába, nem is ismert más lehetőséget, így otthon is olyan módszereket alkalmazott, amilyenek a katonái között megszokott sőt, ott végeredményben és a társai viselkedéséhez képest még szelídek is számított. Ám a családban, a gyermekeknek nem volt kivel megbeszéljék a gondjaikat a feljebbvaló háta mögött, nem tudtak leereszteni, ott tehát nem vált be.

A feleség szintén fegyveres testületnek volt a tagja. A kommunista biztonsági szolgálat őrmestere volt. Legalábbis addig, amíg létezett az a bizonyos kommunista rendszer. Ezt, vagyis a biztonsági szolgálathoz tartozást, nagyjából minden ismerősük tudta is róla. Nagyjából el is fogadták annak, ami. Tehettek volna mást? Aligha. No meg aztán Ilona asszony nem is

tartozott a nyilvánvalóan vérszomjas szekusok közé. Hogy aztán mit tett rendszeresen a színfalak mögött, arról nem szűrődött ki információ, hacsak pletyka formájában nem, amely azonban vagy igaz volt, vagy sem.

Egyszóval el lehetett őket fogadni.

Ámde jött az a bizonyos rendszerváltás, amelyről nyugodtan el lehetett mondani a Metternich Kelemen herceg mondását (egy igazi zseni volt az az ember, nemhiába, hogy ezernyolcszáz-negyvennyolcban ő volt az első „gyerek”, akit a fürdővíz HELYETT dobtak ki), amely szerint:

„Mindent meg kell változtatni ahhoz, hogy minden a régi maradjon!”

Eleinte a családban nem sok minden változott. Az apa maradt katonatiszt, csak éppen az anyának kellett bujkálnia nagyjából egy hónapig. Az a hónap pedig a következőképpen oszlott meg: az első felében volt igazi bujkálás, mert akkor tényleg alá kellett merülni. Az esetükben egy ismerősüknek a falusi házában. Az a ház természetesen egy másik megyében volt, ahová a kíváncsi szomszédok szemei nem láttak el. Kérdezni pedig nem kérdeztek. Örültek, hogy békén hagyják őket.

Két hét után aztán hazajött, de egyenruhát még nem mert felvenni. Aztán, hogy ezt mondta-e neki valaki, vagy csak kitalálta valami egyéni védelemnek, az biza titok maradt.

Az apát egyelőre nem bántotta senki. Katonaság addig is volt, s azután is szükség lehetett rá. Egy ideig még a sorkatonaság is megmaradt.

Ekkor tehát a következő volt a felállás:

Az apa dolgozott, ő lett a családfenntartó, Ilona asszony pedig hallgatott, várt és számára jobb idők eljövételében reménykedett. Addig mindenesetre a házi munkákat vállalta el. Hogy tévedés ne essék, az ő nevelési módszerei sem különböztek olyan sokban a férje által követettektől. Legfeljebb finomabbak, más talán azt mondaná, hogy alattomosabbak voltak.

Mindebből Noémi természetesen semmit sem tudott, hisz még csak nemrég született. Egy éve talán??? De érezni érezhetett, hiszen a gyermekeknek szinte tökéletes beleérző képességük van, amely csak később romlik el, az iskolai nevelés hatására. De akkor rendszerint teljesen és végérvényesen. Hát érezte, hogy valami nem úgy van, mint ahogy ő megszokta.

Volt azonban egy nagyobb gyermek is, egy fiú, aki akkor, amikor Noémi született, tíz éves volt. Nos, Andris, mert ez volt a neve, már akkor sokat meglátott és sokat megértett. Ennek a jele volt az a tény is, hogy négy évvel később, vagyis nagyjából akkortájt, amikor Noémi a kutyáktól való rettegetésben kezdett élni ő, vagyis Andris, tizennégy évesen megszökött hazulról. Soha nem ment vissza. Él-e, hal-e, nem tudták. Akkor már újra létezett rendőrség, meg is próbálták kerestetni, de az Ilona volt kollégái nagyon nyomatékosan azt tanácsolták nekik, hogy tegyenek le róla.

Egyébként az eset után egy évvel maga Ilona is újra elkezdett dolgozni. Magánnyomozó irodát nyitott. Meg lehetett belőle élni.

Aztán...

Igen. Aztán lassan lebontották a sorkatonaságot. Papp Demeter munka nélkül maradt. Megpróbált elhelyezkedni különböző cégeknél, mint biztonsági őr, de furcsa módon hamar kitelt a becsülete. Hol a tulajdonos rakta ki a szűrét a megalkuvásra képtelen természete miatt, hol a cégek munkásai unták meg, hogy már nem megy úgy a lopkodás, mint a kommunista időkben. Míg egyszer csak egy este, hazafelé menet a sötétben elkapta egy banda és addig verte, míg mozdulni sem tudott.

A kezdeti tőkefelhalmozás időszaka volt az.

Soha nem lett már a régi. És azon a napon, amely a lányának az első iskolai vakációjának első napja volt, a régi időkből átmentett szolgálati fegyverével fejbelőtte magát.

Akinek az iskoláskora így indul, annak rendszerint a továbbiakban sem folytatódik dáridóval. Bár Ilona nyomozó cége akkor már egyre jobban szárnyalt – megvolt a képesítése hozzá még a régi időkből –, de akkor meg az volt a gond, hogy keveset volt otthon.

A kislány... szenvedett. Azelőtt is vékonyka volt, attól fogva határozottan piszkafa benyomását keltette.

A negyedik elemi elvégzése után Ilona asszony úgy látta jónak, hogy elköltözzenek a városból, ahol addig éltek. A döntés még helyes is lett volna úgy az ő, de még inkább a kislány szempontjából, csakhog... későn jött. De a döntés megvolt. Vigyázóvárra költöztek.

Elvileg a dolognak mennie kellett volna. És a nyomozóiroda szempontjából ment is. De mint ilyen esetben mindig történni szokott, megint a kislány szívta meg a legjobban. Hisz az addigi lakóhelyükön sem érezte magát otthon soha, mitől is érezte volna, itt azonban teljesen idegen maradt.

És mégis, talán Istennek vagy a természetnek egyik különleges és érthetetlen csodája következtében itt, Vigyázóváron érett nővé a piszkafából, aki azelőtt volt.

A fiúkra azelőtt is gondolt már egy ideje, most azonban észrevette azt is, hogy az iskolában a fiúk – nézik. Utánafordulnak. Sőt, bizonyos tiszteletet tanúsítanak iránta. Ő maga sem tudta eldönteni, hogy minek szól az a tisztelet, a nőiességének, vagy az eszének. Mert a tanulásban is egyszerre az élre ugrott.

Ilona akár boldog is lehetett volna. De nem lett. Mert a leánya, aki a suliban közvetlen volt és barátságos, otthon egyre inkább magába zárkózott. Néha napokig nem szólt egy szót sem. Félelmetes kezdett lenni a hallgatása. Nem értette. Ilona.

Mi azonban akár tudhatjuk is. Hiszen egész kicsi gyermekkorától annyira és olyan közelről meglátta, megtapasztalta a környezetében történetek csúf, rossz gyászos oldalát, hogy nincs mit csodálkozni a kamaszkori bezártságon. Hiszen az iskolában a diákok beszélnek egymás között. Olyasmit sem hallgatnak el, amiről ő részben a származása miatt is, otthon nem hallhatott.

Tizenöt éves korában, az első engedélyezett házibulin ismerkedett meg Miklós Miklós nevű iskolatársával. Ez a srác egyidős volt vele, nem voltak osztálytársak, párhuzamos osztályba járt. Nagyon érdekes egyéniség volt. Sok esze, kevés jelleme volt. Ő is árva egyébként, mint Noémi, csak másképpen. Élt neki az anyja is, csak rendszertelenül, legtöbbször elérhetetlenül. És az apja is, akiről elég sokat beszéltek egy időben. Miklós Ödön volt az, az író. Csakhog... ő meg éppenséggel külföldön telepedett le azonnal, amikor az lehetséges lett. A fia lehetett akkoriban nem egészen egy éves.

Miklós Mikit tehát a nagyszülei nevelték. Idősek voltak már, s mint a nagyszülők általában, engedékenyek.

Nos hát, a mi Noémink nagyon gyorsan kötődni kezdett Mikihez. Ebben szerepe volt a fiú eszének is, ez tagadhatatlan volt, és annak is, hogy Ilona asszony is jó, megbízható barátságnak gondolta az ismeretségüket. Ennél többre nem gondolt, mert a srác meglehetősen csúnya volt. Amúgy... ha tükörbe tekintett. De ezt elég ritkán tette. Miért is tette volna, ő tudta magáról a legjobban, hogy milyen. Nem is alapozott az életben ilyen mulandó dolgokra, mint a szépség. Férfiaknál elhanyagolható különben is. Volt neki intelligenciája bőven és volt alkalmazkodó képessége. Szintén bőven. Ez utóbbihoz tartozott például az, hogy bizonyos helyzetekben Miklós Miklós volt, más esetekben viszont egyik pillanatról a másikra Miclăuş

Nicolae lett belőle. Ha kérték, ha nem. A másik énje azonnal tartalékba került. Vagy még inkább elfelejtődött. Hát ez a kaméleonhoz méltó alkalmazkodóképesség volt az éppen, amely tetszett Ilona asszonynak. Ki tudja, miért?

A következő évben Noémi nagyon rövid idő alatt kifejlett nővé alakult. Mint amikor tavasszal egy fiatal gyümölcsfa egyetlen éjszaka alatt virágba borul. Az ember csak nézi, s nem tudja eldönteni, hogy vajon ez ugyanaz a fa, amelyet nap mint nap látott azelőtt?

A Noémi esetében egy felületes szemlélő még azt sem volt képes eldönteni, hogy mi lehetett az, ami a gyors és gyökeres változást okozta. Hiszen azelőtt is szépecske volt, legalábbis azóta, hogy kikeveredett a piszkafa periódusából.

Ne találgassunk! Miklós Miki volt annak a változásnak az oka.

Így folydogált közöttük a kamasz-szerelem egy darabig, mondjuk egy évig. Egészen addig, amíg Miki be nem mutatta neki egy barátját. A barátot Tănase Mariusnak hívták. És bár a továbbiakban még szerepe lett a történetünkben, az a szerep nem volt hosszú. Viszont annál meghatározóbb.

– Úgy készülj, hogy mához egy hétre elmegyünk hármasban világot látni! – mondta Miki egy adott pillanatban. Marius pedig szorgalmasan bólogatott hozzá: – Lesz útlevel is, ne aggódj!

Lett.

Most volt ideje gondolkozni. Ezúttal ugyanis egyedül volt a cellában. A félelemről gondolkozott. A félelemről, amely addig meghatározta az életét. De a haragról is, amely megszületett és nagyra növekedett benne a világ ellen. Csak éppen az ideig nem volt mersze szabadon engedni.

Amikor Hollandiába érkeztek, két nap elteltével Miki eltűnt. Nem értesített senkit előre, egyszerűen felszívódott. Marius vette át a helyét és az első ténykedése az volt, hogy begyűjtötte az útleveleket.

Útleveleket, mivel időközben még három lány csatlakozott hozzájuk. Azok a lányok mind idősebbek voltak nála és úgy nézett ki, hogy már ismerték a sorsot, amely várt rájuk.

Néhány nap után aztán Noémi azzá lett, amiről addig csak olyan kifejezéssel beszéltek – amikor beszéltek egyáltalán –, hogy „szexrabszolga”.

Két szörnyű és nyomasztó év következett. Eleinte nehezen tört be az ilyenféle munkába, de... az egyik társnője tanácsára mégis elfogadta, ha nem is könnyen. Kénytelen volt belátni, hogy egyedül, iratok nélkül és nem tudva a nyelvet sem, nincs esélye a szabadulásra.

Ugyanaz a társnője volt az, akitől megkérdezte, hogy Marius miért nem követeli tőle azt, amit ő Mikinek már úgyis szívesen megadott?

– Elvégre ő a gazda! És ereje is van hozzá!

– Azért fiam, mert homokos! Buzi! – felelte a másik a maga kendőzetlen módján.

Újabb két év kellett ahhoz, hogy elhatározza, megszökik. Lesz, ami lesz, ennél rosszabb már nem történhet vele.

Nem is tévedett nagyot. Persze elfogták egy razzián, amelyet a vörös lámpás negyedben rendeztek, és be is csukták negyedmagával egy cellába, hogy ott várja meg a sorsát.

Ezúttal szerencséje volt. Az őt elfogó rendőrök ugyanis egy orvossal dolgoztak együtt, akinek elmondta, kézzel-lábbal, angolul-németül, ahogy tudta, hogy ő csak tizenöt éves volt, amikor odakerült, és azelőtt sejtelve se volt arról, hogy mi vár rá.

Az orvos megvizsgálta és – nem tudta, miről – megállapította, hogy igazat mondott. Azután már nem sokáig maradt a közös cellában, aminek határozottan örült, mert azelőtt a cellatársnői nem bántak vele kesztyűs kézzel. Na de akkortól kezdve egyedül volt. Meg is nyugodott valamennyire.

És még valami történt azalatt az idő alatt, amíg börtönben volt. Főképpen persze az utóbbi időben, amikor egyedül volt és annak következtében nyugodtabb is lett. Egyszer csak rájött, hogy ő tud hollandul. Persze, a kliensekkel szükséges volt néha beszélnie, meg kellett értse, hogy mit várnak el tőle és azt is meg kellett mondja, hogy mit hajlandó és mi az, amit már nem hajlandó megtenni nekik. Erre megtanította Marius, ki tudja, miért? Az emberség maradványai dolgoztak benne, vagy csak nem akart idő előtt elveszíteni egy jól jövedelmező tulajdont, mint ő, ezt eleinte nem tudta.

Nos, az a felcsipegetett nyelvtudás ütött bele elemi erővel egy álmatlan éjszakán. Később aztán még egyéb különlegességet is megtapasztalt saját magán, és egy idő után elkezdte érezni azt a különleges erőteret, amelyet évek után Kalapos László is érzékelt rajta. És amit ő maga később úgy nevezett, hogy „a sisakom”. Valójában több is és kevesebb is volt az egy egyszerű sisaknál, amelyet a régi harcosok viseltek a csatákban. Csakhogy ahhoz, hogy erre rájöjjön, még időnek kellett eltelnie, és azt az időt arra kellett felhasználnia, hogy valami elfogadható kapcsolatot tudjon létesíteni azzal a „sisakkal”.

Egyelőre azonban beérte annyival, hogy a sisak rendezte benne a gondolatokat, előhozott régi, már elfeledett emlékeket belőle, mint ahogyan rendezte benne az itt-ott összecsispegetett nyelvtudást.

És még volt valami, erre később jött rá, de legalább olyan fontos volt.

Erőt adott neki az a sisak.

Nem fizikai erő volt az, bár részben az is, hanem szellemi.

A holland rendőrök természetesen olyanok voltak, mint bármely más társaik a világ többi országában. Ragaszkodtak a törvény betűjéhez, s emellett nem voltak sem kifejezetten kegyetlenek, sem különösen engedelkenyek. És nem sok beleérzés szorult beléjük. Elég könnyű volt a sisak segítségével – amit természetesen nem érzékeltek, mert nem az volt a dolguk – elérni náluk bármit amit akart. És természetesen legelőször azt akarta elérni, hogy minél hamarabb és lehetőleg zökkenőmentesen hazakerüljön Vigyázóvárra. Valószínűleg maguk a rendőrök is ugyanazt akarták elérni.

Így történt az, hogy két hét után – igazán nem sok idő – ott állt egy kis hátizsákkal a vigyázóvári buszpályaudvaron. Egyedül, pénz nélkül. De hát kinek számít? Az ereje megvan, az esze megvan, majdcsak lesz valahogy!

Amikor hazaért, a házukat üresen találta. Igazából nem is üresen. Elhagyatottan. Éves por rakódott le mindenhova. De nem lakott ott senki. A kulcsa nyitotta az ajtót.

„Vajon hova lett az anyám?”

Persze... nem haragudhatott rá. Több mint két év, talán három is, miért maradt volna? Egyedül!

* * *

Noémi jelent meg Gorgován, csak úgy, egyszeriből, derült égből, mint a közmondásbeli villámcsapás.

– Most aztán valóban baj lesz, ha nem jössz velem! Mind meghalnak! És ne mondd azt, hogy nem érdekel! És ígérem, hogy nem tart sokáig!

– Akkor menjünk! – jött a válasz. – Magyarázkodni később is ráérünk! Gyere és pattanj fel a motorra! Lássuk, mit tehetünk?

László ugyanis meglátott valamit a Noémi szemében, amitől teljesen megváltoztak számára azok az információk, amelyekről úgy gondolta, hogy tudja.

De vajon milyen irányban változtak meg? És mennyire?

Interludium. A tengeralattjáró megjelenik

Visszavonultak. Ősz óta mind csak visszavonultak. Az orosz meg azóta is a nyomukban. A századparancsnok – egy százados volt, a háború előtt civilben banktisztviselő, vagyis tartalékos tiszt volt –, akit Csont Vilmosnak hívtak, azt mondta, hogy valami nagy hiba történni lehetett Sztálingrád ostrománál, mert nem vettek figyelembe ezt, meg ezt, meg ezt. És sorolta. A legénység pedig figyelmesen hallgatta, de nem értették. Nem is volt azon mit érteni.

Azóta elmúlt az ősz, a tél, és most tavasz van, ezerkilencszáznegyvennégy tavasza és az egész század egyként cuppog a sárban. Csak addig nem volt nagyobb sár, amíg azon a hegyen átjöttek.

Ott kő volt. Kicsi és nagy kövek.

És most megkapták azt a németet is. A parancsnok eleinte tartott tőle, merthogy az SS-nél szolgált, de egy idő után rájött, hogy eléggé emberséges. Jött vele valami negyven munkaszolgálatos. Azok a lerongyolódott emberek, akik nem kaptak fegyvert a kezükbe. Az ásó volt a fegyverük. Nos, az a német főhadnagy éppen azért jött, hogy azokat egzecírozta. Legalábbis ez volt a hivatalos oka a náluk való megjelenésének. De utóbb kiderült, hogy sem ázni nincs mit, nincs is miért, sem egyéb valóságos indok nincs az Andreas Kirschner megjelenésére.

Időnek kellett eltelnie, hogy rájöjjenek, az a Kirschner a biztos haláltól mentette meg azokat a szerencsétleneket. Holott ő maga is büntetésből lett a frontra vezényelve.

Mentek hát visszafelé, nyomukban az oroszokkal. Voltak nagyon rossz napok, amikor egész nap a nehézfegyvereké volt a szó, és voltak másfélék is, amikor csak nagy ritkán csattant el egy-egy lövés, vagy éppen egy se.

A piszkot és a sárt már kezdték volna megszokni. Milyen legyen egy visszavonuló csapat ilyenkor, esős tavasz idején? Nem bálban voltak.

Elvégre.

Csak a német volt mindig olyan, mint egy operettkatona, vagy mintha skatulyából húzták volna ki. „Jaj, könnyű neki, az a negyven szerencsétlen biztosan a lelkét is kiteszi, csak nehogy mást kapjanak a helyébe!”

Persze, arról szó sem lehetett, mert még valami titkos küldetése is volt a németnek, mert valami négy ló húzta jókora szekér is jött velük. Annak a szekérnek a közelébe se volt szabad menni a fáradt katonának, nemhogy felülni arra a titokzatos valamire, ami a nagy stráfszekéren terpeszkedett, több réteg ponyvával letakarva.

– Nem, azt nem engedhetem – jelentette ki szigorúan, holott máskor meglehetősen udvarias volt mindenkivel. Még a századírnokkal is, akiről időközben kiderült, hogy... költő! És verses krónikát ír a látott és átélt háborús eseményekről, Csont parancsnok külön engedélyével.

– Mért ne tegye az istenadta? – vette védelmébe a némettel szemben. – Nincs itt már dolgunk nekünk semmi az égvilágon, de neked sem! Ha van valami olyan küldetésed, ami a harcok elmúltával is értelmes lesz, akkor tedd! De egyébként... – legyintett.

A német nem felelt direkte, hanem a távcsövével nézegetett nyugat felé, mintha keresne valamit. Ezt elég gyakran megtette. Aztán azt kérdezte:

– Milyen falu az ott? Ismerős vagy errefelé?

– Ismerős vagyok. Nyárádszentborbála. Ott laktam gyermekkoromban. Ott is születtem.

– Kiféle emberek laknak ott?

– Székelyek. Főleg földművesek. Van egy iskola, néhány tanárral, egy malom, no meg, mint látod, az állomás. Van egy kis vasút is. Keskeny nyomtávú. Meg egy malom. Jó búzatermő vidék volt ez azelőtt.

– No, ha így van, akkor én alighanem megérkeztem. Az embereimmel. Csak még szeretnék veled egy néhány dolgot megbeszélni. Este, ha megfelel!

– Nekem meg!

Így történt. Abból, hogy mit beszélgettek azon az estén, éjfélbe hajlón, egyetlen szó sem szivárgott ki. Sem akkor, sem később. Jóval a háború után, a Szentgerliczey báró is csak annyit tudott kivenni az akkor már öreg Csont Vilmosból, hogy a dolog valamiképpen kapcsolatos lehetett a Kirschner feleségével. Aki akkor már halott lehetett, vagy pedig eltűnt.

Ámde maga a főhadnagy is meghalt nem sokkal a háború után. Nem maradt utána csak egy serdülő leányka, aki szintén láthatatlanná vált elég hamar. És különben sem tudott semmit az apja háborús dolgairól. Azok titkosak voltak, de nem is érdekelték. Volt neki elég gondja-baja anélkül is. Árva leányka örült, hogy nem halt éhen azokban a nehéz időkben. Valami csavargóval látták utóbb, de csak nagyon rövid ideig.

A katonák akkor továbbmentek. A munkaszolgálatosok maradtak. A némettel. Nem volt sem morgolódás, sem lázongás, jól tudták, hogy Kirschner nélkül az ő életüknek vége. És olyan helyről vette ki őket a főhadnagy, ahol azt a véget komolyan értették.

– No emberek! Itt letáborozunk. Rendes tábor szeretnék! Elvégre katonák vagytok!

Ekkor kora délután volt, közvetlenül a század eltávozta után. A malom udvarán gyülekeztek össze. Annak a malomnak, amely akkor már jó ideje üresen állt. Egyébként a Szentgerliczey báróknak volt a tulajdona. Valamikor régen. De a báró Budapesten múlatta az időt. Csak később tért haza – vesztére.

– Nahát... szaporán! Szedjétek csak le azt a kis motort arról a szekérről! – ezt már később mondta, amikor a táborverés már megtörtént.

Az a „kis” motor egyébként jókora volt és jó nehéz is. Nagy teherautókban voltak afféle motorok, csak egyszerűbbek. De sok ember volt, valahogy csak boldogultak vele.

– Namármost! Ki mondja meg nekem, hogy miféle motor ez? – kérdezte a tiszt az embereitől. A kérdés kedélyesen, szinte bajtársiasan volt feltéve.

Az emberek hallgattak. Nem ezt a viselkedést szokták meg egy német tiszttől. Valami sunyi aljasságot sejtettek. Igaz ugyan, hogy ez az ember nagyon különbözött a többitől, ezt már jóval előbb megtapasztalták. Néha még meg is védte egyiket-másikat a kegyetlenkedőktől. De ezt? Ilyet nem feltételeztek. Még róla sem. Na, biztosan büntetésből küldték a frontra! Kirschner folytatta:

– Na! Ne féljétek! Nem akarok semmi rosszat! Hiszen ismertek!

– Félünk! – húzódtak össze fázósan az emberek.

– Tőlem?

– Jelentem alázattal, mindenkitől! – bökte ki végül az egyik, aki bátrabb volt a többinél. Vagy még nem volt ideje megtörni a szenvedések alatt. Pedig vékonyabb volt a többinél.

– No, ha minden áron félni akartok, hát éppenséggel félhettek is. Majd csak leválik rólatok egy idő után. Na de, akkor te! Bátrabb! Szerinted milyen motor ez?

– Valamilyen nagy teherautóé. Vagy tanké – találgatott.

– Majdnem eltaláltad! Teherautó motor, de van mellette ezenkívül egy generátor is és akkumulátor. Egy egészen kis tengeralattjárónak a motorja. A Seehundnak, ha már hallottatok róla.

Az emberek a fejüket rázták. A főhadnagy folytatta:

– Ezt a motort Ukrajnában gyártották, de nemcsak ezt, még jó néhány ilyen. És én azt a megbízatást kaptam, hogy szállítsuk Németországba, még hozzá egészben! Hogy ott megvizsgálják, nincs-e valami hibája? Hogy nem történt-e szabotázs? Mint tudjátok, ehhez a megbízatáshoz minden segítséget megkaptam. Még titeket is. Válogathattam az emberekben. És én bizonyos gondolkodás után titeket választottalak. Miért? Először is azért, mert ti közvetlen halálos veszélyben voltatok. Persze, nem tudtatok róla. Na, most már tudtok. Azonkívül dolgozni kell majd, ezt a megbízóim akkor még nem tudták, de nekem már akkor is az járt a fejemben, amit most teszünk. Hogy legalább ennek az egy gépnek ne a gyilkolás legyen a mindennapi dolga, hanem az emberek segítése. Ezért fogjuk most egy malomba beszerelni. A ti segítségetekkel.

Az az ember, aki már az előbb meg mert szólalni, most felbátorodott és megkérdezte:

– De miért? Főhadnagy úr! (A tisztnek igazából nem ez volt a rangja a Waffen SS-nél, de én nem bajlódom a régi rangokkal, inkább a magyar megfelelőjét írom helyette.)

– No, ez okos kérdés volt! Hogy hívnak?

– Hochmayer Ignác, szolgálatára!

– Okos ember vagy. Akkor megmagyarázom. Először is: ez a háború már nem fog sokáig tartani. Szerintem minket úgy el fognak fenekelni, mint annak a rendje. Sajnálom, mert én is német vagyok, de nincs mit tenni, az igazság azért mégis csak igazság. Tehát ez az egyik. A másik pedig az, hogy a feleségemnek, szegény Tündének, amikor az utolsó útjára indult, ez volt a kívánsága. Hogy bármit hoz a jövő, háború lesz, vagy béke, néha, amikor módomban áll, tegyek valami olyat, ami jó az embereknek. Nem az emberiségnek – emelte fel a hangját –, mert olyan, hogy emberiség, pláne nagy E-vel, nem létezik! De emberek léteznek. És én most, amikor minden összeomlik, amit eddig láttam, most megpróbálom beváltani azt, amit a feleségemnek ígértem. Akkor. Nem vagyok én olyan jó ember, mint a Mikulás, de hát – széttárta a karját – ilyen is kell legyen! Na de most... munkára! Mert sok munka vár ránk! Be kell vinni ezt a motort a helyére, be kell szerelni, és azonkívül még egy kis kutatást is végeznünk kell. Ásás lesz az!

Az emberek borzongva néztek egymásra. „No lám, végre kibújt a szeg a zsákból! Ez se különb a többiekénél! Hiszen még ásó sincs! A kezükkel ássanak?”

Kirschner megérezte a csoport félelmét.

– Úgy! Szóval nincs ásó! Ez igaz. De itt van velünk egy olyan ásó, amely többet tud elvégezni, mint ti együttvéve! Csak munkára kell fogni! Persze... ahhoz is kell majd egy kis szerelés! Ám ezt majd holnap! Most inkább egyétek meg a mostani províziót, sajnos nem valami sok, de ígérem, hogy holnapra több lesz! Ha egyáltalán lakik még valaki ebben a faluban! Aztán megint szállítjuk a motort!

A legérdekesebb eredmény az volt, hogy egy jókora alagútrendszert találtak, amely a ház alatt kezdődött és jó hosszan folytatódott, egyik oldalon a folyó felé, a másikon pedig a jelenlegi országút felé.

„Vajon akkor is ugyanott volt az az út, amikor az alagutat ásták? Vagy véletlenül készült abban az irányban?” Bárhogy gondolkozott is, nem tudta eldönteni. Ennek egyik oka az volt, hogy maga az alagút mindkét végén el volt tömődve. De nem ám apró törmelékekkel, hanem jó, mázsás sziklakövekkel. Elhatározta, hogy nem kísérti a lehetetlent, s a motort is kíméli, hiszen valaki azt remélhetőleg majd használni fogja.

Aztán volt még egy harmadik iránya is annak az alagútrendszernek, az meg egyenesen lefelé irányult. De azon sem lehetett messzire haladni, mert az is el volt tömődve. Még körvonala-
lazódott valami elágazás a végén, de hogy merre, azt nem tudta kideríteni. Mindenesetre tompaszögben állt egymáshoz képest az elágazás két iránya.

„Hát, tudtak azok a császárkori rómaiak, ez nem vitás” morfondírozott magában, de aztán beugrott neki az egész történet. Akkor jutott eszébe, amikor az egyik falon egy olyanféle mozaikot látott, amely harcjelenetet ábrázolt. Meg is mutatta Hochmayernek, akit, mint bátrabb és aránylag világosfejű embert, valamennyire a bizalmába avatott.

– Nahát! Ilyet már láttam – csodálkozott a munkaszolgálatos.

– Egy régi vázán. Azt hiszem, ezüstből volt, de legalábbis ezüstözött.

– De hát... mi voltál te a háború előtt?

– Szatócs. De zálogba is elfogadtam tárgyakat, ha valakinek valamire nagyon szüksége volt és nem tudott azonnal fizetni.

– Aha! És amikor visszaváltotta, persze jól megnyúztad!

– Dehogyan! Az üzletnek tisztességesnek kell lennie!

– Na, jól van! Vicc volt! – dűnnyögött a német –, hanem azt megmondhatnád, hogy miféle ember volt az, aki azt a vázát hozta. Helybéli?

– A báróné volt. Már nem él.

– A váza meg már nincs meg. Persze.

– Visszaváltotta.

– Na, akkor nincs mit kezdeni ezzel az egészszel. Mit gondolsz? Tömjük vissza?

– Nem! Kár lenne érte! Szerintem fedjük le, de jó vastagon, kövekkel meg földdel, s jegyezzük meg jól, hogy mit találtunk és pontosan hol. De mind jegyezzük meg, mert nem tudjuk, mit hoz a jövő. Meghalhatok, sőt közületek is meghalhatnak egyesek. És kár lenne, ha ez a szépség örökre elveszne a világ számára! Értitek?

Értették is, meg nem is. Mert azért abban az alagútban több hasonló mozaik is volt. De hogy miért érdekel mindez egy SS tisztet? Na de, hoppá! Hiszen ez a tiszt egész végig magyarul beszélt velük! Lehet, hogy nem is német?

Csendben gondolkoztak, rágták magukban a hallottakat. Megint Hochmayer szólalt meg:

– Főhadnagy úr hol tanult meg ilyen jól magyarul?

Kirschner elmosolyodott, mint aki már várta ezt a kérdést.

– Igen! A feleségem magyar nő volt. Erdélyi.

– És ez az egész gondolat... tőle származik? Mi volt a mestersége? Történész? – kérdezte ezúttal másvalaki, nem Hochmayer.

A főhadnagy elgondolkozott.

– Történész? Igazából nem is tudom. Sok mindenhez értett. Talán mégis igazából pszichológus volt. Ő mondta el nekem azt is, hogy az a régi hun király, Attila (ő Etzelnek ejtette, ahogyan a Nibelung mondákban olvasta) sokat tartózkodott itt. Már serdülő gyermekkorától kezdve. Még feleséget is innen választott. A főfeleséget. Mert több is volt neki. Hát látjátok? Innen az az alagút és benne a mozaikok! Ki tudja, hogy mire használhatták?

Két nap múlva a tisztt elbúcsúzott tőlük. A távozása előtt egy letakart szekérről tiszta katonaruhákat osztott ki nekik. „...mert ha így mentek emberek közé, akkor biztosan bezárnak valami bolondokházába! De nekem most sürgetős utam lett. Budapestre kell menjek, mert a kislányomat akarom látni! Mert meghaltak azok, akikre bíztam őt!”

És elment.

Egy legenda vége

Az idő akkor változott esőre, amikor a nagy, dübögő motorkerékpár befordult a szentborbálai főutára. László szerette ezt a motort. Sok régi kalandon voltak túl együtt. Mert volt ugyan neki egy kis, hátuléses kisbusza, de azzal ritkán járt. Így szerette, szabadon, még akkor is, ha az arcát verte az eső. Már természetesen azt a részt az arcából, amely a sisak meg a jókora motoroszemüveg mellett még látható maradt az arcából.

Így vonultak be szép lassan, mély hangon dübögve az ötvenkilences számú ház elé. Mert a házszaót már tudta.

Délután volt, estebe hajló, az utcán pedig senki teremtet ember nem volt látható. Csak vagy két „falu kutyája” billegte a farkát kicsivel távolabb. Alighanem valami kajamaradék reményében. Ezúttal azonban hoppon maradtak. Semmi nem volt az utasoknál, amit egy kutya – vagy kettő – megehetett. Egy kicsit tehetetlenül is néztek egymásra. Erre nem számítottak.

A kapu falécekből volt szépen rácsavarozva valami hosszú vasrúdra, megfelelő helyenként alacsony vasoszlopokkal. Az egyik oszlopról lánc lógott le, azon egy jókora anyacsavar felkötve. László kitalálta, hogy alighanem az lehet a csengő. Meg is ütögette vele az oszlopot. Szép csengő hangot adott.

A hangra középkorú, egy kissé vastag, falusi ember jött elő a házból.

– Jó napot kívánok! Illetve... kezét csókolom – mert észrevette, hogy a két motoros egyike nő.

– Jó napot! – vette át részükről a beszélgetés menetét Noémi.

– Balambér Jónás vagyok! – mutatkozott be a házból előjött ember. – Elnézést, azt hittem, hogy Bucurék. Ők ígértek mára. Maguk helyettük jöttek? Nem tudnak jönni?

– Nem tudom! Nem ismerjük őket! Mi csak jöttünk. Kellett! Én Papp Noémi vagyok. A társam Kalapos László.

– Ó! – mondta erre az ember, mint aki ráismert valakire. És valóban, ha személyesen nem is látta még, de tudott Lászlóról, a szentborbálai és főleg a vigyázóvári emberek elmondásából. Hiszen Lászlónak bizonyos körökben már elég komoly híre volt, a régebben történt események kapcsán. – És mi járatban éppen itt, nálunk?

– Mi bizony éppen magát keressük – vette vissza Noémi a szót. – A tengeralattjáró ház ügyében.

A férfi bólogatott. Majd azt mondta:

– Ha így áll a dolog, akkor viszont talán jobb is, ha megvárják Bucurékát. Ők többet tudnak. Én eléggé lemaradtam mindenről, amióta visszavonultam a polgármesterségből. És különben is mindjárt itt lesznek!

Az említett Bucurék nagyjából egy negyedóra múlva futottak be. Addig Lászlóék megtudták, hogy Balambér úr körülbelül három éve már, hogy nem polgármester, vagyis visszatért a polgári foglalkozásához. Állatorvos.

„Na, ahhoz valóban szükséges néha a fizikai erő is!” állapította meg László, de azért lopva végignézett saját magán is, némi büszkeséggel. Hogy ő sem sokban marad le mögötte.

Noémi észre is vette a pillantást és elmosolyodott. Mintha kitalálta volna a férfi gondolatait.

Bucur Nicolae – mint kiderült róla, egy időben prefektus volt Vigyázó megyében, amire László nem emlékezett, de az emberek általában nem szoktak emlékezni a kormánybizto-

sokra. Á! Hivatalnok! Intézik el egy legyintéssel. Ő legalábbis ilyen funkcióbeli emberre csak egyre emlékezett, arra, akire mindenki más is – középtermetű, csendes ember volt, egy jóindulatú hivatalnok szobrát lehetett volna megmintázni róla. A felesége Irénke, már sokkal feltűnőbb volt. Először is szép nő. Azonkívül szeretett beszélni is. Gyorsan kiderítette mindenkiről, hogy ki is lehet. Kivételt csak Noémi képezett, aki úgy látszik, nem tetszett neki.

„No, ebben is igaza lehet!” nyugtázta László azt, amit észrevett.

Bucurékka egy tízéves-forma kisfiú is jött. Első látásra észre lehetett venni rajta, hogy mennyire hasonlít Irénkére. Olyan élénk, kíváncsi volt. Bucur Adriánnak mutatkozott be. Egyébként románul és magyarul egyformán szinte hibátlanul beszélt.

„Íme a jövő!” gondolta László, aki egyébként is hallgatag volt, elgondolkozó. Erzsike járt az eszében, aki most Szabóéknál van, amíg ők itt teszik, amit tehetnek. Ha egyáltalán kell és lehet is valamit tenni.

– A fiút nézi? A tűzvész évében született. Sőt, szinte pontosan ugyanakkor.

Ezzel a volt prefektus meg is adta az alaphangot a következő témához. Balambér, akinek a felesége ezúttal nem volt otthon, Vigyázóváron tisztviselő a prefektúrán, felkapta a szót és rá is tért az éppen aktuális témára.

– Na igen! A tűzvész. Csúnya dolog volt. Ha akkor nincs itt az a papból lett vendéglős a társával, időközben megtudtam, hogy nem volt a felesége, akkor rosszabb is lehetett volna. Sajnos az asszonyka élete így is ráment.

Lászlón kívül senki sem vette észre, hogy Noémi vagy kétszer rábólintott a mondatra, mintha tudott volna az esetről. A férfi meg is jegyezte magában, hogy úgy tűnik, az útítársa „sisakja” és főleg annak a jelentősége, rajta kívül senkinek sem szűrt szemet.

Balambér úr folytatta:

– Szóval... úgy látom, hogy az a tengeralattjáró csak átok a falu nyakán. Így volt ez, már az öreg báró idejében is. Az is, ki tudja, mitől halt meg? És milyen gondolatokkal viaskodott a halála előtt? Hát, nem is hozott szerencsét az a ház senkire azóta sem. Pedig volt egy pár tulajdonosa. Talán éppen azért, mert mindenki szabadulni igyekezett tőle. Most meg ezek a...

Nem fejezte be. Bucurék alighanem tudták, hogy mire gondol. Noémi is bólogatott megint. Csak László nem volt témában. De a házigazda talán előlegezte, hogy majd a nő elmondja neki, ha már olyan sokat tud. Egyébként is látszott, hogy kettejük közül a nő az, aki inkább beleállt az ügybe.

Lehet, hogy talán László meg is akarta volna kérdezni a ház tulajdonosainak kilétét, de abban a pillanatban kicsit, de érezhetően, megrázkódott alattuk a föld. Ez mindenki figyelmét elvonta. Vagy inkább a konkrét téma felé irányította.

A rázkódással egy időben, vagy talán egy egész kicsivel később, egy tehén elbődült a közelben. Lehet, hogy a házhoz tartozó istállóban.

De egyéb állathangok is behallatszottak. Malacvisítás, bégetés, kakaskukorékolás, szárnycsapdosás. Mintha minden állat megrémült volna attól a rázkódástól. Pedig az alig egy kicsivel volt erősebb, mint amikor egy jókora megrakott kamion elmegy a ház előtt.

– Na látjátok? – kérdezte Balambér. – Én tudom. Állatorvos vagyok, tehát tudnom kell! Kell valaminek lenni ebben a rázkódásban, mert különben nem lennének olyan rémültek. És ez onnét jön! Illetve valahonnan a közeléből. Már kielemeztem az állatok viselkedését, ha tesszik, méterről méterre. Itt már elég messze vagyunk, de ahhoz a házhoz közelebbi háziállatok valósággal megbolondulnak ilyenkor. Talán a fiatal báró – báró a fenét, ki tudja, miféle volt –

idejében, amikor azt a sugárzást kitalálta, annak volt hasonló hatása. De az nem rémület volt. Vagy legalábbis nem mindig. Inkább valami feszültség. Mint vihar előtt. Szóval... nem jó dolog ez!

Most már László is elérkezettnek érezte az időt arra, hogy közbekérdezzen:

– De hát kik laknak most abban a házban? Nem érzik?

– Nem, mi fel vagyunk készülve rá, tehát érezzük. Meg az állatok, meg az egész természet! De ők? Lehet, hogy valóban nem érzik! Lehet, hogy tudnak róla, de nem tartják fontosnak. Egyébként, ha nem is személy szerint, de nagyjából ugyanaz a társaság van ott, mint öt évvel ezelőtt, amikor a tűzvész is történt. Valami NGO. A rosszabbik fajtából. Afféle, amit nem érdekel a saját hatalmuk építgetésén kívül semmi. Meg a pénz, amit bőven felmarkolnak. Szóval... tudjátok! Gyűléseket tartanak, tüntetnek, meg még a fene tudja, mit.

– És az Ortodox Egyház mit szól mindehhez?

– Szerintem semmit! Talán örülnek is annak, hogy nem azon a területen működik ez a... hanem itt, a székhelyek között.

– Értem. És Vigyázóváron mit tudnak minderről? Hivatalos helyen!

– Jó kérdés! Egyelőre mindenki hallgat. És magában ki tudja, mit gondol?

– És akkor nekünk? Érdemes ezzel foglalkozni?

– Nem tudom. Én az állatok miatt szoltam nektek. Gondoljátok meg, de jól, és reggel majd még beszélünk. Úgyis elmegyünk majd, és megnézzük azt a házat!

– Csak még egy szót! – szolt közbe László. – Napjában hányszor fordul elő ilyesmi? Rázkódás. És volt-e ezelőtt is?

– Ezelőtt? Talán néha előfordult. De nem ilyen... vészesen. Hogy az állatok... És hogy hányszor? Néha egyszer sem. Máskor meg egy nap többször is. Háromszor, négyszer. Rendszeresen.

Most Bucur szólalt meg:

– De nem lehetséges, hogy éppen ők csinálják? A lakók! Valami okból. Mert nem szeretnék ok nélkül zaklatni valakit!

– Na, látszik, hogy politikus vagy. Egyébként a kérdésedre nem tudom a választ! Na! Holnap! Most vacsora és csendes foglalkozás! Nektek megmutatom a szobákat – fordult László felé.

– Nem vagyunk házaspár! – mondta gyorsan. Talán azért, mert ismerte azt a Sándor nevű volt papot a tűzvész idejéből.

Balambér doki jóindulatúan bólintott.

– De azért elfértek egy szobában, igaz?

Bőséges vacsora – László egyéni véleménye szerint talán túlságosan is bőséges, „elvégre nem kell egész nap kapálnunk” – és az azt követő beszélgetés után, amely beszélgetés általában és kizárólag hétköznapi dolgokról folyt, lassan a szobájukba távoztak.

László elméjében leginkább a kis Adriannal folytatott társalgás és játék maradt meg, mintegy következképpen azonnal Erzsikére gondolt. Aki egyelőre Gorgován maradt, Szabóéknál.

– A szállodás Szabó? – kérdezte Bucur. Úgy látszik, ismerős volt arrafelé.

– Nem. Nem István, hanem a másik. A hajóépítő. Zoltán.

Nyugodt, személytelen szobát kaptak Balambértől. Szállodára hasonlított. Úgy látszik, a házigazdájuk többször fogadott már vendégeket, tudta, hogyan kell kényelmet nyújtani anélkül, hogy az tolakodásnak tűnjön. Talán rá kell kérdezni holnap.

Ez azonban félálomban felbukkant gondolat volt.

A dupla ágy másik oldalán Noémi szuszogott csendesen. Nem aludt még. Lehet, hogy valami gondolat foglalkoztatta. Tán nem sikerült megszabadulnia attól.

Aztán egyszer:

- Alszol?
- Még nem.
- Nem bánnád, ha odamennék a te oldaladra?
- Cseréljünk?
- Nem! Félek! Jó lenne, ha ott lennék közel!
- Gyere, ha így jobb!

László általában nem volt ellensége az intimitásnak, két feleség után nem is lehetett, de ezúttal semmi olyasmire nem volt kedve. Na de, lehet, hogy tényleg csak támaszt akar! Ki tudja, mi nyomasztja? Még arra gondolt elalvás előtt, hogy vajon Noémi éjszakára le szokta tenni azt a „sisakot”? Hátha nyomja a fejét?

De elhessegette magától a komolytalan gondolatot. Elvégre egy energiacsomagot (vajon milyenféle?) nem lehet csak úgy letenni és fölvenni.

Aztán elaludt. Nagyjából éjjel két óra lehetett, amikor felébredt. Először nem is tudta, miért. Aztán megérezte, hogy Noémi teljesen rá van kulcsolódva, mintha örökké ott akarna maradni. Nézi, ébren van. De már akkor ő maga is a hatalmába került a pillanatnak és ezt a nő is megérezte. Még jobban odaszorult.

László nem így gondolta. Semmiképpen sem. De tudta, hogy nincs megállás. Hacsak nem akar durva bunkó lenni. „A csodába is! Elvégre Nyuszikának nem kell mindenről tudni! Akár életében sem! Most... most van. És holnap, ki tudja? Ha Noéminak igaza van, és miért ne lehetne igaza azzal a sisakkal, akkor még az is megtörténhet, hogy nem is lesz holnapután!”

És valóban, úgy látszik, pontosan erre volt szüksége. Mert egy félóra múlva nyugodtan elaludt.

Nem így Noémi! Ő ugyancsak forgolódott, próbált elaludni, de sehogy sem sikerült. Megint megrohanták a múlt emlékei, nyomasztó gondolatai.

Amikor a holland börtön után végre hazament.

Mi lesz most? Kalapos Lászlóra gondolt, jóleső mosollyal. „Ő igen! Ő valódi, igazi társ lehetne neki! Egyszerű ember, mégis van benne valami zsenialitás. És... ezt már másoktól is hallotta... a hivatásában is nagyon jó. Még igazi megérzései is vannak. Szóval... jó lenne!” De tudta, hogy ez nem lehetséges. Neki más a sorsa. Végzete? Annyit már tudott, hogy mit nem tud. A saját jövőjét például. Mert az nem a múlt természetes folytatása. Az övé nem! De hogy miért, azt nem tudta. A jövő képlékeny. Változó. Az övé meg éppenséggel. Már kukorékoltak a kakasok, amikor elaludt.

– Nos, hát nézzük meg! – ajánlotta Balambér reggeli után. Maga a reggeli egy kicsit későn volt, úgy látszott, Bucurék sem tudtak nagyon hamar elaludni. Bár az is lehet, hogy általában is későnkelők voltak. Egyéb változás volt még, hogy a háziasszony is hazajött az éjszaka folyamán.

Felkerekedtek hát.

László egészen addig csak képen látta azt a bizonyos tengeralattjáró-házat, de úgy többször is. Az édesanyjánál rendszeres péntek esti baráti társaságban általában volt valaki, aki valamilyen okból lefényképezte. Utoljára a tűzvész napján. Akkor meglehetősen gyászos látványt nyújtott.

Némiképp meglepetésre most egész másképpen nézett ki. Eltűnt a hosszú, földszintes építmény, amitől az egész valóban egy tengeralattjáró látványának felszínre emelkedett részéhez hasonlított. A középső, magasabb épület, vagyis a régi malom volt csak meg, de az valóban rendbe hozva. Úgyhogy a mostani nézőnek már egyáltalán nem az említett hajótípus jutott eszébe.

Körüljárták tehát, már amennyire a kerítés engedte. Mert az azért megvolt, sőt meg is erősítették a mostani lakók. Sőt, még az erdő felé eső oldalon is kerítést emeltek.

A megmaradt épület voltaképpen az eredeti malomépület volt. Szép, magas, kétszintes ház, a Monarchia idejében épült gazdasági épületek stílusjegyeit viselte. Esztétikus is volt a maga nemében. Körülötte füves terület egészen a kerítésig.

A társaság tagjai között voltak olyanok, akik régebben látták már, például Balambér doki, még polgármestersége idejében, s ez még a nagy tűzvész előtt is és közvetlenül utána is volt, voltak, mint Bucur Nicolae, aki csak egyszer látta, Irénke pedig, aki a faluban is lakott akkoriban, még a két hosszú épületszárny építését is látta, Kalapos László pedig azelőtt csak képen.

Az egész társaságból Noémi volt az egyetlen, aki az épület láttára összerázkódott. És össze is húzódott, amilyen kicsire csak képes volt. Ugyanakkor igyekezett távolabbra lépni az épülettől. Pedig a kerítés is ott volt közte és a malomház között.

László a mellette álló nőt figyelte és igyekezett megfejtetni a reakcióját a látottakra. De nem sikerült neki. „Alighanem elképzel valamit ezzel az épülettel kapcsolatban! Ami történt, vagy ami esetleg történni fog!” gondolta magában. És ő pedig igyekezett minél közelebb állni a partnernőjéhez, hogy ha talán segítségre lesz szüksége, akkor minél gyorsabban tehesse.

De nem így lett. Egy pillanat múlva Noémi megemberelte magát, mintha lepergett volna róla az a nyomasztó kép vagy történés, ami pillanatnyi megingását okozta.

Maga a ház egyébként nyugodtnak, sőt békésnek látszott. Igaz, kissé sötétnek hatott a felhős reggelen, de ezt a nagy és terebélyes fák is okozhatták, amelyek buján terpeszkedtek a ház közelében, ellentétet képezve a külsőbb térség nyírott pázsitjával.

– Hát én itt nem látok semmi vészjóslót! – mondta ki Bucur a verdiktet. Ám abban a pillanatban valahol dübörögve elindult egy nagy motor, az egész ház megrázkódott és a közeli házak udvarán a háziállatok ugyanúgy bögni és nyüszíteni kezdtek, mint az azelőtti nap délutánján. Mintha megcáfolni akarták volna azt, amit a volt prefektus mondott. A két kóbor kutya pedig, amelyik az odáig való úton kísérte őket, most vinnyogva eliszkolt.

Az emberek egymásra néztek. Be kéne menni! Vagy legalább becsengetni.

Bucur, aki leginkább hivatalos embernek számított, megindult a kapu felé. Talált is ott egy elektromos csengőt. Hát becsengetett.

Egy kis ideig semmi reakció. Majd kattant valami ajtózár és egy nő lépett ki a malomház ajtaján. Lassan, láthatólag mérgesen a kerítés kapujához ment. Vagy hogy nem is pillanatnyi mérgesség volt az, hanem olyan volt a természete.

A nő körülbelül a hatvanas évei vége felé lehetett. És valóban mérges arcot mutatott. Amellett ráncos is volt az arca, mintha még sokkal idősebb lett volna. Egyébként nem volt se sovány, se kövér, hanem olyan... mindennapi. Mint egy mérges takarító vagy házvezetőnő.

El kellett telnie egy kis időnek ahhoz, hogy Bucur és Balambér is ráismerjen. Szellő Georgina volt, valamikori képviselő, sőt pártalapító. Akiről akkoriban, úgy tíz évvel azelőtt azt rebesgették, hogy szorosan kötődik az öreg Kerek Bernáthoz. Vagy volt abban valami, vagy sem. Akkor még két ország politikai osztályának az üdvöskéje volt. Bucur tért először magához a megdöbbenésből. Udvariasan megszólította:

– Bocsánat az alkalmatlankodásért, képviselő asszony! Minden rendben van?

– Minden! – válaszolt a nő ugyanolyan mérgesen, mint ahogy kinézett. És még hozzátette: – Már nem vagyok képviselő!

– Nos, csak azért bátorkodom zavarni, mert itt a faluban mindenféle híresztelések kaptak lábra mostanában. Meg az állatok is, tudja... Biztosan hallott róla. Vagy akár magát a viselkedésük hangját.

– Az állatok viselkedéséért nem felelhetek! Van nekik gazdájuk! De itt minden rendben van! Ismétlem: minden rendben van. És legközelebb kérem, ne zavarjanak mindenféle pletykák miatt!

– Csak még egyetlen kérdést! – állította meg Balambér a már menni készülő nőt. – Kérem, mondja meg, hány ember tartózkodik most a házban?

– Rajtam kívül öten! – vetette hátra a nő a válla fölött, mentében. – Elégedettek? Akkor ne zavarjanak!

A mi embereink összenéztek. „Na, itt kitelt a becsületünk!” ez volt a nézésükben. Ám aztán: „De hát valami csak történik! És ITT történik! És a falut sem lehet magára hagyni!”

Ugyanezt mondták szavakkal is, amikor visszaérkeztek a Balambér házhhoz.

– Ha lehet, kérem szépen, hogy maradjanak még itt vagy két napig! – kérte őket a volt polgármester – Nem vagyok egészen nyugodt!

És a többiek arcáról is ugyanaz volt leolvasható. De az idegesség leginkább a Noémi arcán látszott. És amellet mintha fel is ismerte volna az ex képviselőt. Ami egyébként teljességgel lehetetlen volt, mert messze nem ugyanazokban a körökben mozogtak korábban.

Nos, ha már ott kellett maradni, hiszen László is be kellett lássa, hogy valami mégiscsak ott a tengeralattjáróban, akkor talán fel kéne hívni Szabóékat is.

Erre a délelőtti folyamán került sor. De nem nagy szerencsével. Egyedül Zoltán volt otthon, az egyedüli, akinek éppen máshol kellett volna lenni. Kérdezte, hol van Erzsike?

– Sétálni ment Nádjával – Zoltán megmaradt a nő hivatalos nevénél.

– És Nádja... mikor jön haza?

– Körülbelül egy óra múlva. De kérte, hogy ne zavarjuk! Összevesztetek talán?

– Én nem tudok róla!

Ezek után az építőmester hallgatott egy sort. El is búcsúztak hamar, de Nicolae kérte, hogy ha már úgylis beszélnek, hívja oda Elenát!

Akkor Elena mégiscsak jött és elég hosszan beszélgettek, először a férjjel, aztán a feleséggel, végül mindkettővel. De Lászlónak nem mondták, hogy miről, ő pedig szégyellte megkérdezni. Pedig a Nádja név többször is előfordult a beszélgetésben.

A nap egyébként békésen telt, még rázkódás sem volt sok és ami volt, az is gyenge volt.

Ebéd után Noémi, hogy visszavonultak, beszélni kezdett Lászlónak arról, hogy mi is a helyzet azzal a bizonyos „sisakkal”. Ami a fejét körülveszi és amit egyesek érzékelnek, mások meg nem.

– Valami energiacsomag. Hallottam már ilyenről – ezt László mondta.

Akkor, valamivel kevesebb mint öt évvel ezelőtt, ott álltam egyedül a vigyázóvári buszpályaudvaron. Megtudtam, hogy az anyám eltűnt, egész pontosan elköltözött, a lakásban mások, idegenek laktak. De úgy, hogy nemcsak nem ismertem őket, hanem még a nevüket sem tudtam. Mondták, de elfelejtettem, nem volt szükségem rájuk.

Persze... valahol aludni kellett volna, mert már délután volt. Edzett voltam, akár a pusztai földön is tudtam volna aludni, hányszor megtettem már azt Hollandiában, hogy másodosztályú vendéglők hátsó kijáratánál aludtam, a pincérek jóindulatára alapozva!

De a saját városomban nem akartam. Valami visszatartott. Ó igen, a sisak! Hiszen te azt kérdezted, hogy miféle? Látod is? Mert én látom néha, a tükörben. De ez nem jelent semmit. Mert nem tudom, hogy miféle is, csak azt, hogy segít gondolkozni. Meg is erősít, ha szükségem van rá, de ez nem fizikai erő. Nem olyan, mint a férfiaké, vagy akár a versenysportolóké. Inkább azt jelenti, hogy gyorsabban reagálok bizonyos helyzetekben. De a legfontosabb az emlékezet. Olyasmire emlékszem a sisak segítségével, amikre anélkül esélyem sem lenne. Például, már mondtam, hogy a holland nyelv. Hallottam annak idején, amíg ott voltam – ne haragudj, nem szívesen mondom ki, hogy mi volt a foglalkozásom ott –, de az, amit hallottam, szinte azonnal ki is ment a fejemből. Mert undorodtam tőle. Főképpen attól, amit jelentett nekem.

No, először a börtönben tapasztaltam meg a sisak segítségét. Olyasmikre emlékeztem, amiknek a segítségével el tudtam magyarázni, előbb az öröknek, később a rendőrségen, hogy hogyan jutottam oda, hogy nem voltak irataim, és kénytelenségből azt a mesterséget kellett ülnöm. Még azt is el tudtam mondani, hogy ki juttatott oda és valójában honnan származom.

Amikor aztán megtudták, sőt valamilyen úton-módon le is ellenőrizték, valószínűleg valami konzuli segítséggel, hogy amikor arra kényszerültem, még nem voltam tizenhét éves, akkor azonnal megváltozott a velem szembeni viselkedésük. Ezt értettem. Nem akartak maguknak nemzetközi bonyodalmakat. Ámbár éppen Románia ritkán okoz ilyesmit, de előre ezt nem lehet tudni soha.

Hát hazaszuppoltak. Nemcsak az országba, a városba is. Nem tudom, hogy a sisak segítségével volt-e ez is, vagy anélkül is így volt szabályos, nekem mindenesetre segítség volt.

Mivel apám katonatiszt volt valamikor és én úgy tartottam, hogy még ma is tartozik neki az állam, amiért magára hagyta egy családdal, az első dolgom az volt, hogy egy használt lapotopot szereztem, először kölcsönbe, s azon megírtam a nagyjából történetet a hadügyereknek. Na ebben már valóban segített ez a – a fejére mutatott –, mert anélkül alighanem hibáztam volna.

Nem hibáztam. Minden úgy ment, mint a karikacsapás. Felhívtak a fővárosba, kikérdeztek, amiről csak gondolták, hogy szükség van rá és elengedtek. Valami járadékot is kaptam, még ma is kapom. Pedig már egy ideje nincs is szükségem rá. Azok a tisztok most gondolom,

abban tetszelegnek, hogy megmentettek egy lelket a teljes elzülléstől. Lehet, hogy igazuk is van.

Az a járadék arra elég volt, hogy először leérettségizzek belőle, itt gondolni kell arra is, hogy időközben meg is kellett élni valamiből, azután pedig jelentkeztek az orvosi egyetemre.

Az érettségire elég volt egy év, az egyetemhez három. Azért az orvosit választottam, mert ismertem Pădurét még gyermekkoromból. Tudod, a csodadoktort.

Talán nem helyes az, ha dicsekszem mindezzel, mert a legnagyobb részét a sisaknak köszönhetem. Bár az a tudásmennyiség – ezt már megtapasztaltam azóta – a fejemben is benne van. Mindig jó eszű leány voltam.

És most a negatívumok! Mert nagyon őszinte akarok lenni. Alighanem ez az utolsó alkalom az életemben, hogy valakivel teljesen őszinte tudok lenni.

Hát akkor!

Amikor hazaérkeztem a börtönből egyenest a paradicsomba – akkor úgy tűnt nekem – nagyon haragos voltam. Leginkább a férfiakra haragudtam azért, amit éveken át tettek velem. De a nőkre is, akik az akkori életemben mindazt előmozdították, segítették, különböző okokból, ezt ma már tudom. De akkor is elítéltem őket.

Hát ez a fajta harag akkor, amikor a sisakot megkaptam (ma sem tudom, kitől és miért), azonnal megsokszorozódott bennem. És bizony tettem is. Jó, ha tudod, hogy én embert öltem. Többet is. És a tettem után el is tudtam rejtőzni úgy, hogy a nyomomra nem akadtak. Senki! Egy bizonyos pontig.

Ma is el tudok rejtőzni úgy, hogy akkor sem vesznek észre, amikor a szemük előtt vagyok. Nem valami láthatatlanná tevő köpeny ez, csak beleolvadok a szürke tömegbe.

Egyetlen egy eset volt, amikor ez nem sikerült. Ám ahhoz egy olyan tiszta szívű ember volt szükséges, mint Pădure Ionel.

Egy olyan nőt segítettem át a túlvilágra, talán nem is igazán tudtam róla, aki rengeteg bűnt követett el az emberek ellen, de aztán megbánta és sikerült megfordulnia. Ezen kapott el a prof. Nem szólt senkinek, csak megkért, hogy ha élni akarok, akkor merüljek alá. Ezt megtettem. Csakis neki.

Most már nincs sok! Most igyekszem ellenállni ennek a sisaknak, amikor valami olyasmit akar rám sózni, amihez nincs kedvem. Néha sikerül, néha nem.

És... amennyiben kíváncsi vagy rá, lehet, hogy nem, azóta, amióta ez megvan itt a fejem körül, azóta én saját akaratomból nem voltam férfival. Tegnapig. De ezt most, hogy a múltamat ismered, nem szükséges elhinned. Amit nagyon sajnálnék, éppen, mert igaz. De már nagyon hiányzott, hogy véget vessek annak az apácaéletnek. Mert igazából az volt.

Na!

Most már mindent tudsz! Megvetsz?

Válaszul László magához húzta a nő fejét. Mintha a kistestvére lett volna, akit vigasztalni kell. Pedig sosem volt neki testvére, se kicsi, se nagy. De ismerte az élet kegyetlenségeit, nem ugyan, mint elszenvető, hanem mint aki már sokszor látta. Másoknál. Ez, amit hallott, több, tragikusabb volt, mint akár az is, ami annak idején Marianával történt.

– Maradj így, kicsim! Úgy lesz, ahogy te akarod!

Nyugodtak voltak, csendesek, még a sisak sem zavarta egyiküket sem. Csak jóval később kérdezte meg László, miután komolyan kérte, hogy ha nem akar, ne válaszoljon:

– Te emlékszel is... azokra... akiket? Hogy hogyan csináltad?

– Nem zavar a válasz. De nem. Vagy inkább alig emlékszem. Mintha egy másik ember lettem volna akkor. De ezt sem muszáj elhinned. Ha akarod, gondold úgy, hogy csak magamat akarom... szépiteni.

László azt válaszolta, hogy alighanem utolsó gazember lenne, ha ennyi őszinteség után azt az egy mondatot ne hinné el. És ezt így is gondolta.

A riadó éjjel két óra körül jött. Először a három templomban verték félre a harangokat. Lehet, hogy az egyházi emberek a többenél érzékenyebbek a tragédiákra?

Azután jött a polgármesteri hivatal vészjelzése. Noémi és László egymással versenyezve kapkodták magukra a ruháikat. Valahonnan tudták, a nő inkább, a férfi bizonytalanabban, hogy a Tengeralttjáró-házról lehet szó. De mi történik?

A másik szobából is sietős mozgás hangja szűrődött át. Bucurék voltak.

Kínéztek az ablakon és látták, hogy ömlik az eső.

Nem lesz ez így jó! Valami olyan öltözék kéne, amit ilyenkor is lehet használni. Az ám, de mi az, ami ilyen esetre megfelel? Végül is nem tudták előre, hogy mit fognak látni, amikor odaérnek.

Az ám! Látni! De hogyan lehet az, hogy jól kivehető minden, ami a kis utcákon történik? Mert van ugyan egy utcai lámpa, de az egy oszloppal odébb van, s az sem túlságosan erős.

– A tengeralttjáró felől jön a fény – ezt Nicolae mondta. Akinek a szobája az másik oldal felé esett, tehát láthattak valamit a sűrű esőfüggönyön keresztül, a távoli ház irányában.

Ekkor lépett ki Irénke is, teljesen felöltözve. A férje megfogta a kezét, és kérlelni kezdte:

– Te ne gyere velünk! Kérlek, ne gyere!

Azonban az asszony egyelőre hajthatatlannak mutatkozott. Akkor ment oda hozzá Noémi.

– Kérlek! Igaza van Nicunak. Ott, ahova megyünk, nem tudjuk, hogy mi vár ránk! Veszély is lehet! És ott van Adrian!

A kicsi srácot mindnyájan megszerették az eltelt rövid idő alatt. Irénke viszont nem tudott Erzsikéről, s a többiek sem. Így megnyugodott, nem ellenkezett tovább.

A körülbelül egy kilométernyi út a régi malomig, amely azelőtt könnyűnek és rövidnek tűnt, most fárasztó, sáros bukdácsolássá nehezült.

Azt már a félútról látni lehetett, hogy valami lámpa kell, hogy legyen a házban, mert az egész területet betöltötte valami kísérteties, derengő fény. Aminél ugyan jól látni alig lehetett, de annál kellemetlenebb volt a szemnek a lilás fehér színével.

„Valami ledek lehetnek” morgolódott László. Majd hozzátette: „A semminél jobb!”

Valóban jobb volt, ha nem is sokkal. Annyi már biztos volt, hogy a valamikori malom teteje középtájon, ott ahol a legmagasabb volt, beomolhatott. Mert ott volt most a legalacsonyabb.

Amikor közelebb értek, a zajt is meghallották. Motorzaj volt, de meglehetősen tompán hallatszott, mintha a föld alól.

– Ott is van. A föld alatt! – mondta Bucur, aki régebben már volt a faluban, onnét szerezte a feleségét is, és ismerte a faluhoz és a házhoz tartozó mindenféle mítoszt, legendát is.

A kísérteti fénynél aztán meglátták egy idő után azt is, hogy az egész épület meglehetősen gyászosan néz ki.

– Kinek van egy emelője? Egy ránga! – kérdezte László, egymás után két nyelven is.

Bucurnak volt. Azzal kiemelték a kaput. Nem vesződtek a csengővel. Biztosak voltak abban, hogy gyorsnak kell lenni, ha segíteni akarnak.

A bejárati ajtó nyitva volt. Valami törmelékek, faldarabok eshettek rá, attól nyílt ki.

– Ne nyissad tovább! – figyelmeztetett László, amikor látta, hogy Noémi türelmetlenül be akar menni. – Várj!

Egy tekercs autóvontató kötelet vett le a válláról, azt akasztotta be az ajtónak egy szabaddá lett sarkába. Egyenlő hosszúra húzta a kötelet, s hátrább ment vele. Meghúzta. Az ajtó nem mozdult.

– Gyere, Nicu, segíts!

Kettőjüknek harmadik húzására engedett az ajtó és kidőlt. Jókora faldarab esett vele.

Összenéztek.

– Na, erre számítottunk!

– Igen, mint János bácsi, amikor repülni vitték. (Nicolae azt mondta, hogy Bulă.)

Azért még jól megdobálták leesett tégladarabokkal a fal közelebb levő részét, de úgy látszott, hogy kitart.

Ekkor, hogy helyben is voltak, meg az ajtó is kidőlt, erősebben hallatszott a motor zaja. Néha felerősödött, néha meg sokkal halkabb lett. Sőt, időnként el is hallgatott. Leállt.

A motorzajjal szinte szinkronban zubogás, vízcsobogás is hallatszott.

– A vizet nyomja ki – jelentette ki a volt prefektus –, sejtem is, hogy hova. De oda, remélem, nem kell eljutnunk!

– Ahogy az embereket kimentettük, elpucolunk! – válaszolt nagyon határozottan László. – Szerencsére kevesen vannak!

Elég nehéz volt előrehaladni. Minduntalan törmelékbe ütköztek.

– A beomlott felső emelet – suttogta Noémi. Mert rájött, hogy jobb halkán beszélni. Ettől kezdve a férfiak is csendesebbek lettek.

– Itt van! – állt meg László egy helyen. – De nem látok semmit. Van egy búvárlámpád?

Nicolae bevilágított a sötétbe. Valóban, a felső emelet súlyától betört vastag deszkák voltak előttük. Lent csobogott a folyó vize. Mert csak az lehetett. Betörhetett a folyó a mélyebben fekvő csatornarendszerbe és most a motor próbálja kinyomni, de nem nagyon bír vele. Persze, a Bucur lámpája ugyanúgy ledes volt, tehát nem adott valami nagyerős fényt. De annyit láttak, hogy odalent víz van, meg beomlott helyiségek is.

– Ki a fázós? – kérdezte László.

Megértették. És mindegyik elkezdett ledobálni magáról annyi ruhát, amennyinek a hiánya még elfogadható volt, emberi társaságban. Akár csodálni is lehetett volna, ahogy a három pompás emberpéldány a beszakadt födém szélén áll és készülődik menteni. Ha még van kit. Kalapos László volt a legidősebb. Hatalmas izmokkal megáldva. De Bucur Nicolae sem maradt el semmivel mögötte. Ő ugyan nem volt egy Herkules, de annál szíjasabb, szívósabb volt. És köztük Noémi, mint egy életmentő tündér.

– Megyek! – mondta László és magára hurkolta a kötél végét. A másik végét a Nicolae kezébe adta. – Kérem a lámpát!

Óvatosan belecuppant a vízbe. Érezte, hogy az nem túl hideg. „Persze! Átmegy a motor csövein, s fel is melegszik valamennyire. Okos!”

Alámerült egy párszor, s látta, hogy a helyiség olyan, mintha egy kisebb medence lenne. Csak éppen, hogy a fedett medencének a teteje nagyon közel volt a víz szintjéhez.

„Itt kell lenniük!” Így is volt. A négy test ott ringatózott lágyan előtte, ahogy a motor hol több, hol kevesebb vizet tudott kipréselni.

Megfogta az elsőt, s húzta a nyílás felé.

– Itt van! Húzd!

A két fenti, nő és férfi, megfogták és kihúzták. Ugyanúgy a másodikat, harmadikat, s negyediket is.

– Hol a többi? – kérdezte Noémi halkán, miközben Bucur egyenként megpróbált életet lehelni a szerencsétlenül jártakba.

– Nincs több! Ennyi van!

Ekkor meghallották. Elfojtott kiáltás volt. Ismétlődő.

– Anyám! Meghaloook!

Aztán:

– Istenem! Segíts!

Ez a két kiáltás ismétlődött rendszeresen.

– A ti szintetekről jön – szólt fel László.

Valóban úgy volt. Míg Bucur kifelé támogatta egyenként a négy valamennyire magához térő túlélőt, a nő elindult megkeresni. Ott volt a nő. Akivel előző nap beszélgettek. Most szárközépig vízben állt és továbbra is kiáltozott segítségért. Mind ugyanazokat a szavakat ismételte, amelyeket László az előbb hallott – a víz jól odavezette a hangját.

Időközben László is feltornászta magát arra a szintre.

– Jöjjön ide, asszonyom – szólt neki csendesen.

– Nem tudok! – jött a válasz. – Beszorult a lábam!

– Melyik?

– Mind a kettő! Valami deszkák összezártak, vagy mi!

– Várjon, odamegyek!

Ő is próbálta a deszkákat széthúzni. De neki sem sikerült.

– Nicu, gyere ide, légy szíves!

Most már ketten próbálták. Lassan, mintha engedni kezdett volna a két beszorult deszka. De most, mintha egy rosszindulatú dzsinn műve lett volna, fal kezdett hullani.

– Noémi! Eriggy innét! Messzebbre!

A nő kiszabadult. Odacsúszott a régebbi prefektus karjaiba.

Ekkor megbillent az egész földem és László becsúszott az alsóbbik szintre. A motor újra elkezdett dolgozni.

Noémi odafent elsírta magát.

– Jöjjön már, Nicu! László beesett!

Bucur ott termett.

– Látja? Rajta még a kötél! Itt a vége – és a meglepett férfinak a kezébe nyomta. Ő maga pedig gyorsan, mint a csík, becsúszott a vízbe. Annyi időt sem hagyott, hogy utánaszóljon a férfi.

Tapogatózott. Nem volt már semmi fény. Aztán ugyanaz a derengés, ami a motorból jött az elején, láthatóvá lett. Vagy csak az ő szeme szokta meg a sötétet?

Ott volt a test előtte. Rajta a kötél. Húzta. Egy ideig nem mozdult, de aztán lassan elkezdett ringatózni, mintha valami súlytól szabadult volna meg és engedelmesen odaúszott hozzá.

Odafent Nicolae egy darabig semmit nem érzékelt. Aztán egyszerre csak bugyborékolni kezdett a víz és felbukkant a Noémi feje.

– Fogd meg! – és a kezébe nyomta a kötél végét.

Bucur érezte, hogy nagyobb lett a súly, amit húz. Aztán felbukkantak mind a ketten.

– Hú! Ez kemény volt! – bugyborékolta Noémi, miután kitornászta magát.

Lassan kimentek hárman az ajtóhoz. És látták, hogy az időközben felébredt falusiak félkörben állnak a ház körül. Tapsolnak.

Aztán a többiek közül kivált egy harmincöt év körüli vékony testalkatú férfi és odament hozzájuk.

– Mircea Basarab főfelügyelő vagyok. Maga Papp Noémi?

– Igen!

– Kérem szépen, hogy jöjjön velem!

– Le akar tartóztatni? Akkor kérem, hogy várjon még öt percet – azzal megfordult és futva elindult visszafelé be a házba.

A rendőrtiszt elképedve állt a helyén. De a többiek is. Csak Bucurnak volt annyi lélekjelenléte, hogy utánamenjen. Persze, ő is öngyilkossági kísérletre gondolt. Az előbb elhangzottak után.

De nem ez történt. Mire beért, a nő már kifelé bugyborékolta a vízből, egy újabb emberi testet vonszolva magával.

– Fogja már meg, oszt húzza ki!

– Tudtam, hogy még kell lenni egynek! – de ezt már odakint mondta, majd a rendőrtiszthez fordult: – Most már mehetünk!

Ugyanezzel párhuzamosan László odaállt a főfelügyelő másik oldalához és azt mondta:

– Nem lehetne ezt később? Látja, hogy miben vagyunk!

Amire az csak annyit felelhetett:

– Látom. Meg is nyugodhat mindenki! Nincs szó letartóztatásról. Csak megkértem a hölgyet, hogy jöjjön velem. Ennyi!

A sokat megélt malomház pedig ebben a pillanatban, mint egy végszóra, összeomlott.

A motor is elhallgatott.

Második rész
Az elátkozott bolygó

Kényszerű látogatás

Széki Bertalan doki mesélte egyszer, már régebben, hogy egy ismerőse, nála idősebb fogdoki, nagyon meggazdagodott Amerikában. Én persze nem ismertem személyesen, csak az idős szájszabész elmesélése után, de hallani másoktól is hallottam.

Arról volt szó, hogy egy, akkoriban különböző okokból hírességgé lett milliárdos egy szigetet akart eladni az Atlanti Óceánon, valahol Amerikához közel, s talán azt vette meg az a doki, akit nevezzünk talán csak C. A.-nak. Mivel még akár élhet is, de mindenesetre lehetnek utódai.

Aztán múlt az idő, talán ráunt a szigetére – lehet, hogy egyedül érezte magát ott –, ki tudja milyen okból, de eladta azt a szigetet.

Ezután évekig nem jött semmiféle hír sem róla, sem a szigetről. Állítólag egy másik milliárdos vette meg, ki is vette volna más, de a harsonák, amelyek normális időkben főképpen azzal vannak elfoglalva, hogy az egyszerű (és főképpen sznob) népséget még butábbá tegyék, mint amilyen azelőtt volt, szóval azok a butító bulvárlapok és tévék elhallgattak az egésztől. Jó hosszú ideig. Mert ez a rövid eseménysor a múlt század utolsó negyedében történt, így tehát mint mondtam, jó hosszú ideig csend volt a sziget és tulajdonosa körül.

Akkor, amikor, talán több oka is volt arra, Szellő Georgina visszavonult az aktív politizálástól, keveset maradt a régi otthonában, sőt az első adódó alkalommal, nemcsak a városból, hanem Magyarországról is elköltözött. Kolozsvár egy külső negyedében vásárolt magának egy lakást egy kisebb, talán kétemeletes társasházban. Egy akkoriban meghalt közgazdász hölgy üresen maradt lakrészét adták el az utódok, azt megvette. Ennek már van vagy tíz éve, azóta ott él magányosan. A fiai, kettő van neki, akiket annak idején, még jóval fiatalabb korában az életfogytigtól, vagy talán éppen a halálos ítélettől mentett meg a saját életét és karrierjét nem kímélve, rosszal fizettek a jóért, mert mire különböző korrump utakon-módokon hazahozatta őket arról az óceániai szigetről, ahol halálos ítélet jár a drogkereskedelemért, egy kicsit szabad talajt érezve a talpuk alatt, úgy leteremtették, ahogy csak kitelt tőlük. És miután ezzel végeztek, eltűntek az életéből.

No, annak a drogügyletnek az elrendezése volt az a fekete folt az életében, amely után egész további aktív életében lekötelezettje maradt az öreg Kerek Bernátnak. Aki is, ugyebár, nem attól lett a világ egyik leggazdagabb embere, hogy futni hagyta azokat, akiknek a szorultságában egyszer életében segített. Inkább ellenkezőleg. Mind jobban és jobban körülfonta őket, mint pók a hálójába véletlenül, saját butasága folytán betévedt legyet.

Georgina úrhölgyet is jó sok politikai és egyéb botrányba keverte bele, de mivel ő kifejezetten és nagyon le volt kötelezve neki, hát a közéleti szereplésén kívül a magánéletét is úgy irányította, ahogy neki tetszett. Tudta, hogy sehogy sem szabadulhat.

Akkor, amikor talán tíz évvel azelőtt – lehet, hogy csak kilenc vagy nyolc, én nem számoltam – egy véletlen folytán a szentborbálai házának felső emeletén tartózkodó hasonmását (melyik milliárdosnak nincs ilyen, akár több is) a kikerülhetetlen halál utolérte, a nő egy kis időre fellélegzett. Ugyanúgy, mint azoknak az embereknek és talán országoknak is a legtöbbször, amelyeket a vén csaló tönkretett. Ám aztán jött a keserű igazság, hogy bizony az a véletlenül kilőtt sugárzás nem azt találta el, akit kellett volna. No, az ördög alighanem vigyáz a híveire.

Mégis, az említett esemény után egy ideig csak könnyebbé vált szegény Georgina sorsa. Kevesebbet rángatták a világnak hol egyik, hol pedig a másik végére. Ez a könnyebbség azzal függött össze, hogy Kerek Bernát bejelentette, hogy a közvetlen pénzügyi irányítástól vissza-

vonul. Ám a visszavonulás nem volt teljes, a ráncigálás mégiscsak folytatódott, ha ritkábban is. Mindig volt egy „utolsó” munka, amit el kellett végezni.

Így aztán nem volt különösen meglepő, hogy a Nyárádszentborbálán történtek után nagyjából egy hónappal jókora autó állt meg a kolozsvári ház feljáróján.

Néhány perc elmúltával csengettek is az alsó, bejárati ajtón.

„Úgy sem menekülök” gondolattal beengedte a jövevényt.

Két férfi volt, nagyjából harmincöt év körüliek, valahogyan hasonlatosak a politikai krimik azon szereplőihöz, akik a válls szélességükkel a „szekrény” jelzőt szokták kiérdemelni. No, ezek még ruhásszekrénynek is jókorák voltak. Még elképzelni is nehéz volt, hogy valaki honnan tesz szert ilyenekre.

Egyébként a „szekrények” határozottan udvariasak voltak. Még tán modoruk is lett volna más körülmények között. Mindössze a lényegre hangsúlyozták ki, mely szerint:

– Bernát úr kéreti, hogy szíveskedjék velünk jönni!

Georgina egyetlen röpke pillanatig kísértést érzett arra, hogy megkérdezze: „És ha nem szíveskednék?” de aztán mégsem tette. Túl sokszor látott már olyat, hogy mi történik általában azzal, aki nem „szíveskedik”. És nem a filmekben, hanem az életben.

Ezért mindössze annyit kérdezett, hogy:

– Mennyire sürgős? – és hogy: – Átöltözhettek?

Amire azt a választ kapta, hogy természetesen átöltözhet és hogy természetesen velük kell jönnie. Akkor rögtön, amikor ők is mennek.

A „hova” kérdést nem tette fel, mert tudta, hogy úgysem mondanák meg.

Szuperszonikus magánrepülőgép néha előfordul a kolozsvári repülőtéren, ha nem is éppen gyakran, így semmi meglepetés nem látszott a hivatalnokok arcán a háromtagú csoportot látva.

Az út hosszú volt és érdektelen. A mi utasunk tehát igyekezett nem gondolni arra, hogy mi vár majd rá a megérkezés után. Hogy lesz-e félnivalója a rettenetes vénembertől, vagy ellenkezőleg, valamiféle elismerésben részesül, ez teljességgel beláthatatlan volt. Inkább másra gondolt. Múlta, régen meglátott helyekre, s olyan eseményekre, amelyek ott vagy megtörténtek, vagy azt hitték az ottani emberek, hogy megtörténtek.

Nyárádszentborbáláról ezúttal nem Attila jutott eszébe, azt a történetet, bár ismerte, a maga számára teljesen idegennek, hihetetlennek érezte. Annál inkább foglalkoztatta egy másik történet, amelyről biztosan tudta, hogy írói kitaláció, legalábbis részben. A Balogh Jóska története egy időben közszájon forgott a faluban. És mivel elég sokszor volt a Kerek Bernát színe elé citálva akkoriban, különböző ürügyekkel, vagy éppenséggel anélkül, valamennyire, már csak kényszerűségből is, megismerte a községet.

„Vajon miért nem oda hívtak ezúttal is?” észre sem vette, hogy félhangosan mormogja a mondatot. A két szekrény, akik azt hitték, hogy alszik, cinkosan összevigyorgott. Beszél álmában, gondolták. Azután... nem figyeltek oda.

Ő pedig nyugodtan gondolkozhatott tovább a magában felidézett történeten.

Balog Jóska története

Az elmúlt hét vége felé, vagyis pénteken, meghalt szegény Balog Jóska bácsi. Jó ember volt, mindenki szerette, de valami alattomos betegség megtámadta, egy-kettőre végzett is vele. Nem is nagyon tiltakozott még lélekben sem, mert a felesége már jó sok évvel ezelőtt elhunyt valami balesetben.

Nem is nagyon szerette Jóska bácsi az egyedüllétet, mind csak fogyott, szavát is alig lehetett venni. Nem lehetetlen, hogy a bánat is hozzájárult ily korai végéhez.

No, három nappal ezelőtt el is temették. Bár ő már elég régen – gyakorlatilag a felesége halála óta – a fiánál lakott, mégis azt kérte az utolsó szavával, hogy a felesége mellé temessék.

– Nem lehet azt apám! – vetette ellen Gyurka, vagyis a fia. – Kicsi az a sírhely ott Nyárad-szentborbálán, nem fér oda még egy sír!

– Na, ha nem lehet, akkor akár kerítésnek állíthattok, azt se bánom!

Nyakas ember volt. Székely.

– No, azt talán mégse – gondolkozott Gyurka. De azért arra se vitte rá a lélek, hogy ne teljesítse az apja utolsó kívánságát. Hiszen alig is volt neki kívánsága ebben az életben.

Beszélt hát „emberekkel” és megegyeztek, hogy ha mellé nem lehet, akkor majd lehet föléje. „Legfeljebb sekélyebb sírban nyugszik majd az öreg!”

Így is tettek. És itt kezdődött a tragédia.

Hogy mostanában a Székelyföldön igen elszaporodtak a medvék, ezt mindenki tudja. Járkálnak, csatangolnak mindenfelé, mintha nem lenne helyük a világban. Pedig igen kis helyen meg tudnak férni ökelmeék, ha rá vannak szorítva. Lám, a jó barátom főnöke is mit látott? Vadászni volt egy társasággal, s szokás szerint, meghajtottak egy kisebb erdőt. Valóban kicsi volt, alig valamivel kisebb, mint egy faluvégi domboldal... fele. Vaddisznót akartak lőni, s hát a hajtásból összesen csak négy disznó jött elő. De a négy disznóhoz még jött kilenc medve is. No persze, arra nem lőttek, mert hatalmas büntetés jár érte. De hogy egy akkora erdőcskében kilenc? Szóval jól megférnek, ha muszáj.

Éheznek-e, vagy csak kényelmesek ökelmeék, ezt senki nem tudja megmondani, hiszen ember nem ismeri a nyelvüket egy sem.

Na de szegény Balog Jóska! Bizony az történt, hogy egy medve kiásta a nem is olyan mély sírgödröt és ott tett, amit tett. Én nem láttam, álmomban se jöjjön elő!

Meglátott tehát Szent Péter egy igen érdekes teremtményt. Feje volt neki, meg bal karja is, de se jobb lába, se jobb karja. Még egyéb hiány is volt, tudok róla, de nincs értelme részletezni. Szóval, igen rossz bőrben volt szegény. Szerencsére odafenn már akár egyetlen láb nélkül is igen jól lehet közlekedni, hát őt nem akadályozták az említett hiányok.

Fut Szent Péter a Jóistenhez:

– Uram Atyám! Ilyet még nem láttál!

Nézi az Úr mindenfelől. Hát, ugyan látott azért már hasonlót, hiszen a háborús halottak között is van sokszor annál csúnyább is, de az a szegény Jóska sem volt valami épületes. Látványosnak. Mondta is mindjárt:

– Szegény barátom! Téged valóban elég csúnyán helybenhagytak! Ez bizony elég baj! Mert meg kell keresned a többi részedet!

– De hát, Uram! Az a medve él még, lent van valahol a Földön! Hát, hogy jutok én akkor az én Erzsikém mellé!?

– Szegény Jóska barátom, arra bizony még várnod kell! Még szerencse, hogy itt legalább az idő nem számít. Jól fel tudod hajtani azt a dúvadat s visszakerheted tőle!

– De hát, Uram! Hiszen rengeteg van!

– No látod? Éppen ez a baj! Sokat kell majd járkálj utána!

– De azt se tudom, hogy melyik volt!...

– Ezért kell majd sokat járnod! Szegénykém!

– De Uram! Hiszen Te mindenható vagy! Nem könnyebb Neked?

A Jóisten szomorúan ingatta a fejét.

– Hát éppen ez az. Az egész Világmindenség rám van bízva. Persze, hogy én is utána tudnék járni. Csakhogy az iszonyatosan sok időbe telne. A Te idődből sajnós, mert nekem van éppen elég. És akkor Erzsike, a te kedves Zsókad, még nagyon sokat kellene várjon, amíg eljön a pillanat, hogy elébe állhatsz! Érted már?

Jóska nagyon elszontyolodott.

– Értem hát! Hogyne érteném? Csak olyan rossz az, hogy nekem soha nincs szerencsém! Sem a Földön, sem pedig itt, a Mennyországban.

A Jóisten is nagyot sóhajtott.

– Bizony igazad van, kedves fiam! Hiszen éppen az ilyesmikért vagyok szinte állandóan szomorú! Tudod te, hogy milyen szomorú dolog Istennek lenni? Látni a Földön – de máshol is – azt a sok csúnya dolgot, kegyetlenséget, csalást, lopást, gyilkolást, meg még különbet is, és nem tehetni semmit, mert egyszer régen megfogadtam, hogy az embernek önálló akaratot adok, s választást a jó és a rossz között! És az Isten nem szegheti meg a szavát...

És akkor keservesen sírni kezdtek mind a ketten.

A mi utasunk nemcsak a történetet ismerte – tudta például, hogy Kiscsabi írta, de sehol sem adta ki, azt is tudta, miért –, de azt az embert is ismerte, akinek a neve valóban Balog József volt, és a történet első része is valami hasonlóképpen történt meg, mint megírva lett. De a második...

Az Istenről nem volt valami nagy véleménnyel. Úgy gondolta, hogyha létezne is, aligha engedte volna, hogy bizonyos dolgok megtörténjenek. Akár övele magával is. Vagy a fiaival.

Aztán maga a falu (község?) jutott eszébe, s az, hogy ha létezne ott egy igazán jó politikus, aligha hagyta volna a temetőt a medvék harmincadjárja.

A mi utasunk életében volt egy elég hosszú időszak, amikor intenzíven foglalkozott a politika művelésével. Az határozta meg az életvitelét, s az okozta a személyes és családi tragédiáját is. Hiszen ha akkor, fiatalabb korában, nem a saját karrierje építésével lett volna elfoglalva, akkor sokkal kevesebb lett volna az esélyük olyan dolgokkal foglalkozni, amelyek később kis híján a vesztüket okozták, de az anyjuk életét is olyan irányba kanyarították el, amely éppen a jelen utazáshoz, kényszerű utazáshoz vezetett. Ez... most már világosan látta, szinte vaslogikával következett be.

„Isten?” nem kellett ahhoz semmiféle isten, csak az ő saját hatalom- és karrier-éhsége. Ám hogyha így van – folytatta magában a logikai sort –, akkor végeredményben mit is írhat valakinek a rovására? És kinek a rovására? Legfeljebb a sajátjára. Van hát akkor vesztenivalója? Nincs!

Azt még azért jó lett volna tudni, hogy mi van a fiúkkal, de az aligha adatott meg neki. Okos fiúk voltak, alighanem most is azok, nem valószínű, hogy még egyszer bedugják a fejüket ugyanabba a hurokba, amelyikből alig sikerült valahogy kihúzni.

Még a fiúk neve is az ő nagyralátásának a következménye volt. Eriknek nevezték az egyiket, a másik volt Ragnar. Ilyen északi neveket is ő talált ki. Sőt! A fiatalabbik esetében még a Gunnar néven is gondolkozott, de elvetette, mert hátha egyszer magyar nyelvterületre téved és akkor az egész világ rajta fog röhögni. Bárcsak másban mutatkozott volna ilyen bölcsnek!

Aztán... ilyet még nem látott, bár tudta, hogy létezik, a gép szép lassan megállt a levegőben és csendesen helyben leszállt. Georgina tudta, hogy ilyen csak a nagy országok óriási hadseregeinek szokott lenni, de nekik se sok. Ezzel egyrészt fogalmat alkothatott a vénember óriási gazdagságáról, de másrészt arra is rájött, hogy Kerek Bernát most éppen dicsekszik a vagyonával. És a befolyásával. „Na, dicsekedjen csak nyugodtan! Engem nem fog meghatni!”

Olyan erőt érzett magában, mint amilyet csak a biztos halál tudatában éreznek egyesek. De... CSAK egyesek. Honnan ez az erő? Vajon onnan, hogy tudja, valóban nincs vesztenivalója? Vagy esetleg van valami más is? Nem merte végiggondolni, pedig tudta, hogy hasznos lenne, ha tudná. De egyelőre megelégedett a tudattal, hogy van. Létezik.

A ház – inkább palota – nem volt messze a leszállópályától. Amelyen az ő gépükön kívül még két helikopter állt és egy kisrepülőgép. Alighanem az is olyan fajta, amelynek kevés hely kell a le- és felszálláshoz.

A házat különben hatméteres kőfal vette körül. Ezt persze ő nem tudta ilyen pontosan, de a mai, pletykás világban nagyon kevés marad titokban.

Az öregember az első emeleten volt egy jókora teremben. Oda kalauzolták őt a szekrények, de ő maga is odament volna, ha tudta volna, hova kell mennie. Így hát a házból igazából alig látott valamit. Csak kívülről, de az nem volt nagy durranás. Palota, de csak olyan, mint amelyeket Bánffyhunyadon lehet látni, többet is. Persze a legnagyobbak közül is a legnagyobbat kell elképzelni.

A terem... olyan volt, mint a mesefilmekben a trónterem szokott lenni. A hasonlóságot még az is fokozta, hogy a kerevetféle, amelyen az öreg félig ülve, félig fekvé elterpeszkedett, valóban hasonlított egy királyi trónushoz.

De a hasonlóság mindössze eddig tartott. Mert a mesékben megszokott szolgák garmadája nem volt sehol. A kényelmet alighanem gépek biztosították. A két szekrényen kívül mindössze két másik ember tartózkodott a teremben. Egy fiatal fekete férfi, alighanem az öreg fogadott fia – hallott is valamit erről. Nahát, most itt van – meg egy szintén fiatal nő. Olyan húszéves körüli. Ő a „trónus” mellett ült egy zsámolyon, készen arra, hogy egyetlen intésre felugorjon és parancsot teljesítsen. Bármiféle parancsot. Georgina ismerte ezt a státust fiatalabb korából, és őszintén sajnálta azt a nőt.

A vénember... még csúfabb, még visszataszítóbb volt most, mint akkor amikor utoljára látta. Pedig már akkor sem volt egy antik görög szobor. Laposan pislogó hüllőszemeivel eleinte úgy tűnt, valami óriási házatlan csigára hasonlít. Aztán beugrott! Régebben egy filmet látott, abban szerepelt valami félig ember, félig puhatestű lény, akit úgy hívtak: Jabba, a Hutt. Georgina látott már sokféle öreget, volt köztük tiszteletreméltó, volt olyan is, akit akár szép

öregnek is lehetett volna nevezni, mint a Kalevalában szereplő szép öreg emberek, de ilyen ocsmányat, pillanatnyi véleménye szerint, emberben még addig a percig soha nem látott. Persze, ehhez a gondolathoz bőven hozzájárult a szégyen is, amit a múltak miatt érzett, amikor, természetesen zsarolás hatására, olyanféle szolgálatokat kellett megtegyen, amilyenekről addig legfeljebb rossz könyvekben olvasott. És amelyeket alighanem a trónus mellett ülő fiatal nő kell most megtegyen, ki tudja, miféle fenyegetések hatására.

A vénember alighanem kitalálta a gondolatát, mert kajánul elvigyorodott. Meg is szólalt, recsegős, néha elvékonyodó öreges hangon:

– Lám, megjelent az Éj Királynője!

Az egyik szekrény erre elröhentette magát. Amire a vénember halkán csak annyit mondott:

– Kussss!

A röhögés abbamaradt.

Georgina azt gondolta magában:

„Na és, ha itt vagyok? Mit számít az?” És a vállát is megvonta, önkéntelenül.

– Nó! Csak nem mindegy magának, hogy él-e, vagy hal? – jött a válasz azonnal a vénember részéről.

Ebből a nő a következőket következtette ki: „Nem tegez, tehát már nem vagyunk közvetlen viszonyban. Ez még jó is lehet! Viszont úgy néz ki, hogy olvas a gondolataimban. Ez nem jó!” hangosan viszont ezt mondta:

– Valóban, majdnem mindegy – hadd lássa a vénember is, hogy nincs félnivalóm. Már nincs!

Közben azonban olyan határozottan, hogy szinte hallotta a fülével is, valami üzenet jött, ami így szólt – valóban, szinte szólt: – **NE GONDOLKOZZ SZAVAKBAN! MOZDULATOKBAN SEM! ÉSZREVESZI! CSAKIS ÉRZÉSEKBEN? HANGULATOKBAN!**

Azonnal arra is gondolt, hogy vajon mi lesz ezzel az üzenetszerű gondolattal? Ezt is kitalálja? De az öreg nem mutatta jelét annak, hogy valamit megértett volna. Csak ült a maga helyén és maga elé nézett. Alighanem gondolkozott azon, hogy most már mi legyen?

Georgina mindeközben azon tűnődött, igyekezve szavak nélkül, hogy mi a jófenét csináljon, ha nem tud szavak nélkül gondolkozni? A mozdulatokat bánja a fene, lehet helyben állni anélkül is – az öreg nem kínálta helyet, hagyta állni a terem másik végéhez közel, lehet, hogy valami megalázáshoz tartozott ez is.

AKKOR GONDOLKOZZ OLYAN NYELVEN, AMIT EZ NEM TUD!

„Jé! Ez beszélget velem! Akkor mégse én gondolom! Megbolondultam?”

Az öreg még mindig a gondolataiba merült. Csak nagykésőre szólalt meg. Azt mondta:

– Magát én azzal bíztam meg, hogy találja meg annak a bárónak a titkát! Vagy ha nem lehet, akkor akadályozza meg, hogy valaki, bárki más, azt megtalálja! Megtette valamelyiket ezek közül?

– Nem.

– És miért nem?

– Nem lehetett! A bárónak nem volt semmiféle titka. Ami volt, csupa fizika meg matematika, ahhoz én nem értek. Másvalakit kellett volna odaküldeni.

– És a másik?

- A ház összedűlt. Oda már soha senki be nem megy!
- És az embereid? A segítségek? Meghaltak, ahogy kellett?
- Nem! Megmentették őket. De ez nem tőlem függött! Én is majdnem meghaltam. A romok között.
- A fene egye meg a te halálodat! Ki kíváncsi rá? A munkára vagyok kíváncsi! Arra, amit nem végzett el! – ekkor már néha tegezte. De ez lehetett a megszokás is. Nem sokat ér.
- Amit tudtam, megtettem!
- Amit tudott, amit tudott! Mit csináljak én most már négy élő emberrel?
- Tudom is én? Ölje meg őket! Hátha ezúttal jobban sikerül – na, ez kajánul hangzott, de sebaj.

Az öreg különben is enyhülni látszott, most, hogy kiadta a mérgét. Ám tudta jól, hogy ez nem jelent semmit. Legfeljebb annyit, hogy nem fogja most azonnal megfojtatni valamelyik szekrénnel. Az pedig idő. És nyereség.

Georgina, amióta Erdélyben lakott, tűrhetően megtanult románul. Így hát most nem esett különösebb nehézségbe, hogy románul gondolkozzon, reménykedve, hogy az öreg a nyelvet nem ismeri.

Nyert! Valamit sejthetett, de az alig volt valami. És nem tudta, hogy hogyan sikerült a nőnek annyira bezárkózni?

- Nos, ez eddig félmunka! Büntetés nem jár érte, de jutalom sem. A következőt fogom tenni: eleresztem magát, még a szárazföldre is kivettem. De azután igyekezzen engem mindenestől elfelejteni! De teljesen ám!

Georgina bólintott.

- Értettem!

Közben pedig ezt gondolta: „E clară ca bună ziua! Mă va ucide, dacă va putea! Nu aici, că poate fi văzut cineva sosirea mea, pentru că o casă atât de mare nu se poate să nu aibă mulți ajutori. Și s-ar putea întâmpla că există cineva cui să umble gura! Înteleg!”*

Így lett. A két szekrény, alighanem ijesztgetés volt a legfontosabb munkájuk, nem túl durván megfogta kétfelől és letessékelték a reptérre. Ott beültek vele az egyik helikopterbe, az egyik vezetett, a másik mellette ült és elrepültek vele a szárazföldre.

Valami félóránnyira lehetett az a szárazföld. Volt ideje a nőnek, a benne most már mind biztosabban megmutatkozó új erő segítségével megszelídíteni őket. Annyi sikere mindenképpen volt, hogy valahol, egy városhoz látótávolságnnyira, kilódították őt a gépből a mezőre. Aztán elszálltak, mint a madár.

Georgina boldog volt.

„Még élek” gondolta, majd hozzátette: „A többi az én dolgom! Csak lesz majd valahogy!” és nem gondolt arra, hogy nincs egy vasa se, arra sem, hogy azt se tudja, hol van. Reménykedett. A szerencsében? Nem! A halálraszántak erejében, amely egyszer már megmutatkozott és megmentette. Mert még mindig a halálraszántak kétségbeesett erejének tartotta az erőt, amely megmentette. És érezte azt is, hogy tart még.

* Világos, mint a Nap! Megöl, ha teheti. Nem itt, mert megláthatja valaki, hogy jöttem, mert egy ekkora ház nem lehet meg nagyszámú személyzet nélkül. És valakinek esetleg eljárhat a szája! Ezt értem!

Begyalogolt a városba. Ott, az egyik tér sarkában hajléktalanok ültek, várták a jobb időt. Férfiak, nők vegyesen. Megszólított egy nőt, aki alkatilag valamennyire hasonlított hozzá.

– Cseréljünk!

Az a nő vagy nem értett angolul, vagy csak nagyon meglepődött, mert nem szólt. Csak egy idő múltán kérdezte meg... spanyolul.

– Mit?

– Ruhát – válaszolta még mindig angolul, mert ő meg spanyolul nem sokat tudott.

Az idegen nő, látva az ő elegáns, de nem túlságosan kihívó ruháját, azonnal kötélnek állt. Még meg is kérdezte:

– Aztán mit adjak érte?

– Semmit! Azaz... várj csak! Hol van itt a legközelebbi bank?

A nő megmondta. Aztán nagyon meglepődött, hogy Georgina pont az ellenkező irányba indult el. Ott is volt bank. Ahonnan csak egy negyedóra múlva jött ki. Később egyesek a rendőrség kérdésére azt válaszolták, hogy csak kevés pénzt vett ki és a belváros felé ment el.

Másnap valaki jelentette a rendőrségen, hogy a külváros egyik parkjában, ahol hajléktalanok és prostituáltak tartózkodási helye van, reggel egy középkorú nőt találtak, átvágott nyakkal. További kérdezősködésre kiderült, hogy a nő Szellő Georgina, valamikori politikus az, és egy bankot – itt tudták meg a nevét –, majd egy kozmetikai szalont látogatott meg. A bankból meglehetősen kevés pénzt vett ki, de amennyi elég lehetett volna kisebb-nagyobb utazáshoz.

Keresték a pénzt is, de tudták, hogy hiába. Hol van az már...

Noémi titka

– Le vagyok tartóztatva? – ezt Noémi kérdezte a Vigyázóvár felé vezető úton.

– Nem! Semmiképpen! Még védőőrizetről sincs szó. Mindössze emberi és persze rendőri kíváncsiságról, meg arról, hogy alkalomadtán szeretnék mindenkit megvédeni, akit lehet. Az esetleges agressziótól. De ezzel egyelőre még ne foglalkozzon! Lesz időnk mindenre!

– Eszerint még sokáig fogom élvezni a rendőrség... „vendégszeretetét”!

– Még azt sem! – felelte a fiatal főfelügyelő a lehető legőszintebben – minden valószínűség szerint egy baráti családban fogom elszállásolni. Csak arra kérem, hogy ha lehetséges, egyik se haljon meg közülük valami hirtelen és váratlan módon!

A nő elmosolyodott.

– Ennek semmi valószínűsége sincs! Legalábbis abban az esetben, ha azok a barátai... hmmm... ártatlanok. De úgy látom, eléggé jól értesült a múltam tekintetében.

Mircea legyintett.

– Rendőri rutin. Bár nem tagadom, valóban különösnek találom az ön közvetlen környezetében előfordult váratlan halálozásokat. Azt mondhatnám, hogy felkeltette a figyelmemet. Nem csodálom, hogy ilyen alkalmakkor igyekezett minél jobban elkerülni a helyszínektől. S az akkori emberek környezetéből.

– Különös – válaszolta a nő – nem is szólva arról, hogy mennyire kínos. Legalábbis számomra.

– Elhiszem. Na, majd igyekszünk megvilágítani a dolgokat! Mindenki számára jobb lesz. És akkor még ott vannak azok az emberek, akiket Kalapos kapitány segítségével kimentettek. Az omlás alól. Őket is jó lenne életben tartani!

A nő bólintott. „Így kell lennie” gondolta, de nem nagyon bízott abban, hogy az úgy is lesz.

Ez a rövid párbeszéd a Szentborbála és Vigyázóvár közötti úton folyt le, közvetlenül a Tengeralattjáró-ház összeomlását követő néhány órában. Noéminek egyébként az is feltűnt, hogy az egész beszélgetés – Mircea kezdeményezte – magyar nyelven folyt le. Szóvá is tette.

– Mindkét nyelvben majdnem egyformán otthon vagyok – felelte a férfi, majd hozzátette: – Meg még ismerek valamennyire néhány nyelvet. Ez jól jön a munkámhoz.

– Igen, de... végül is ön román anyanyelvű.

– Igen. Az anyanyelvem román. De én kunnak vallom magam. Csakhogy sajnos az eredeti kun nyelvet már nem lehet reprodukálni. Így maradtam ennél a kettőnél.

Kis hallgatás. Aztán Noémi:

– Nem tudtam, hogy Romániában is élnek még kunok.

– Többen, mint gondolná! Sokan persze úgy, hogy nem is tudnak róla, hogy ők kunok.

A pláza, vagy nagybolt, ahogy a vigyázóváriak mondták, a város szélén volt. A kelet felé való végén, túl azon a területen, amelyet a „fényképész háza” néven ismertek a városiak. Egyébként háznak nem nevezhető az, ami azon a telken volt, legfeljebb romnak. Mondják, hogy leégett valamikor, s azóta se volt kedve senkinek rendbe hozni. Persze, fényképész már nem

volt, mert kihalt belőle. Rebesgettek akkoriban sok csúnya dolgot róla, de végül is ma már nem létezik.

Aztán jöttek a plázaépítők, eldózerolták az egész területet, s utat építettek oda, az út végére meg, ahogy mondtam, a plázát. Jókorá üzlet-komplexum volt az egész, még 3D-s mozi is volt benne. Hogy jár-e egyáltalán valaki még moziba? Úgy látszik, igen, méghozzá főleg a fiatal-ság. Azt ugyan nem lehet mondani, hogy mindig tele lett volna, de közönségnek lennie kellett, mert különben talán meg is szüntették volna ott a vetítéseket. De nem szüntették meg. Pedig az ott látható filmek nem tartoztak éppen a legjava terméshez, viszont az ifjúság alighanem élvezte a térhatás illúzióját. Hogy még mit azonkívül, azt nem tudhatom, mert én személy szerint nem láttam.

Egy meglehetősen ronda, sötét, borult novemberi napon is ez volt, sőt talán egy kicsivel többen is voltak a fiatalok. Ámbár a terem nem volt éppen tele.

Lejárt a film, majd aztán este, amikor épp zárni készültek, a szolgálatos mindenek szokás szerint végigjárta a termet. Mert terem kellett legyen, habár nem volt nagy, de szobának azért mégsem lehetett nevezni.

Szóval végigjárta, amúgy felületesen bekukkantott a padok közé is, hogy nem felejtette ott magát véletlenül egy részeg? És valóban, valahol a középtájon tényleg ott ült valaki, jól összehúzva magát egy kabátfélébe.

„Na, ehun a!” mondta magában a mi emberünk. „Ideje hazamenni!” és megbökte egy kicsit, nem durván, inkább csak jelzésszerűen azt a kabátot. Az pedig, ahogy a krimikben történni szokott, el is dőlt, mint egy zsák.

A férfi megijedt. Hullát még nem látott – ő maga is fiatal volt és igazán nem volt atomfizikus – tehát egyrészt attól ijedt meg. Aztán alig egy másodperc múltán attól a gondolattól, hogy jön majd a rendőrség. Ő ugyan igaz, hogy nem tett semmi rosszat, de hallani már sokszor hallotta másoktól, hogy hogy szokták ráverni a balhét a legelső arra megfelelő emberre. Nagyot sóhajtott hát és első cselekedetével felhívta az igazgatót. A hullának kinéző csomaghoz addig még hozzá sem ért.

Az igazgató is mosakodott, mint a „Pilátus macskája”, vagyis azt mondta, hogy bizony szólni kell a rendőrségnek. No, a mi emberünk nagy nehezen átesett ezen is. Aztán még meg is várta őket. Elvégre addig a percig minden az ő felelőssége.

Ketten jöttek ki. Egy nagydarab egyenruhás, meg egy vékony nyivászta. (Na, abból se nézte volna ki, hogy rendőr! Ugyan a magasságával nem volt baj, normális, középtermetű ember volt, de távolról sem volt az az izompacsirta, aminek ő a rendőröket elképzelte, sőt látta is. Be is mutatkozott a nyivászta, vagyis mondott egy nevet. Egyébként a test – mert most már világossá vált, hogy valóban egy holttest – körül főleg a nagy darab tüsténkedett. A vékonyabb csak néha szólt egy-egy félmondatot. És fényképezett. Nemcsak a testet, hanem a mozi egész nézőterét is, sőt őt is, bárhogya szabódott. (Na, majd beperellek, gondolta magában, csak tegyél valamit ellenem!)

Aztán telefonálgattak mindenhová, kórházba, szállítókért, meg mindenféle hivatalos helyre.

Végül a halottat valóban elszállították, miután a nyivászta kihalásztta egy csipesszel a zsebéből az irattárcáját. Majd megint mindent lefényképezett becsukva, kinyitva, a tartalmát és gumikesztyűvel beletette egy műanyagzacskóba, s odaadta a vastagnak. Azután, minekutána a főnökséggel is beszélt – a mi emberünk nem is nagyon értette, hogy mit – kijelentette, hogy a főkapitány rábízta ezt a nyomozást, és kérte a szolgálatos férfit, hogy írja le a nevét és címét egy papírlapra, mert lehet, hogy szükség lesz a tanúvallomására. Ő maga is adott egy név-

jegyet azzal, hogy ha valami esetleg még eszébe jutna, akkor telefonáljon. Aztán jó éjszakát kívántak és elmentek.

„Na persze, dohogott a mi emberünk, egy ilyen sima ügyet kire is osztanának másra, mint egy ilyen fiatal kezdőre!”

Csak azután vette elő kíváncsiságból a névjegyet, amin ez állt:

Mircea Basarab, főfelügyelő. És két telefonszám, a kapitányságé, meg egy mobil.

Akkor döbbsen meg. Mert a nevet már sokszor hallotta említeni, rendszerint olyan szöveg-összefüggésben, hogy valami nagy jövő előtt áll.

Ejnye! Nem néztem volna ki belőle!

Mircea tehát kocsiba ült Noémivel és elindultak, de nem a városba, hanem fel a hegyre. A hegyi vendéglő előtt álltak meg és kiszállásra invitálta a nőt.

– Nos, megkérem szépen, hogy itt lakjon, legalább addig, míg a nyomozás első része le nem zajlik! Láthatja, hogy nem börtön, még csak nem is őrszoba. Egy barátom lakik itt a feleségével és vezeti a vendéglőt! Vendégszobáik is vannak, kényelmesek. Könyvek, wifi, nem fog unatkozni. A barátom rendes, kedves ember, nem fog unatkozni! De kérem, ne menjen el sehova, legalábbis az értesítem nélkül, mert akkor kénytelen leszek valamennyire kellemetlenkedni. Amit nem szeretnék! Valószínűleg, még nem is tudja, hogy mibe keveredett.

Amire azt a nem várt választ kapta, hogy:

– De igen. Tudom. Csak nem mindent.

Erre viszont Mircea mondta, hogy:

– Na látja, nekem meg pont az a dolgom, hogy kiderítsem azt, amit nem tud! Egyébként pedig naponta meg fogom látogatni, s elbeszélgetünk.

A vendéglős éppen nem volt otthon, csak a felesége, egy tiptop kis asszonyka, aki a Márta névre hallgatott. A főfelügyelő legalábbis Mártinak nevezte és tegeződtek.

– Na, itt a vendégeitek! Vigyázzatok rá, mert lehet, hogy veszélyben van! Dezső, hol?

– Az egyetemen! Órája van! De hisz tudod...

Ezt úgy mondta az a Márta nevű hölgy, mint olyan dolgot, amiről mindketten tudnak. Kedélyes beszélgetés volt, Noémi viszont valami ideges borzongást érzett, valahányszor ránézett. Mint amikor valaki azt érzi, hogy a másik keresztüllát rajta. Elhatározta, hogy barátság ide vagy oda, nem sokat fog a vendéglősnével érintkezni. Elvégre nem kötelező. Később az emlegetett Dezső is előkerült, ő sem volt öreg, inkább fiatal, de tőle meg aztán igazi hideglelés támadt Noéminek, valahányszor ránézett. És tudta is, hogy miért. Néhány perc múlva félre is vonta a főfelügyelőt, s mondta, hogy:

– Nem lehetne máshol?

– Nem! – felelte egyetlen szigorú szótaggal. Aztán ő maga is mintegy sokallva a szigort, még hozzátette: – Itt nagyobb a biztonság mindenkinek!

A nő vállat vont. Ha nagyobb, hát nagyobb! Ő tudja. Elvégre nem kötelező senkire nézve, hogy barátja legyen egy vendéglősnek, akinél véletlenül, sőt jobbára akarata ellenére megszállt.

Dezső különben sem mondott többet néhány udvarias szónál. Hamar félrevonta őt a főfelügyelő, valami titokzatos megbeszélésre. Amiből alig néhány összefüggéstelen szót lehetett

megérteni. De különben is, ő akkor már a feleség gondjaira volt bízva. Aki aztán szépen fel is vezette őt a szobájába. Igen szép, elegáns volt az egyébként, kilátással a szakadékra, s annak a szélén a gyümölcsöskert egy vékony részére. „Jó sokba fog ez kerülni! Lehet, hogy a börtön olcsóbb volna!”

Ám mindjárt jött is a helyesbítés a Márta asszony szájából, hogy:

– Remélem, meg lesz elégedve! A főfelügyelő is itt szokott lakni, amikor egy kis ideje van. Egyébként igen ritkán van! Sajnos! A pénzre se legyen gondja, mert részben a mi, részben a Mircea vendége.

Odalent eközben a két férfi komoly és halk beszélgetést folytatott.

– Láttad? – kérdezte a rendőr.

– Láttam! El se lehet téveszteni!

– A nőt, vagy az auráját?

– Mindkettőt!

– Én az aurát nem látom. Csak érzem. És gondolom, azt is csak azért, mert... – itt elhagyta a beszédet. De Dezső jól érthette, mert bólintott.

– Én igen! Azóta, hogy Bogárt megölték. És kénytelen volt innét elmenni.

– Szóval... utána még elment! Ezek szerint nem lehet megölni?

– De! Az embert igen! Az aurát... azt nem tudom. Szerintem csak tönkretenni lehet. Egy elemi részecske hálózat. Nem tudom, hogy csinálják, de működik.

– És ez? Lehet, hogy Bogárból maradt?

– Nem tudom. De nem hiszem. Komoly zavarokat érzek benne. Ha Bogár is volt valaha, akkor annak idején elfojthatta. Tudod, mint mi szoktuk a rosszabbik énünket. Biztos, hogy neked is van!

– Persze! Mindenkinek! Nagyon vigyázzatok rá! És majd mondd el, hogy mit tapasztalsz még! Most a te tudásod aranyat ér! Sőt! Életet menthet. Nem lehet valahogy levenni róla? Megszabadítani! Szerintem inkább átok, mint áldás!

– Ahogy vesszük! Biztos, hogy kiszabadította már néhány veszélyes helyzetből. De levenni? Akkor valaki más kapja meg. De akárhogy is, megpróbálkozhatok vele. Olyan, mint az ördögűzés volt régebben. És egyáltalán nem vagyok meggyőződve arról, hogy azok a régi „ördögösök” is nem valami ilyesmitől szenvedtek. Vannak korok, amikor csőstül jönnek az ilyen... hmmm... megszállottságok. Máskor meg évszázadokig semmi. Most például kevés van. De ez inkább az elmeorvoslás fejlődésének köszönhető. Hogy külön lehet választani az elmebetegségeket az ilyesmitől.

– Te elmeorvos is vagy?

– Nem! De tanultam ördögűzést és el kell tudjam választani az elmebetegséget a valódi megszállottságtól. No, mindegy! Téged biztos, hogy nem ez érdekel.

– Igen is, meg nem is. De úgyis mennem kell! Vigyázzatok rá! És legyetek vele kedvesek! Nem biztos, hogy ő tehet róla!

Aztán még felment elbúcsúzni a két nőtől, megígérte, hogy másnap eljön és ment dolgára.

A sors azonban úgy hozta, hogy Mircea Basarab főfelügyelő a másnapi találkozón nem jelent meg. Akkor történt ugyanis a 3D-s moziban a haláleset, amelynek kivizsgálását rábízták. Valami rendőri megérzés, vagy mi miatt úgy gondolta, hogy az a haláleset összefügg, ki tudja

hogyan(?) a tengeralattjáró Ház összeomlása és az akkor zajlott egyebek, például a mentési kísérlettel. Pedig a halott nem volt valami különleges ember. Lungu Alexandru volt a neve az iratai szerint és még volt egy névjegy is, amelyen az szerepelt a neve mellett, hogy villanyszerelő. Legfeljebb az egymásutániséget tudta volna felhozni, mint kapcsolódást a két eset között. De az szinte nulla.

De mégsem hagyta nyugodni a dolog, elhatározta, hogy egyrészt utánanéz, másrészt meglátogatja a családot. Ha van neki. Ez amúgy is majdnem kötelező.

Hát ezért nem látogatta meg a hegyi vendéglőt, közismert nevén a Dezső Kocsmáját.

Basarab főfelügyelő nem volt nős. Valahogy... nem ért rá addig. Persze, tetszettek neki a szép lányok, asszonyok, de egyrészt a komoly, szinte komor viselkedése, amelyet eleinte póznak vett fel, azután pedig hozzászokott, másrészt az öccse, Viorel viszonya a szebbik nemhez, mondjuk ki őszintén, minden szoknyát viselő ember tetszett neki a skótok kivételével, visszatartotta a komoly kapcsolattól. Azonkívül állandóan terepen volt, amit végül is élvezett, mert a holttesteket leszámítva, szabad levegőn való tartózkodást jelentett. Ráadásul nem is volt igazából olyan rengeteg holttest. És ahol volt, ott is elég sokszor az ügyészség nyomozott, őt legfeljebb a helyismerete miatt hívták. Közönségesen lábmunkának nevezték az ilyesmit.

Így tehát volt ideje gondolkozni a lakása magányában. El is telt a délután a gondolkozással, bár ez nem jelentette azt, hogy Lungu villanyszerelőn kívül más nem is jutott eszébe. Ellenkezőleg, megpróbálta gondolatban együtt látni a két eseményt. A ház összeomlását és a mentést, amihez gyakorlatilag a legvégén érkezett és a moziban a padon békésen pihenő fiatal férfit. Persze, hogy békésen, holta után senki sem erősködik.

Ez nem volt egy méltó gondolat, rájött, hogy elkalandozott. Na, valóban meg kell látogatni a családot. Majd holnap!

És mégsem tudott nyugodni. Volt valami, ami nyugtalanította. És... nem is lett volna férfi, ha nem jut eszébe a gondolatai kapcsán, az a nő, akiről már sokszor hallott de akivel személyesen először csak akkor találkozott, amikor majdnem meztelenül, Kalapos Laci társaságában, ájult embereket húzott ki a romok közül.

Igen ám, de ha mégis összefügg a két esemény, akkor...

Aznap este későn Harangozó Sándor, a vendéglőjében Dezső, rövid üzenetet kapott a telefonján. Csak ennyi volt: „Még ne kezd meg!”

Másnap délelőtt, amikor az idő annyit haladt előre, hogy lehetővé vált jólnevelt férfi számára a gyors vizit egy frissen megözvegyült nőnél, meg is kereste a személyiben szereplő címet. Maga a környék is kellemesen lepte meg. Tömbháznegyed volt ugyan és a vigyázóvári tömbháznegyedek nem mind dicsekedhetnek azzal, hogy szépen rendben tartott környezetük van, ez azonban olyan volt. Becsengetett találomra. Kiderült, hogy Lunguék a harmadik emeleten laknak. Fiatal, huszonöt év körüli asszony nyitott ajtót. Bent, egy belső szobában kétéves forma, tiszta, értelmes arcú kisgyermek játszott.

Mirceának elfacsarodott a szíve a meghittséget látva. Eleinte nem is talált szavakat, csak nagysokára tudta elmondani, hogy mi is történt. Az asszony eleinte nem is hitte el. Mircea arra gondolt, talán jobb lett volna, ha egyenruhában jön. Előkészítette volna a sokkot.

– De hát... hogyan?

– Moziban. Pillanatnyilag még én sem vagyok tisztában azzal, hogy mitől halt meg!

Az asszonyka csak leült egy székre, alighanem azért, mert megszédült a hírtől.

– De olyan egészséges! Volt...

– Igen! Gondolom! A foglalkozása ugye, villanszerelő volt?

– Villamosmérnök. Gyengeáramú. Azt hiszem, így szokták mondani. De mostanában, hogy majdnem minden utcában él egy villamosmérnök, szereléseket vállalt. Autorizációja volt rá. Sokan vannak így! Megéltünk belőle. A kettőnk fizetéséből. Jaj! – úgy látszott, most kezdett elérni a tudatához, hogy nincs már életben a férje. – Legutóbb nagyon megörültünk, hogy igazi mérnöki munkát kínáltak neki. Rendszertervezés volt és persze kivitelezés is. Egy faluban, valahol a Székelyföldön. Úgy hívják, Nyárádszentborbála!

A Mircea fejében megszólalt a legendás rendőri vészjelző.

– Mikor volt ez?

– Vagy másfél hete! Egy idősebb nő jött érte egy elegáns kocsival. De aztán tegnapelőtt valami omlás történt és mind hazajöttek. És most... amikor már nincs... elmúlt a veszély, most... – megint elfulladt a hangja. Aztán más hangon, szinte harsányan folytatta: – Meg van átkozva az a hely! Mondtam neki, hogy ne menjen, maradjon itthon, Petrica is még kicsi, minek úgy hajszolnia magát azért a pénzért?

Most már valóban elkezdett sírni. A főfelügyelő nagyon megsajnálta, de kénytelen volt gyorsan feltenni neki még egy kérdést:

– Miért mondja, hogy meg van átkozva az a hely?

– Azért, mert éppen tegnap halt meg egy másik ember, aki ugyanott volt. Ábrahám. Ez volt a neve, Ábrahám György. Orvos volt. Az este telefonált a felesége sírva, hogy nem érti. Hát most már én se értem!

A főfelügyelő eleget tudott. Még megpróbálta vigasztalni, vagy inkább erősíteni pár szóval, aztán nagyon gyorsan elhúzta a csíkot.

Még morfondírozott az úton az őrs felé, hogy mekkora disznóság egy ilyen fiatal tanárnőt ilyen helyzetbe hozni! Mert időközben az is kiderült, hogy az asszonyka romantánárnő.

– Márton! – szólt a helyettesének. – Gyorsan keresd elő azoknak a nevét, akik ott voltak abban a házban, amit tengeralattjárónak neveztek! De nagyon gyorsan!

A lista előkerült, valóban ott volt rajta Lungu Alexandru Vigyázóvárról és Ábrahám György doktor Csíkszeredából. És még két ember. Egy fizikus és egy informatikus (az meg minek?).

– No, akkor nagyon gyorsan értesítsétek ezt a két embert, meg az ottani rendőrséget is, hogy vigyázzanak ők is magukra, meg rájuk is a rendőrök. És az egészről egy szót se! Senkinek! Nem akarok több halált! És szólj át Kolozsvárra is, hogy annak a nőnek a háza, tudod, aki még ott volt, szintén állandó védelem alá kerüljön! De civil ruhás rendőrök legyenek ott és nem feltűnően! Semmiféle mozgást ne akadályozzanak, de mindenről értesítsenek! Engem, személyesen! Intézd el ezeket, mert én muszáj elmenjek! Keményednek a dolgok! Nem szív-roham! Fenét szívroham! Kettő? Egyetlen nap különbséggel? Megeszem a kalapom! – és ment.

És kora délután felment a hegyre, megbeszélni a dolgot egyrészt Harangöntő Sándorral, aki a vendéglőben a Dezső nevet viseli, és nemkülönben Noémival is.

Ördögűzés, modern formában

– A nevem Ionel Pastor! Szeretnék itt maradni, ha tudna engem használni!

A férfi középkorú volt és szinte könyörögve állt Kalapos Lászlóval szemben a félig kész hajó kapitányi kabinjában. Más kabin egyébként nem is igen volt, mert a két másik fedett helyiség közül az egyik a tulajdonos akarata szerint kifejezetten gyermekszoba kellett legyen, és csak a maradék, vagyis a harmadik szolgált arra, hogy esetleges vendégszoba legyen. A Szent Klára egyébként már határozottan kezdett hasonlítani ahhoz, ami a tulajdonos elképzelése volt.

– És miben tudna segíteni, domnule Pastor? – kérdezte.

– Informatikus vagyok.

– Na, arra meg pont nincs szükségem, mert én is az vagyok. Valami egyebet is tud?

A férfin látszott a tanácstalanság. Aztán azt mondta:

– Van egy barátom, fizikus! Ő is jönne!

– De hát hova? Amint látja, itt vesztegelek, a hajó még nincs kész, a hajóépítő mérnököm felszívódott, motor meg nincs. Egyáltalán! Ne tévessze meg az, hogy az árbocok már a helyükön vannak, meg a kötélzet is! Motor nincs, indulás sincs! Akkor hova akarnak menni?

– Mindegy! Csak el az emberi szemek elől!

– Csak nem rendőrséggel gyűlt meg a bajuk? Mert ha igen, akkor jobb, ha messze elkerülnek engem meg a hajómat is, mert itt bizony előfordulnak rendőrségi emberek!

Ezt mondván még sóhajtott is egyet, mert Nyuszikára gondolt, aki ugyan szigorúan véve nem volt rendőrségi ember, de valami köze azért csak kellett legyen a kikötői rendőrséghez.

Az ember védekező mozdulatot tett.

– Dehogy a rendőrséggel, Isten ments, ferească Dumnezeul!

– Akkor mi a baj?

– Az, hogy meg akarnak ölni! – és ezt a mondatot már úgy mondta, hogy még fel is kanyarította az utolsó szó végét, ami csak felületes hallásra hangzott komikusan, de jól ki lehetett érezni belőle a halálfélelmet. László teljes tudatában volt annak, hogy egy vízi országút közvetlen közelében van és ilyen helyen valóban meg-megesik, hogy valaki éppen nem a megfelelő emberrel kötözködik. Ugyanakkor viszont elindult benne valami emlék, vagy felismerés-féle, hogy látta már valahol ezt az arcot. Igaz ugyan, hogy keveset, talán csak pillanatokra, de látta. És akkor beugrott. De maga a férfi is mondta.

– Nemrég menekültünk meg a haláltól! Valami munkára szerződünk Erdélybe, de összedőlt a ház, elárasztotta a víz is, majdnem megfulladtunk! Alig tértünk magunkhoz és most tessék! Két társunkat már megölték! Biztosan ránk is ugyanaz vár!

A kapitány megvakarta a fejét.

– Jó! Most már emlékszem valamire. De hát mit vártok? Mit tehetek értetek? Bújtassalak el a hajón? Az nem fog menni! És nem is lenne élet az nektek. Egyébként hol van a másik? A fizikus!

– Jön ő is, csak ebédel!

– Jó! Megvárjuk! Ne kelljen kétszer tárgyalni! Azt hiszem, kitaláltam valamit!

– De... kapitány úr! Azt mondta, hogy nincs motor!

– Igen. De nem is indulok még sehová!

– Nem erről van szó! Ott, ahol dolgoztunk, volt egy motor. Régi ugyan, de nagyon jó! Éppen beleillene ebbe a kis hajóba!

– Ó! Az? Barátom, valóban adott egy ötletet! Az a motor ugyan nem lehet már jó semmire, mert valószínűleg szerteszét ment az omlással, de valószínűleg létezik még olyan motor, vagy hasonló! És valóban egy dízel-elektromos motor. Pont idevaló nem is túl nagy, de elég ereje van. Megpróbálok olyasmit szerezni!

Közben megérkezett a másik ember is. A fizikus. Ő sem volt jobb állapotban.

– Na, ide figyeljenek! Nem szólnak senkinek egyetlen szót sem, mert az életük függ tőle. De adok maguknak egy címet, oda elmennek, s rám hivatkoznak! Nem mondanak senkinek semmit a kalandjukról sem, na, arról meg különösen nem, csak rám hivatkoznak! És azon a szállásukon megülnek, mint a varjú a fészekben és csak akkor mozdulnak meg, ha én megyek, vagy az az ember, akinek a nevét még felírom ide.

És felírta egy papírdarabra, hogy Tündér Ilona fogadó, Csíkfalva. Hozzá még azt, hogy Mircea Basarab főfelügyelő.

– Na, ezt tanulják meg kívülről, aztán a papírt húzzák le a vécén! Nem tartják meg és nem dobják el!

– No de... Nem lesz az jó! Nagyon közel van... ahhoz!

– Na persze! Éppen azért, ott senki nem fogja magukat keresni! Na, most pedig tűnés, mert nekem sem hiányzik, hogy valaki itt lássa, s felismerje magukat!

A két ember távozása után László elgondolkozott. Valóban, alig valószínű, hogy bárki felismerné a póruljártakat! Vajon, miért nem jelent meg semmi az újságokban arról az egész esetről? És a fejét is csóválta attól a gondolattól, ami az agyát megjárta. „Ejnye!”

De nem sok ideje maradt a gondolkozásra, mert megint kopogtak. Ezúttal szerencse járt arra. Szabó Zoli volt az érkező.

– Na, holnaptól megint mehet a munka! Megeszem a kalapom, ha tíz nap múlva nem lesz a hajóútra készen. Csak az a motor...

– No, amiatt meg ne aggódj, mert rájöttem, hogy mi kell ide! – és elmondta a hajóépítő mérnöknek, hogy mire gondolt.

– Igaz! Az valóban jó lenne. És ha nincs is pontosan olyan, most már tudom, hogy mifélet keressünk! Mennyire sürgős?

– Nagyon! Határidő van és be akarom tartani! Még, ha Nádja nem is akar most már jönni!

November közepe volt akkor.

Három nap múlva – a mesterek közben dolgoztak – megint befutott Zoli.

– Lesz motor! Olyan, amilyet kértél.

– Mikor?

– Most hozza egy teherautó. Tán egy félóra múlva itt is van. Daru is van rajta!

– Az kell is, ha be akarjuk emelni.

– Én is úgy gondoltam. De nem ezért siettem úgy. Lássuk csak, most délelőtt tíz óra van. Hát légy szíves, vágd magad ünneplőbe, mert megint meg vagy híva hozzánk ebédre. Lesz valami különleges megbeszélőnivalónk.

– Micsoda?

– HIHI! Meglepi!

– Csak nem Nádja került elő?

– Ő is, meg más is. Elenának a rokonsága.

– Na, ha Nádja is ott van, és ha nincs ellenére, hogy én is ott legyek, akkor feltétlenül megyek. Megvárhatom, amíg beteszik azt a motort?

– Persze! Ezért jöttem ilyen korán. Én is kíváncsi vagyok.

– De honnan szereztél hasonló motort ahhoz, amire gondoltam?

– Honnan? Hát a gyárból! Németországból! Még volt vagy három maradék, örültek, hogy egyet elviszünk. A másik kettő alighanem kiállításra kerül.

– Na, örülök neki!

– Én is! Mindent a vevőért!

– Tudtad, hogy egy ugyanolyan motor már vagy hetven éve megvan és a múlt hónap végén még járt?

– Sejtettem. Most miért nem jár?

– Ráomlott a ház, amiben volt. A pincében. Illetve még annál is mélyebben. Meg a víz is elöntötte.

– Azért én nem lennék meglepve, ha mégis rendbe lehetne hozni!

– Én se. De nekem mégse kéne! Azt hiszem, valami átok ül rajta. Eddig mindenkire balszerencsét hozott, aki akár csak ideiglenesen is, de gazdája volt neki.

– Látom, hogy egyre tengerészebb lettél. Mert már babonás is vagy.

Közben megérkezett a motor. Be is emelték.

– Na, hagyjuk a szerelőket dolgozni, mert még elrontanak valamit, ha állandóan nézzük! – mondta László. – Pedig én valóban el akarok indulni, mihelyt lehetséges!

– Tudom. És ez is az egyike azoknak az okoknak, amiért éppen most itt vagyok. Na! Öltözz!

Nádja valóban ott volt már és pont olyan kedvesen cseverészett Lászlóval, mintha nem is ő sértődött volna vérig valami két héttel azelőtt. De nemcsak vele viselkedett közvetlenül, hanem Erzsikét is elbűvölte. Tudott ő olyan lenni, ha akart!

De még egy másik ember is volt ott. Bucur Nicolae, a valamikori Vigyázó megyei kormánybiztos. Valamiféle rokonságban Elenával, a Zoli feleségével, unokatestvér, vagy éppenséggel testvére, nem jegyezte meg László. Egyébként ő szolgáltatta a meglepetést is.

– Van itt egy levél. Kinyomtattam, hogy könnyebb legyen megjegyezni – mondta és át is adta a kalandos előéletű kapitány informatikusnak.

– Ezek szerint ismered a tartalmát.

– Igen! Kénytelen voltam elolvasni, hiszen az én gépemre jött. Nem tudom, miért? Lehet, hogy az írója nem tudta, milyen címre küldje, hogy biztosan eljusson. Ezek szerint alighanem fontos volt neki.

László egy ideig a levélre koncentrált, majd letette egy kisasztalra. Azt mondta:

– Ez az ember, aki B.-nek nevezi magát, kérdezi, hogy útra kész-e már a hajóm? És hogy tervezek-e vele még az idén próbautat? És végül, hogy mennyi ideig tartana egy út innen Amerikába? A New York-i kikötő yacht-kikötő részébe. Mert azt szeretné, ha odamennék. És ott felvennék valakit. Illetve őt magát, meg még egy embert. Egyáltalán ki ez a valaki, aki így nevezi magát? Hogy ennyire fogalma sincs arról, hogy mennyi időbe és utánajárásba kerül egy út előkészítése odáig. És ez még csak az előkészítés. Ki ez az ember?

Bucur válaszolt.

– Ez az ember, ha jól tippelek, nem más, mint Mircea Basarab, rendőr főfelügyelő, Vigyázó-várról.

– Értem. És ezért parancsolgat így? Mert rendőr?

– Elnézést, de szerintem teljes tévedésben vagy. Nem parancsol, hanem kér. És azért, mert minden valószínűség szerint meg kell menteni valakit ott. Valamilyen formában. De ennél többet én sem tudok.

László a vállát vonogatta.

– Én még akkor sem értem, hogy miért kell neki éppen az én hajóm. Hol van most ez az ember? Ott?

– Nos, ha azt írta, már pedig azt írta, hogy éppen a te hajód kell neki, akkor minden bizonnyal te vagy az egyetlen olyan ember, akiben meg mer bízni. Hogy miért, azt nem tudom. Most pedig tudomásom szerint éppen Vigyázóváron van. Nem tudom, hogy függenek össze a dolgok. A hajónak pedig szerintem mindegy, hogy merre megy. Ha bírja a tengert, akkor nincs különösebb veszély.

– Az ám, de én már megígértem, hogy folyami kirándulást szervezek a kislányomnak, próbaut gyanánt. Meg még valakinek. De ez mondjuk, talán tárgytalan...

Ekkor felemelkedett Nádja, aki addig szintén egy kisebb asztal mellett ült Erzsikével és azt mondta:

– Nem tárgytalan! Egyáltalán nem. Mert, ha úgy döntesz, hogy megteszed azt, amit a levélben kér, akkor veled megyek. És szerintem Erzsike is szívesen jönne velünk.

A kapitány csak lerogyott az asztal mellé és egy darabig csak ült szótlanul. Aztán:

– Na, látom már, hogy mind összeesküdtetek ellenem. Végül is valóban mindegy, hogy merre megyek próbautra. De! Még mindig ott van a rengeteg hivatalos packázás. Azzal mit tegyek?

– nem merte megemlíteni, hogy aznap már a segítségét kérték valakik.

– Csodálatos vagy! – vágta rá Nádja azonnal –, s mondod mindezt éppen a Tengerészeti Hivatal egyik tisztviselője jelenlétében. Aki seperc alatt el tudja intézni neked az összes hivatalos iratot. Neked és a kislányodnak is.

László továbbra is a vállát vonogatta.

– Nekem jó! De a hajó még mindig nincs készen. Mennyi idő alatt lehet útra kész? – ezt már Szabó Zoltántól kérdezte, aki eddig még nem szólt bele a beszélgetésbe.

– Ha a motor már benne van, és ha nem féltek eleinte egy kis festékszagtól, akkor három nap múlva indulhattok. Elvégre motor már van.

– Még szép! Elvégre oda mégse mehetünk végig vitorlával! Mert itt azt is kérdezi, hogy mennyi ideig tart az út? Hiszen december elején jó lenne, ha ott lennék és felvenném azt a bizonyos valakit. És gondolom, hogy őt magát is.

– Róla nincs szó!

– Jééé! Egyre szebb lesz! Különbö van! A másik levélben.

Megint Nádja szólalt meg:

– Bocsáss meg! Elena is kapott egy levelet. Meg Zoltán is. Az egészből az jön ki, hogy egyrészt később még felveszik vel...ünk a kapcsolatot. Másrészt, ha késel egy-két napot, az remélhetőleg nem számít sokat.

A kapitány füttyentett meglepetésében.

– Három rövid levél, három különböző embernek! Ennek konspiráció szaga van! Tudjátok, nekem elég kalandos ifjúságom volt. Nem én akartam így, de így alakult. Ezért kilométerekről megérezem a kaland szagát. Csakhogy ötven év fölött már nem sok kalandvágó van bennem. Sokkal inkább a nyugodt élet vágya. De ha már mind így álltok hozzá... egye fene, megpróbálom. Most még egyszer utoljára! Csak akkor úgy hallgassatok mindenről, ami itt elhangzott, mint a nyuszi a fűben! Hogy ne mondjam másképp! Egyébként, ha beválik a tervezésem, akkor a Szent Klára, ezen a néven a második, számításom szerint tizenegy nap alatt New Yorkban lehet. De persze, nem lesz ott, mert akkor mind meghalunk a fáradtságtól. Na, mondjuk, tizenöt nap. Hogy még aludjunk is néha. Azt hiszem, hogy az időbe belefér.

– Belénk meg fér most egy jó ebéd – jelentette be Elena, egy nagy levesestállal a kezében.

– Jó, hogy ismerlek – fogadta a vendéglős-tanár a főrendőr barátját, amikor két nap késéssel megjelent nála –, mert különben aligha találtam volna ki, hogy mire is vonatkozik az üzenetben az a „Ne kezd még el!” vagy hasonló. De gondolom a beígért ördögűzésre. Jól gondoltam?

– Jól! Időközben történtek dolgok, amiket egyelőre nem tudok hova tenni. És meg kell tudni, tudni, tudni, és megint csak tudni! Elvégre a munkám is ezen alapszik. De azt hiszem, ezúttal sokkal több is múlik rajta! Érted, ugye?

– Én igen, és örülök neki! Legalább nem az enyém az egész felelősség. Én ugyanis tanultam az ördögűzésről, mindkettőről, a klasszikusról és a modernről is, de jól tudom, hogy kétélű fegyver. Visszafelé sülni el. Hogy is mondjam? Mint amikor egy kezdő sebész belemegy abba, hogy elvégezzen egy nagy, életmentő műtétet (fene tudja, nem vagyok sebész, de gondolom érted), amilyenről addig csak elméletben tudta, hogy hogyan kell végezni, de a körülmények miatt vagy elvégzi, vagy meghal a betege. Hát szóval így vagyok én ezzel az egésszel. De neked biztosan más okaid voltak, hogy visszatartsál.

– Igen. Meg kell tudnom egyet s mást és ahhoz nincs a kezemben semmi, csak ennek a lánynak a képességei. Egyébként ő tud róla? Az ördögűzésről!

– Nem tud. Még én sem mondtam neked végérvényesen igent!

Közben bejött a szobába Noémi is. Halkan, mintha csak egy szellem lenne. A két férfi a beszélgetés, közös gondolkozásba elmerülve, nem vette észre a jelenlétét.

Noémi kinézett az ablakon, a vigasztalan késő őszi tájra. Fázósan összehúzódott, borzongott is egy kicsit, bár a helyiségben nem volt hideg. Aztán megszólalt, vontatottan, mint egy alvó.

– Rólam beszéltek, ugye? Tudom. Ti is tudjátok, hogy látom a gondolataitokat. Ördögűzésről van szó.

– Igen. Bizonyos értelemben arról. De ne aggódj! Nem olyan, mint amilyenről a középkori történelemben olvastál. És egyelőre még nem is tudtunk megegyezni. A főfelügyelő még halasztaná. Van még dolga veled! Ha nem ellenzed.

– Nem, nem ellenzem – válaszolta a nő ugyanazon az alvajárási hangon –, csak ne halogassátok nagyon sokáig. Szeretnék már megszabadulni ettől a sisaktól! Eleinte jó volt, erőt adott, de aztán elkezdett nagyon furcsa dolgokat sugalmazni nekem. Most is... mintha. Az a két ember. Az informatikus és az orvos.

– Akik meghaltak. Éppen róluk akartam kérdezősködni. Többek között – Mircea nem tegeződött Noémival, nem is merte férfi lévén, de azért sem, mert a nő, bizonyos értelemben, ügyfél volt, majdnem vádlott, vagy legalábbis gyanúsított. Így hát kerülgette a megszólítást, mint macska a forró kását.

– Ó! Egyet se finomkodjon, főfelügyelő úr! Én öltem meg őket, tudom.

– Emlékszik is? Hogy megölte!

– Nem. De ez – a feje körül lévő láthatatlan sisak formáját utánozta a kezével – azt mondja. Nagyon erősen mondja. Szinte fáj! Hát ezért mondom, hogy jó lenne már egyszer utána lenni! Egy cseppet se kellemes. Mind rosszabb lesz, ahogy az idő múlik!

– Ne félj kedves! Túl leszel rajta! Most biztosan nagyon rossz! Mert az, ami vagy aki a tudatodat fogva tartja, érzi, hogy közel a szabadulásod és mind erősebben ragaszkodik hozzád! – ezt Dezső vendéglős mondta. Majd folytatta is: – Minden bizonnyal tudod, hogy én pap voltam. Nem látszik rajtam, de aránylag fiatal korom ellenére néhányszor elég komoly funkciót kellett betöltnem, s alkalmam volt éppen elég emberi szenvedést látni. Hát ne félj! De most talán próbálj meg a főfelügyelővel beszélgetni, ha van rá erőd!

– Nem szükséges – szólalt meg váratlanul a kun főrendőr. – Lassan már mindent kezdek tudni. Az az erő, amely szegény Noémit fogva tartja, nekem sem ismeretlen. Egyszer volt már dolgom vele. Vagy valaki mással a csoportjából. Ördög, vagy nem, én nem tudom, de hogy nagyon erős, azt tapasztaltam. Most nekem is mond valamit. Bocsássatok meg, de át is megyek egy másik szobába, hogy nyugodtan meg...hallgassam. Csak még valami, aztán pihenhetsz: írtál valakinek erről az egész dologról, amiről most már tudsz, vagy sejtésed van?

– Igen, háromnak is. Hogy biztos legyen. Kalapos Lászlónak, Szabó Zoltánnak, meg a Bucur sógornőjének is. A felügyelő úr telefonjáról. Így véltem biztosnak, hogy megkapják!

– Ugyanazt írta mind a háromnak?

– Nagyjából igen.

– És ezt is a... sisak sugalmazta?

– Nem. Ő inkább ellene volt. De nem nagyon. Nem akadályozta meg, például.

– Megtehetette volna?

– Meg! Azt hiszem, mindent megtehet, amit akar. Velem – húzta el Noémi az utolsó szót.

– Jól van – szólt közbe Dezső –, ennyi elég kell legyen! Tudod, végül is te is ismered a történetet, ha egyszer veled is kapcsolatban van!

– Csak halványan. De igen. Nem fárasztom tovább! – fordult Noémi felé. A nő hálás pillantást vetett rá és kioldalgott a helyiségből.

– Most mi legyen? – kérdezte Mircea Dezsőtől.

– Azt hiszem, hogy a legjobb lesz megvárni az estét. Akkor csend van és nyugalom. És jó lesz, ha te is itt leszel. Egy orvos ugyan jobb lenne talán.

Eljött az este is, a maga nyugalmaival. Külön zárórát nem kellett alkalmazni, mert a vendéglő abban a csorgós-csepegős, sötét őszi időben úgyis üresen ásított.

Azért tíz óráig vártak. Főképpen azért, hogy Noémi kipihenje magát legalább annyira amennyire az lehetséges volt. Mivel ő maga is szívesen megszabadult volna már a „sisakjától”, nem volt szükség különösebb előkészítésre.

– Mit kell tegyek?

– Semmit! Feküdj nyugodtan, amennyire lehetséges és figyelj rám. Arra, amit mondok. Hogy megjegyezd azt is, ami esetleg a sisakon nem akarózna átmenni!

– És ha fájni fog?

Dezső szívogatta a fogát egy kisé.

– Valamennyi fájdalom körülbelül lehetséges. Az ördög nem egykönnyen adja meg magát.

– Szóval mégiscsak az ördög?

– Valamilyen formában feltétlenül. De ez csak gyűjtőnév. Azoknak az erőknek emberi szóval való megnevezése, amelyek a nyugalmad megzavarását próbálják elérni, amelyek ki akarnak zökkenteni egy emberi ésszel elképzelhető szabad, de korlátokat is ismerő életvitelből és természetesen, amelyek a többi ember irányában megnyilvánuló ok nélküli, vagy aránytalanul nagy agressziót akarnak kiváltani belőled. A jelen esetben pedig ezek az erők egy nagyon magas intelligenciával is bírnak. De ezt minden bizonnyal tudod. Aminthogy azt is, mindez nem a sajátod, hanem külső eredetű. Sajnos, a korábbi megaláztatásokkal teli életed miatti elkeseredés jókora kapukat nyitott egy vagy több ilyen erőnek.

– Te tudsz az én korábbi életemről? Mit tudsz?

– Semmit! Semmi többet, mint amennyit most elmondtam. De elképzelhetetlen, hogy ne lett volna részed ilyesmiben, és most nem is érdekes az, hogy milyenféle volt az a szenvedés. Most csak az a fontos, hogy legyen tudatos benned, hogy hogyan sikerült annak a valaminek, bárhogy is nevezze magát, valami oldalajtón, valami csavaros, hátmögötti úton, beférkőzni a tudatodba. És átvenni ott, ha nem is teljesen, de legalább részben az irányítást.

És így, szépen fokozatosan tértek át a valódi kezelésre. Arra, amit a népek egyszerűen az „ördögűzés” kifejezéssel illetnek. Dezső... nemhiába pap volt fiatalkorában, bírt annyi lélek-jelenléttel és önuralommal, hogy ne siessen, és ne erőltessen semmit. Amikor úgy látta, hogy a Noémi lelke nagyon megterhelődik attól, amit ő mond vagy kér tőle, akkor abbahagyta egy-egy időre és inkább imádkozott. Arra az imádságra főképpen neki magának volt szüksége, erőgyűjtés céljából. Hogy végig tudja vinni az egész küzdelmet, amely számára talán még inkább megerőltető volt, mint a kis fiatal nő számára.

Aztán... nagyjából egy óra múltán, azt látta, hogy Noémi csendesen elaludt. Akkor intett Mirceának és szép csendesen kimentek a lány szobájából.

– Most mi lesz? – kérdezte a főrendőr.

– Az én számításom szerint az lesz, hogy aludni fog reggelig, amikor is kipihenten ébred majd. Remélem, hogy így lesz!

– És ezzel vége? Kész az ördögűzés?

– Mára igen. Majd reggel meglátjuk, hogy milyen eredménnyel jártunk. De ha jó is lesz az eredmény, ez a leányka nyugodt életvitelének visszatérésében mutatkozhat meg, akkor is eleinte instabil lehet. Sőt, lesz is! Néha meg kell ismételni. Tudod, mint amikor a gyermekek oltást kapnak egy valamilyen ronda betegség ellen. Ott is emlékeztetni kell a szervezetet arra, hogy erősebb lett az immunrendszere.

– Te orvos is vagy?

– Dehogya! Csak ismerem az ilyenféle jelenségeket.

– És reggel majd ki is kérdezhetem?

– Persze! Sőt, sokkal többre fog emlékezni, mint a beavatkozás előtt. Mert olyan dolgokat is tudni fog – esetleg –, amiket ez a fogvatartó erő blokkolt az agyában.

– Nagyon köszönöm! Ez nagyon fontos nekem. Tudom, hogy még sok munkám van a felmerült események kiderítésében és Noéminek az egészséges memóriája nagyon sokat segíthet.

– Még ne nagyon köszönd! Ki tudja, milyen sikerrel jártunk?

De Noémi reggel valóban kipihenten és jókedvűen ébredt. Ő maga ment oda Mirceához, hogy szóljon neki, most már bármit kérdezhet tőle. És válaszolt is, éppen úgy, mintha egy idegen személy tetteiről lett volna szó.

– Akkor most keményebb dolgokat is kérdezni fogok. Lehet?

– Persze!

– Mondja, kisasszony! Valóban meggyilkolta azokat az embereket, akikre ezt mondta még a tegnapi, tegnapelőtti?

– Jaj, nem! Én magam is úgy tudtam, mert elhitették velem, de valahol, belül, iszonyodtam azoktól a cselekedetektől!

– Én is így gondolom. Sőt mi több, néhány esetben nem is lehetett a tettes, mert fizikailag távol volt az eseményektől. Pontosan ezért kérdeztem ezt is az előbb. Hogy tisztán lássunk mindketten! És mi van azokkal a levelekkel, amiket írt? Tudja, SMS és a többiek.

– Nem az én tudásom volt. Vagy legalábbis csak részben. Nagyjából tudom, hogy valakit vagy valakiket veszély fenyeget, de azt ma sem tudom, hogy milyenféle veszély. És kiket. Csak azt, hogy mikor és hol.

Estefelé Noémi erős fejfájásról panaszkodott úgy, hogy a kezelést meg kellett ismételni. És így ment ez később is, először naponta, később kétnaponként.

Ilyen körülmények között kapta Basarab főfelügyelő az értesítést egy hét múltán, hogy Kolozsváron, minden felügyelet mellett, eltűnt a házából a védőőrizetes valamikori politikusnő. De még az akkor szolgálatban volt rendőröket sem lehetett utolérni.

Ekkor már hiába panaszkodott a nagyváros rendőrkapitányának, csak letolást kapott cserébe.

– Nem a mi ügyünk, miért nem vigyáztatta a saját embereivel? Nekem másra is kellene a rendőreim! És mi van akkor, ha a hölgynek egyszerűen kirándulni támadt kedve?

És akkor már tudta Basarab főfelügyelő, hogy valóban nagy a baj.

Az elátkozott bolygó

Azon az estén, amely a Noémi „kezelésének” másnapjára következett, a mi vigyázóvári ismerőseink meglehetősen későn kerültek ágyba. Noémi azért, mert azt tanácsolták neki, hogy a kezelés után lehetőleg ne aludjon el nagyon hamar, hacsak nem akar mindenféle kellemetlenséget álmodni. És persze azért se, hogy ha már az a kezelés megtörtént, akkor jó, ha minél inkább elfoglalja a helyét a tudatában. Tehát járkáljon, foglalja el magát mindennapi tevékenységekkel, s csak akkor feküdjön le, amikor már tényleg jól elfáradt.

Márti, vagyis Harangöntő Sándorné, mert a Dezső név felvett név volt, olyan, amelyet ezer-nyolcszáz hatvanhét óta minden hegyi vendéglős felvett, mint valami köpenyt, amelyhez végül teljesen hozzászokott nappali viseletnek ott a nevezetes kocsmában, Márti tehát, aki időközben nagyon megbarátkozott a kis szenvedő hösnővel, természetesen szimpátiából nem feküdt le. A Dezső Kocsmája nevű intézményt ugyanis a kiegyezés évében alapította az első Dezső.

Dezső tehát, ha részben már tudjuk a nevének eredetét, szintén későn feküdt le. Dolga is volt, egy vendéglősnek, ha lelkiismeretes, általában későig dolga szokott lenni, ám azonkívül néha el is gondolkozott. Eszébe jutott egy csomó dolog, esemény, amely mind a nevezetes kocsmá legközelebbi történetéhez kapcsolódott és amelyek között egy bizonyos Bogár nevű nő éppen nem az utolsó volt. Bogár akkor kényszerült végleg eltávozni, amikor a nőt, aki részben ő is volt, egy elmebeteg megölte. Mert Bogár bonyolult személyiség volt. Ha a bonyolultsága egyetlen emberben egyszerre létezett volna, akkor minden bizonnyal skizofrénnak diagnosztizálták volna. Ám ettől megkímélte a sors azzal, hogy egyrészt nem egyetlen gondolkozó lényben létezett, másrészt pedig azzal, hogy sem Dezső, sem más nem hívott elmeorvoshoz a jelenség kiderítésére. Bogár azonban meghalt, még történetünk kezdete előtt. Még hozzá kétszeresen meghalt. Mert meghalt, mint ember, merénylet áldozataként, jóval később pedig meghalt, mert ő „utazó” volt, irdatlan idők óta utazott már, mint azt már egy régebbi történetből tudhatjuk is, és mint utazó szaladt bele egy kis méretű fekete lyukba. És azzal el is kezdődtek a mostani bonyodalmak.

De mit csinált Mircea? Ő egy darabig mérgesen járt-kelt egyik szobából a másikba, azon bosszankodva, hogy miért tolt ki vele egy másik város rendőrkapitánya olyan cudarul, hogy annak – ezt még nem tudta biztosan – lehetséges, hogy egy fontos tanú fogja meginni a levét? Később pedig, amikor már kibosszankodta magát, eszébe jutott, hogy fejedelmi család bizonyított leszármazottjához méltatlan az efféle bosszankodás és csípős levelet írt a fővárosi rendőrkapitánynak, hosszan ecsetelve a kollégája viselkedését. Szerencsére, miközben a levelet fogalmazta, a mérge is elpárolgott, s le is törölte az egészet. Ehelyett meggondolta, hogy az vagy azok, akik egy nagyváros rendőrkapitányát ennyire befolyásolni képesek, minden bizonnyal nagyon befolyásosak lehetnek. És igen sokat tudnak ártani is, nemcsak neki, de mindenkinek, aki az egész ügyben szerepet játszott, vagy ezután játszani fog. „Az ám, de honnét tudhatott minderről Noémi? Vagy nem is tudott, csak... minden bizonnyal a sisaknak köszönhetően, megérezte? Talán kikalkulálta!”

Az, hogy éppen Noémi lehet az eseménylánc kulcsa, ekkor jutott eszébe. És ezzel szoros kapcsolatban az is, hogy ettől fogva Noémire különösen vigyázni kell majd.

„No, majd vigyázok!” döntötte el később, félálomban.

Ilyen előzmények után természetes, hogy a hőseinknek különleges éjszakája lett.

A vendéglős egy napfényes, virágpompában hivalkodó tavaszi, talán május elején volt, dél-előttöt érzékelt. És, mint akkor is, amikor először látta otthon, Bogár jött felfelé azon az összesen három lépcsőfokon, amely a vendéglő hallját a külvilágtól elválasztotta. Ekkor még valóban rovarteste volt. Később megtudta, hogy a rovartest sokkal ellenállóbb az űr szívóhatásával meg még ki tudja, milyen egyéb kihívásokkal szemben, mint egy Föld típusú bolygón stabilizálódott emberszerű lény teste. Bogár ugyanis utazó volt. Sőt, igazából menekülő. Egy olyan csoporthoz tartozott, amely valami veszedelem elől menekül, amely veszedelem már évmilliók óta megtámadta és elpusztította a bolygót, amelyen békésen éltek. Mentették hát a menthetőt, antropomorf testüket prédára hagyták, csak a tudásukat és érzelmeiket ültették át egy mesterséges testbe, amely különleges anyagokból nagy mesterséggel összeállított rovarszerű test volt, hogy a hosszú űrutazásnak ellent tudjon állni. Ám ugyanakkor, ha kedvező körülmények közé kerültek, könnyűszerrel el is hagyhatták azt a védelmet adó rovartestet. Aminthogy vissza is tudtak térni abba, ha azok a bizonyos körülmények csak első látásra voltak kedvezőek. A bogártest erős volt és örök életű. Mert az átültetett tudat is állandóan fejlődött, mint több információval gazdagodott az évmilliókig tartó utazás során, s azt használva a bogártestet is állandóan fejlesztették. Mert addig még nem találtak olyan helyet, amely számukra igazán alkalmas lett volna.

De talán már nem is igazán akartak olyat találni. Talán a millió évek hosszú során a lelki, szellemi lényük olyan hatalmas változásokat szenvedett el, amely nem is volt igazán összeegyeztethető a letelepedett életmóddal. Legalábbis abban a csoportban, amelyhez ő is tartozott, nem volt olyan szerencsés helyzetben.

– Bogár! – szólalt meg Harangöntő Sándor vágyakozva és kinyújtotta a kezeit az álomkép felé.

– Nem vagyok Bogár! – felelte a jól ismert kedves női hang.

– De akkor ki vagy? Éppen olyan vagy. És a hangod is!

– Bogár is vagyok, meg nem is. De Bogár... meghalt. Nagyon szerettük egymást. A legjobb barátnője voltam. Ne érts félre! Tudom, hogy mostanában nálatok ez a szó két nő között valami ferde szexuális tartalmat kapott, de a mi világunkban a szexualitás, ha valóban valami szabadságot él is meg, azért mégiscsak az élet továbbvitelét szolgálja. Nem is lehet másként az állandó veszély közepette már rég elenyészett volna a népünk, ha nem így lenne. Mert hiszen biztosan tudod, Bogár meg kellett mondja neked, hogy az utunk, a menekülés útja nem veszélytelen. Állandó esemény, hogy néha egyikünk vagy másikunk meghal, valamilyen értelemben. De ezt az egészet csak azért mondtam el, hogy tudd, én valódi barátnője voltam Bogárnak. Itt is jártam, a Földön. Kétszer is. De azért mégis ő volt a legértékesebb közöttünk. Értekeztem a férjével is és hajlandó velem élni a továbbiakban. De csak akkor, ha tisztázom ezt az egész földi dolgot.

– Ő parancsol neked?

– Nem. Egyikünk se parancsol. A rossz végéről fogod meg a jelenséget, mint eddig mindenki itt a Földön! Mindössze az van, hogy ő egy önálló férfi – úgy tudom, így nevezik köztetek a hímnemű gondolkodó egyedeket... nem akarok ismét tévedni, én pedig egy önálló nő vagyok. Lehetőségünk van dönteni úgy, ahogyan jónak látjuk. És ha úgy találjuk, hogy illünk egymáshoz, akkor megegyezünk. Érted?

– Eddig igen. És mi az akadálya annak az egymáshoz illésnek?

– Ti vagytok az akadálya. Ti, mindenestől. A kikkel csak Bogár valamilyen módon kapcsolatba került. Én pedig azért kellett idejöjjetek, hogy az akadályt elhárítsam.

Sándor megreszketett fektében. Borzongott is. Valahogy arra számított, hogy az ő számára elérkezett az utolsó pillanat. A bogár – kénytelen vagyok így írni, kisbetűvel, mivel nem volt azonos az eredeti Bogárral – látta vagy megérezte a véget a férfi mozdulatában, vagy ki tudja, mozdulatlanságában, mert gyorsan reagált.

– Nem! Erre ne is gondolj! Nem foglak megölni. Az nem oldana meg semmit, csak újabb lelki súlyokkal terhelném magam. Az akadályt másképp kell eltávolítani!

– Hogyan gondolod?

– Van itt valami, ami még talán Bogárból maradt, vagy talán a halála után véletlenül került pont ide, nem tudom, én se tudhatok mindent. De itt van, és egy itteni nő használja.

– Noémi – morgott Sándor félhangosan. Bár talán elég lett volna egyszerűen elgondolni, eszébe idézni a nőt azzal a sisakkal.

– Igen. Az az energiacsomag, amit használ, az Bogárból maradt. Az ő tudatának egy kis része. Kicsi, de mégiscsak az ő része.

„Na, biztos, hogy nem a legjobb rész” villant át a vendéglős agyán, amire az utazó nő azonnal válaszolt is.

– Azért mi sem vagyunk angyalok! Vagy szentek. Azt hiszem, így mondják nálatok.

– Látom!

– Nos, én meg azt tapasztalom, hogy te meg éppen mostanában azzal foglalkozol, hogy megszabadítsd azt a nőt attól a véletlen ajándéktól.

– Kétélű ajándék...

– Igen, tudom. Vagy nektek nincsenek olyan gondolataitok, amelyeket saját magatok előtt is szégyelltek? És igyekeztek elfelejteni, pedig életek végéig együtt kell élnetek vele? Te ne tudnád? Te, aki pap voltál? Sőt, több is mint pap!

– De hát mit tegyek? Hogy mindenkinek jó legyen! Közöttetek nincsenek olyanok, akik azt a hivatást választották, amelyet nálunk a papok üznek?

– Voltak, vannak olyanok, akik a lelki, szellemi egészséget állítják helyre, amikor az megbillent. Különböző okokból. Tehát tudom, hogy mit tartsak rólad. És hogy mit tegyél? Semmi egyebet, minthogy azt folytasd, amihez hozzákezdél! Csak most már nyugodtabban, mert tudod, hogy mi is támogatunk.

– És az a... csomag... hova kerül?

– Az? Nem vihetjük magunkkal, mert visszafordíthatatlanul földivé vált. De meglesz a gazdája, aki a saját lelki és szellemi egészségének visszanyerése érdekében használni fogja. És amikor majd meghal, mert az is elkövetkezik egyszer, vele fog halni az az energiacsomag is! Így döntöttünk.

– Kár!

– Így kell lennie! Lassan már kezdek biztos lenni abban, hogy miért. Nekünk tilos veletek úgy érintkezni, hogy abból utódok szülessenek. De ezt is tudod.

„Elég mitológiát tanultam” morgott megint Sándor, félhangosan és az ókori félistenek, titánok legendái jártak az eszében. De azért megkérdezte:

– Mindenhol tilos nektek az őslakókkal való olyan érintkezés? Vagy csak a Földön?

A rovar hallgatott egy kicsit, mintha azon törné az agyát, hogyan mondja meg... kíméletesen. Majd kibökte:

– Csak itt tilos! A ti bolygótok számunkra tiltott hely. Ilyen szempontból.

Sándor nagyon elszomorodott. Hiszen gondolta ő ezt és meg is értette. Mert hát hol van még egy olyan hely ebben a szomorú Univerzumban, ahol nem a háborúk, hiszen azok mindenhol előfordulhatnak, s minden bizonnyal elő is fordulnak, de hol van olyan, amely annyira bombabiztosan a csalásokra, a hazugságokra, a saját fajta oktan megalázására épül egy egész társadalom máshol, mint itt?

Az utazó megérezte a volt pap lelkét marcangoló gondolatokat és ő is nagyon szomorú lett. Vigasztalni próbálta, ami elég sutára sikeredett?

– Azért vannak még közöttetek is olyanok, akik megérdemlik azt, hogy éljenek. Egész népek vannak olyanok. Te csak tedd nyugodtan a dolgodat, mi melletted állunk, ha kell. És most, búcsúzóul, a jutalom.

És akkor a rovar hirtelen, a szeme láttára Anikóvá változott. És ő szerette és szerette.

Felébredt. Márti volt mellette és álmos, hálás szemmel nézett rá. Azt mondta:

– Rég volt már, hogy így szerettük egymást – és megcsókolta.

Az idő viszont megint pontosan olyan lucskos őszi vége volt, mint este, amikor lefeküdtek. Virágos tavasz... sehol.

Basarab főfelügyelő sem menekült meg az éjszakai vendégtől. Neki igaz, nem mutatott senki sem kacagó, virágos tavaszt, ki tudja, miért? Talán azért volt ez így, mert az ő vendége valamilyen módon tudta, hogy ő egy komoly felelősséggel megterhelt főrendőr, de talán másért.

Mindenesetre bevezető nem volt, eleinte látni se látott semmit a sötétben kívül. Aztán megvilágosodott előtte, hogy azért van sötét, mert éjszaka van, őszi éjszaka. És valóban, amikor ez eszébe jutott, mindjárt látta is az ablakon túli szomorú esőt. Monoton álmosító cseppek csapkodták az ablakot, csak néha ütődött egyik-másik nagyobb, kis csattanással az ablakpárkányra. És az álmosító eső ellenére, vagy talán éppen annak kontrasztjaként, teljesen éber volt és figyelt.

Eleinte csak hang volt. Ezt a hangot ismerte. Mély, férfias basszus volt, még recsegős felhangja is volt egy kicsit.

– Ismersz! – mondta a hang.

– Igen – felelte. És valóban ismerte. – Mi az, amit mondani akarsz nekem?

(Na, ez eléggé bibliai hangzású volt. Mintha azt mondta volna, mint egy régi próféta, hogy „Mit kíván tőlem az én Uram?”)

De aztán nem ment bele ebbe a hangnembe, sem ő, sem pedig a „hang”.

– A barátodnál már voltunk. De én azt akarom, hogy te is tudjál róla! Mindenről, ami érdekelhet. Mert fordulhat úgy a sors, hogy szüksége lehet egyiketeknek a másik megerősítésére.

Mircea álmában és gondolatban biccentett, mint aki megértette. A miértet. Egyelőre csak azt.

– El fogunk menni – folytatta a hang.

– Mikor?

– Máris távolodunk. És máriss messze vagyunk. Nem térünk vissza, és van egy bizonyos pont, amelyen túl, ha átlépjük, nem segíthetünk. Ez azért van, mert tiltott nekünk a ti bolygótok. Voltaképpen mind a kettő.

– Kettő? Én csak egyről tudok.

– Kettő pedig. Így fogalmazta meg nekünk valaki, nem is olyan rég. Illetve semmiképpen sem olyan régen, hogy elfelejtsük, hogy deformálódjon az információ. Mert az szokott történni. Ha nagyon sok idő telik el, akkor deformálódik. Mindenki, aki továbbadja, változtat rajta, csak egy kicsit. Csak egy... vesszőt, csak egy hangsúlyt. Aztán a következő egy másikat és így tovább. A végén vagy felismerhetetlenné lesz, vagy hamisítás. Tudnod kell, rendőr vagy.

– Igen! A tanúvallomások. Ha nagyon régiek, deformálódnak.

– Látom, érted. Akkor mondhatom tovább?

– Igen, kérlek!

– Tehát egy két bolygóból álló rendszer, amely egy közös súlypont körül kering. És persze a központi csillag körül is ugyanakkor.

– Most már biztos, hogy tévedsz!

– Nem tévedek. Csak te nem vetted tekintetbe azt, hogy az a bizonyos közös súlypont, az egyik bolygó belsejében van. Pillanatnyilag. Ha a távolság közöttük nagyobb lenne, akkor a súlypont is kikerülne onnan. Most már érted?

Az utazónak nem volt szüksége arra, hogy külön utánaszámoljon, hogyan kellene megváltoz-
zon a két bolygó sebessége ahhoz, hogy az a távolodás beálljon és stabil is legye. Tudta.

– Mondjuk! A Holdra gondolsz.

– Így szokták nevezni. De nem mindig. Mert azokban a régi legendáitokban, mítoszaitokban, amelyek akkor születtek, amikor az emberek még szentként tisztelték a fákat, még két fa volt, amely megszemélyesítette a két bolygót.

– Ó! Az Éden mítosza. Az elveszett Paradicsom!

– Pontosan! Az egy nagyon fontos információ volt akkoriban, valamelyik régen erre járt csoportunktól származhatott, jobbítási szándékkal. Akkor még hittek benne, hogy lehetséges a jobbítás. Csak persze ez az információ is deformálódott az idő folyamán.

– Hogyan deformálódott?

– Szerencsére nem a lényeg. De a részletek nagyon. Például abban, hogy a két megátkozott fa az Édenben állt. Holott a bolygó mindenképpen nagyobb, mint az a része, amely a Bibliákban az Éden nevet kapta. Illetve dehogy kapta! Ti neveztétek el így. Pedig van annak a területnek igazi neve is.

– És te tudod?

– Persze, hogy tudom. Ti is tudjátok mind! Az emberek nyelvén az a neve, hogy Kárpát-medence. Azóta is boldogtalan minden nép, amely itt kényszerül élni. Mert a környező népek mind ide kíváncsoznak, egyik a másikat kergeti ki innét. Ahelyett, hogy munkával, a többi területet változtatnák Édenné! Érted már, hogy miért tilos nekünk a ti bolygótok? Azért, mert ha eltanuljuk tőletek azt az erőszakosságot, amely jellemző rátok, akkor nekünk végünk! Hiszen szegény Bogár is, hogy kifejlesztett magában egy agresszív vonást élete végére. De ezt tudod, hiszen a te gyanúsítottad éppen azt az energiacsomagot kapta meg, amely azt hordozta.

– Ezek szerint azokat a bűntetteket...

– Csak elhitették vele lelkiismeretlen emberek, hogy ő cselekedte. És mivel a részecske-
rács is agresszív tulajdonságokat – is – hordoz, elég könnyű dolguk volt. Azt hiszem, a te legfontosabb dolgod most éppen ez, hogy bebizonyítsd, nem hibás abban, ami történt. Amik történtek. Nem lesz könnyű! Azok, akik arra manipulálták, gondosan vigyáztak arra, hogy mindig a közelben legyen.

– És ti? Mi lesz veletek?

– Mi lenne? Megyünk tovább, amíg vagy találunk egy olyan helyet, ahol megmaradhatunk, vagy folytatjuk az egészet addig, amíg elenyészünk. Mert semmi sem tart örökké. Mi sem.

– Van még, amit elmondhatnál?

– Volna! De látod, mindjárt világosodik!

Valóban, az ég feketéből sötétszürkére változott. De Basarab még megkísérelt két kérdést.

– Csak kettőt!

– Mondjad az elsőt!

– Az Isten...

– Mit akarsz tudni róla?

– Létezik-e egyáltalán?

– Bizony, létezik! – vágta rá diadalmasan az utazó.

– Láttad?

– Nem. Csak a munkája eredményeit – szomorodott neki a hang tulajdonosa. Aztán azt mondta: – Mi a másik kérdés?

– Ez az egész „elátkozott bolygó”-dolog, ez végleges? Változhatatlan?

– Erre már válaszoltam az előbb. Amíg Ő létezik és munkálkodik, addig... de hiszen már most is vannak itt erők, nem is kicsik, amelyek nem vesznek részt az általános pusztításban! Mert megtanulták a múltjukból, hogy annak mi lesz a vége. Remélhető, hogy talán győzhetnek. És visszafordulhat ez a mostani irányvonal. Persze, ezt nem az érheti el, aki fennen hirdeti! Sokkal inkább, aki most hallgat és csendben dolgozik.

Az utolsó mondat már nagyon messziről hallatszott. Később mintha egy verset is lehetett volna hallani, elhaló hangon.

Az elátkozott Fa

(Régi táltosének a Föld rontásáról)

*Szóljon hát ma újra az ősrégi nóta!
Fújják bár dudán, vagy verjék sámándobra,
azt énekli ma is az isteni kotta,
hogyan állt közepében a Paradicsomnak
két szép sudár fa, és rajta királykobra.
Hej bizony, rajta királykobra.*

*Két fának egyike, örök élet fája.
Két fának másika mindentudás fája.
Két fa mindegyike azért lett teremtvé,
hogy idő teltével az embert segítse.
De nem elkapkodva, csakis idejében!
Mert ha elsietik, gonosz sorsuk lészen.
Hej bizony, gonosz sorsuk lészen!*

*Nem véd meg az átok, sosem véd meg senkit!
kapkodott az ember, nyújtotta kezeit.
Aki az idejét nem képes kivárni,
mint torzszülött gyermek, idióta, bármi!
Sem úgy nem jó, ha túl korán megszerezte,
ám ha késlekedett, úgy az lett a veszte.
Éden bánatában száraz sivatag lett,
kígyó foga mérget, kínos halált termett.
Hej bizony, kínos halált termett.*

*A két fa meg eltűnt, nem találni sehol,
átok-sújtott helyen, hol sötét s köd honol.
S ha egy szomorú hős néha odatéved,
s vissza is tér onnét, hoz szörnyű meséket.
Hogy a gyökereit alsó világ rejti,
törzse van csak nálunk, de a lombja fenti.
Hiszi is meg nem is, aki aztán hallja,
s maga sem tudja, hogy az igazat vallja.
Hej bizony, a szín igazságot vallja.*

*Itt van az ideje, hogy kimondjuk nyíltan,
mi is segítettünk, hogy így legyen, mint van.
Esendők vagyunk mind, gyengékre hallgatunk.
Hogy küzdhattünk volna, nem fogta fel agyunk.
Harcolhattunk volna, de nem egymás ellen,
de válllvetve, a szörnyű romlással szemben.
Hej bizony, a szörnyű romlás ellen.*

*Azon fogtak meg, hogy szeretni is tudunk,
s szeretetre vágyunk, gyengék ettől vagyunk.
A gyengébbik részünk, a szeretett felünk,
hízelegve, így rontják meg az életünk.
Méreg ajkon mézet kóstoltattak velünk,
s csókoltuk boldogon, nagyon ízlett nekünk.
Persze aztán meglett mindennek az ára,
odalett az erőnk, nem is nagy sokára.
Hej bizony, nem is sokára!*

*Így veszett el élet és tudás szépsége,
méreggá lett a Föld, sosem lesz tán vége.
Ki a jót, mit kapott, nem tudta becsülni,
szomorú végét nem fogja elkerülni!
Hej bizony, nem fogja elkerülni!*

De lehet, hogy ezt már csak képzelte. Vagy talán a többit is?

Virradt.

„Ejnye, de érdekes álmom volt! És végig tudatában is voltam annak, hogy éppen álmodom! Még egy verset is hallani véltem! Majd meg kell keresnem valahol! Dezső minden ilyesmit tudni szokott!”

Aztán, amikor mindenki felébredt, sőt kicsit később, a reggelinél előhozta a témát.

– Érdekes! – válaszolta Dezső. – Én is valami ilyesmit álmodtam. Csak az én álmom kellemesebb volt.

– Elmondod?

– Nem!

Aztán, amikor megint meg bírt szólalni, azt mondta:

– Úgy látom, hogy valamiféle megoldáshoz közeledünk!

– És akkor „ezek” segítenek nekünk? Vagy akadályoznak? Esetleg csak éppen beleavatkoznak itt-ott?

– Nem tudom. Nekem mindenesetre más gondolatom támadt.

– És mi lenne az?

– Az, hogy nincsenek is semmiféle ürlények. Egyszerűen csak közel jutottunk a megoldáshoz, vagy úton vagyunk feléje, nem tudom, hogy nevezzem, csak éppen nem tudtunk áttörni valami, fizikai vagy gondolati, falat és a megoldás egyszerűen álmunkban rémlett fel előttünk. Tudod, régen volt is egy olyan mondás nálunk, hogy ha valamit az ember sehogy sem tudott megoldani, azt mondta: „aludjunk rá egyet”! És az sokszor bejött. Nálatok nincs ilyen mondás?

– De van! Többféle is. Hasonlók. Csakhogy...

– Csakhogy mi?

– Csakhogy ezek szerint, ha ezeknek a lényeknek a létezésében kételkedsz, akkor hogyan viszonyulsz például az Isten létezéséhez?

– Nagyon egyszerű! Isten természetesen van! Rengeteg jelét láttam a működésének. Mint ahogy Bogár létezését se tudom tagadni, hiszen együtt éltem vele. De ezek? Az álmunkban megjelenők? Nem egyszerűbb az a gondolat, hogy mi magunk jöttünk rá sok mindenre álmunkban?

– De! Egyszerűbb! – válaszolta a főfelügyelő, ám mintha fáradtság érződött volna a hangján. Vagy talán nem is fáradtság, hanem valami csendes elégedetlenség. – Mindenesetre egyetérték azzal, hogy a kutatást folytatni kell! És neked is a kezelést! De lehetőleg titokban. Nem szeretném, ha az egyházad kiátkozna!

– Az én egyházam... – És lemondóan legyintett.

Aztán folytatták úgy a kezelést, mint a kihallgatásokat. Noémi egyre jobban bírta mindkettőt. Ki is derült egy csomó dologról, hogy azoknak az álombeli fazonoknak igazuk volt.

Aztán, úgy tíz nap elteltével, csak csengett a Mircea telefonja. Akkor is reggel volt és éppen reggelinél ültek.

– Hívnak! – mondta. – Egy ismeretlen nő holttestére bukkantak, aki ugyan Kolozsváron lakott, de szentborbálai személyije volt neki. Valaha politikus volt a szerencsétlen. És az öreg Kerek Bernátnak volt az üdvöskéje. Oda kell menjek, de tüstént.

– Hova? Vagyis hol halt meg?

– New Yorkhoz közel egy kisváros külterületén találták meg.

Ekkor Noémi is úgy vélte, hogy meg kell szólaljon:

– Tudom. Azért írtam azokat az üzeneteket! Kalapos László, ha minden jól megy, már úton van!

Azok az utazók, akikről éppen kiderült, hogy nem léteznek, abban az időben valahol a Naprendszer széle felé jártak. Ekkorra már utolérték a csoportjukat, s együtt mentek tovább. Közben leendő férj és feleség csendesen kommunikáltak egymással. Nem emberi nyelven kommunikáltak, nem is hangokkal, ami az űrben amúgy sem lenne lehetséges. Így csak valami hevenyészett fordítását tudom írni a gondolataiknak. Hozzávetőlegesen:

– Mi fog most történni velük? – ezt a nő kérdezte. Mert a nők, úgy látszik, közöttük is kíváncsibbak a férfiaknál.

– Nem tudom. Valószínűleg semmi. Gondolom, befejezik a munkájukat, éppen elég segítséget kaptak hozzá.

– Meg fog változni az életük?

– Most nem! Semmiképpen. Talán majd később. Egy kicsit. Ha szerencsájük lesz.

– Emlékezni fognak majd ránk?

– Semmiképpen! Legfeljebb mint valami álmra. És mégis...

– Mi mégis?

– Az a főrendőr igazából jó fej volt. Sok mindent megsejtett.

– És az a vendéglős is! – válaszolta a nő. És repültek tovább, hogy soha vissza ne térjenek.

Az utazás

Már tizenegy napja úton voltak, amikor csengett a kapitány telefonja.

– Tessék! Kalapos!

– Mircea Basarab vagyok! Hol vannak pillanatnyilag?

– Úton. Már közelebb Amerikához, mint Európához.

– Az jó! Mert én már itt vagyok és van egy nyomozásom is. Úgy, hogy ha lehet, akkor szaporázzák, mert haza szeretnék menni!

A telefonban csend volt egy rövid ideig, aztán egy női hang szólalt meg fojtott hangon:

– Fantasztikus! Hát ilyen rendőrségünk van nekünk? Már a nászutunkon sem hagynak nyugton! – de aztán a szemrehányásnak hangzó beszólás után közvetlenül egy jókedvű férfias hahotázás hallatszott és – bocsáss meg, de ezt nem lehetett kihagyni-ban folytatódott!

– Nádja te vagy?

– Hát persze! Hárman is kaptunk sürgető levelet, illetve üzenetet. Hogy azt mondja, változtassuk meg sürgősen az útirányunkat, s menjünk Amerikába, mert ott ragadt az unokatesóm! Haza kell hozni!

Mircea egy darabig csak hápogni tudott, hogy hát „nem is tudok arról, hogy rokonok lennénk!”, de aztán kapcsolt és gondolatban megdicsérte Nadját a gyors felfogásáért. Aztán megint a kapitány vette át.

– Szóval haza akarja hozni a gyilkost is, hogy román rendőrség nyomozza ki az ügyét?

– Nem gyilkos, még csak gyanúsított! – ha későn is, de a főfelügyelőnél is leesett az érme. – És szerintem nem is bűnös semmiben. Csak véletlenül rosszkor volt rossz helyen!

Aztán egy nagyot lélegzett, ő tudja, hogy miért, de az mindenesetre nagyon megkönnyebbültnek hangzott.

– Na, akkor jövünk – fejezte be Kalapos a kínzását – és visszük azt is, amit kértetek!

– Valóban nászúton vagytok? Gratulálhatok? – kérdezte aztán Mircea örömeiben, hogy visszanyerte a gondolkodó képességét.

– Az, hogyne! Jó lenne! Csak ugrattuk! – ezt megint a kapitány mondta, de valószínűleg nem találkozott általános helyesléssel, mert a telefon koppanva leesett és azután csak olyasmik hallatszottak, hogy: – Ezt merted mondani? Na megállj csak! Úgyis utolérlek!

Azután csak lábdobogás hallatszott, meg visítózás, úgyhogy Mircea jobbnak látta letenni. Elvégre az ő dolguk, oldják meg maguk!

November utolsó előtti napja volt ekkor, és a dátumnak megfelelően hideg volt már és eső esett, de vihar szerencsére nem volt. A három hajózó azonban jól érezte magát. Vágtatott a kis jármű jobban, mint elképzelték és a kis motor nemcsak vitte őket, hanem fűtött is nekik a hűtőfolyadékával. Ez is egy volt azok közül az elképzelések közül, amelyeket Kalapos László megvalósított. Igaz ugyan, hogy csak a három kabint fűtötte, de nem is volt szükség többre. Hajótest? Áhhh! Ami maradt a hőből. És persze áldották Szabó Zolit, hogy milyen jó motort szerzett nekik.

Az út elején persze László a kapitányi kabinban lakott, amire az volt az ürügy, hogy ő felel a hajó, no meg a két nő (Zsikét is nőnek számították) épségéért, de a kislány hamar meguntta ezt

és felszólította az apját, hogy vagy vegye maga mellé Nadját, vagy költözzön ő át a fiatalasszonyhoz, mert így nagyon fura.

– De egyébként jól vagy itt? – kérdezte vissza.

– Jól! Csak fura! Együtt is vagytok, meg nem is. Olyan... bizonytalan! Nem szeretem!

– Jobb itt, mint Párizsban volt?

– Sokkal! Remélem, sokáig utazunk még!

No, ezt nem ígérhette meg, de azt igen, hogy még sokszor fognak így utazni. Amikor csak lehet! És magában igen büszke volt a kislányára, hogy milyen érett gondolkodása van. „Hej! Manapság korán érnek a gyerekek!” állapította meg egy kicsit szomorúan.

Mircea Basarabot meglehetősen nagy ovációval fogadták a New York-i kollégái, amikor megérkezett. Az első nap csak a protokollé volt, valami ismerkedési délután, ahol is állandóan, mint a „hírneves román főfelügyelőt” emlegették. Ő pedig ódzkodott attól, hogy kijavítsa őket, miszerint ő neki valóban a román az anyanyelve, de igazából ő kun. Arról meg, hogy bizonyítottan fejedelmek leszármazottja, hallgatott, mint a nyuszi a fűben. Pedig attól még nagyobb lett volna a tisztelet, sőt talán még meg is hívták volna maguk közé. Neki azonban más tervei voltak, amiket nem kötött a kollégák orrára. Persze egyelőre minden nagyon cseppfolyós volt. Abban az értelemben, hogy csak a sejtései voltak, bizonyíték egy szál se. Sőt, még azok a sejtések is nagyrészt Noémitől eredtek. Ebben a vonatkozásban ő inkább befogadó volt, de érezte, hogy a fiatal nőnek, sőt a sisakjának – vajon megmarad az intuíciója a sisak eltávolítása után is? – a gondolatmenete teljesen logikus.

Másnap aztán elvitték abba az Easton nevű kisvárosba, amely eléggé közel volt az óriásváros-hoz, hogy ott bonyolítsanak le egy gyilkosságot, de elég távol is, hogy ne gyanakodjanak New York-i eredetre.

Ott is először a hullaházba vitték, hogy megnézze az áldozatot. Na, abból nem sokat látott. Egy női holttest. A korát csak nagyjából tudta megállapítani, lehetett olyan negyven év körüli az ő számítása szerint. Hát persze! Vigyázott magára, hogy minél inkább fiatalos, minél inkább nőies maradjon. Haj gesztenyeszínű, fanszörzet valami hasonló, inkább vöröses. Az arcot nem lehetett felismerni, mert sok ütéssel eltorzították, valószínűleg éppen azért, hogy ne lehessen felismerni. És visszakövetkeztetni a gyilkosra. Vagy inkább gyilkosokra. Mert ekkora roncsolást, legalábbis Mircea szerint, egy ember nem valószínű, hogy el tudott volna követni. Mintha egy körmös traktor ment volna keresztül az arcán.

„Szegény!” gondolta magában. Nem ilyen véget szánt magának. De hát, senki sem akar ilyen véget!

– Nos, uram? Felismeri?

Basarab hezitált egy kicsit.

– Az az igazság, hogy nem ismertem személyesen. Persze tévében többször láttam. Régebben, amikor még aktív politikus volt. De itt... mindig másképp néz ki az ember. Talán lehet ő!

– A retiküljében voltak valami iratok.

– Megvannak?

– Hozom!

– Valóban hozta. És valóban Szellő Georgina névre voltak kiállítva, még hozzá két nyelven is. Románul és magyarul.

No, ez stimmel. Ő is úgy tudta, hogy kettős állampolgár volt a szerencsétlen.

– Fogak?

– Szerteszéjjel verve! Abból nem lehet megállapítani semmit.

– Nem is hiszem, hogy lehetne. Nálunk úgy lehet váltogatni a fogorvost, mint máshol a gatyát. Vagy... nőről lévén szó, a bugyit.

– Aha! De annyit mondott a doki, hogy az, ami megvan még a fogakból, határozottan jó állapotban van. Néhány hiány, néhány pótlás, de széttöredeztve. Nem kifejezetten modern.

– Hát... sajnos, mi még nem tartunk ott, mint önök.

A főfelügyelőnek megvolt a magánvéleménye az amerikai kollégák okosságáról, de a gépeiket, szerkezeteiket határozottan irigyelte. „Na igen, de ha valaki a gépre bízza a munka nehezét, akkor az határozottan elkényelmesedik. Eltunyul. A felső emeleten!”

– Végül is mit mond? Ő az?

– Igen. Elég nagy valószínűsége van.

– Ezt akartuk tudni! És még valami: hazaviszik, vagy temessük el mi itt?

– Szerintem temessék el itt. Nem kell nagy céció! De azért legyen egy sírja, ahová esetleg eljöhethetnek a hozzátartozók. A kegyeletüket leróni. Bár kétlem, hogy ezt fogják tenni. A temetés költségeit a román és a magyar állam közösen fogja állni. Legalábbis így tudom. Nem kell extra, de a temető árkába sem! Elvégre mégiscsak politikus volt a szerencsétlen! És még csak nem is akármilyen. De hazavinni? Óriási cirkusszal lehetne.

– És a nyomozás?

– Én teljesen megbízom önökben. Derítsék fel a gyilkost és kapja meg azt, ami megilleti!

Ezzel mindkét fél megköszönte a másiknak a részvételét és Mircea megszabadult a tehertől. Mehetett haza a bérelt lakásába, Noémihez. Mert Noémi bizony elkísérte.

– És te? Nem teszel semmit? – ezzel fogadta. Mert eddig már tegeződtek.

– Sokat nem tudok. Itt nincs felhatalmazásom. Amit tehetek, az mindössze némi kérdezősködés, az is jobbára a rokonok későbbi esetleges kérdezősködéseinek megfelelés céljából. Az talán még az időbe is belefér.

– Ja igen! Az idő! Amíg Kalaposék ideérnek. És érzem, hogy történik majd valami!

Mircea nem tudta, hogy ő most érez-e valamit, vagy nem, de mindenesetre meghirdette az újságokban, hogy aki tud valamit a volt politikus, Szellő Georgina sorsáról, az jelentkezzen nála. Otthon! New Yorknak román és magyar újságja is van, azokban hirdette meg. És a helyi újságban is, angolul.

– Ennyiért talán nem orrolnak meg nagyon a kollégák!

Másnap meg is kezdődött a zarándoklás. A fene gondolta volna, hogy az ottani népeknek annyi szabadidejük van, és hogy azt éppen így szeretik eltölteni. Jött mindenféle ember, kicsi, nagy, nő, férfi, amerikai, magyar, román, még egy fátyolozott arabnak kinéző nő is.

Mircea elbeszélgetett türelmesen mindegyik látogatóval. Hallgatott, bólogatott, hol ki, hol pedig bekapcsolva a telefonját felvételre.

Utoljára az arab került sorra. Így hozta a helyzet, de ő maga is, mintha utolsónak akart volna maradni. A többiek már mind eltávoztak, ki elégedetten, ki meg elégedetlenül.

– Na, foglaljon helyet, asszonyom! – mivel pedig a nő valóban leült egy székre, a főfelügyelő így folytatta: – Most már akár le is veheti azt a fátyolt! Csak én vagyok, Mircea Basarab. Ne féljen, hazavisszük!

Mert az első mondatot is magyarul mondta, s egyáltalán nem volt valószínűsége annak, hogy egy Amerikában élő arab nő erre így reagáljon.

– Igen! Én vagyok az! Szellő Georgina! De még mindig halálos veszélyben.

A főrendőrrel szemben a széken ekkor már egy jól ápoltságú, negyvenöt év körülinek kinéző nő ült, akit a fátyol nélkül akár szépnak is lehetett mondani.

– Tudjuk! Ne féljen, hazavisszük! De engedje meg: ön már nem Szellő Georgina visszavonult politikus, hanem Tóth Ilonka, gyógytornász asszisztens, miután fiatal korában az orvosi egyetemen a tanulmányait megszakította. Itt a személyije is!

És odaadta!

A fénykép, ahogy az általában lenni is szokott, hasonlított is, meg nem is.

– Szerintem menni fog a dolog! Kis változtatásokkal. Egy égszínkéék kontaktlencse, egy kis fodrászat, azt Noémi elvégzi, és néhány nap után a barátunk hajóján nyugodtan távozzunk. Ön valami kis törvényes zűrbe keveredett, és ezért a barátnőm megkért, hogy ha már úgyis itt vagyunk, vigyük haza! Mert végeredményben... rokonok! (Noéminek valóban volt egyszer egy Tóth Ilona nevű rokona, akivel évek óta nem tartotta a kapcsolatot). És addig a házból ne menjen ki! Mert a rendőrség ugyan biztosan nem figyelteti, de megteheti más és én nem szívesen vállalom kockázatot, ahol nem szükséges.

A vendég hölgy megborzongott.

És valóban, három nap után a Szent Klára beállt a New York-i jachtkikötőbe. El is mentek simán. Utóbb Mircea arra gondolt, hogy túlságosan is simán. De egye fene, biztosan meg akartak már szabadulni tőlük!

Az úton aztán a volt Georgina sok mindent elmesélt arról, amit a legutóbbi időben látott és tapasztalt, de csak azután, hogy megkérdezte, mennyit mondhat el a Kalaposék jelenlétében.

– Amit csak akar! A felnőttek tudnak hallgatni, a kislányt pedig nem érdekli!

Hát mesélt.

Aztán pedig Mircea mesélt az otthoni dolgokról. Akkor, amikor elmondta, hogy hogyan értesült a két férfi, Lungu és Ábrahám haláláról, Tóth Ilonka felpattant, mint egy vipera.

– Úúúúgy! Meghaltak!? És nekem meg az a vén szörnyeteg azt mondta, hogy nem tud mihez kezdeni a négy élő emberrel!

Erre a többiek nem tehettek mást, mint a vállukat vonogatták. Legfeljebb Nádja fűzött még annyit a vonogatáshoz, hogy:

– Hazudott az még sok másban is! Nagyobb horderejű dolgokban! Miért lepódnánk meg éppen ezen?

– Hanem mármost vigyáznunk kell ám erre a Tóth Ilonkára! (Honnan a csodából tudtál pont egy ilyen történelmi nevet előszedni?) Mert az a vén csaló egyelőre még nem tud semmit. Hanem, ha egyszer megorrontja, hogy őt voltaképpen átvertük, akkor minden bizonnyal nagyon felkapja az olajat! És bizonnyal van neki akkora vagyona, hogy egyetlen asszonyt tönkretegyen. Vagy a földbe döngölgjön, ahogy mostanában mondják.

Ezt a hazatérésük után jelentette ki Basarab főrendőr, a többiek pedig el kellett ismerjék, hogy igaza lehet. El is határozták, hogy minél gyorsabban felviszik a Dezső Kocsmájába és addig marasztalják ott, amíg láthatóan letisztulnak a horizontok.

– Jaj jaj, hát akkor az olyan, mint egy börtön! Mivel érdemeltem ki?

– Még mindig jobb sors, mint az, ami annak a szerencsétlen hajléktalan prostituátnak jutott! És még csak azt sem tudja senki, hogy kik is a gyilkosok! Lefogadom, hogy soha nem kerülnek elő! – vágott vissza Márty, vagyis a megdezsőült Sándor felesége. És ezt el kellett ismerni igaznak. Bár később kiderült, tévedett abban, hogy sosem lesz meg a gyilkos. Elvégre Berni bá' eladdig is gondolkodás nélkül feláldozott mindenkit, ha ahhoz érdeke fűződött. – És különben is csak addig lesz ez így, amíg nem találunk ki valami jobbat!

A világ azonban ezalatt is csak ment tovább a maga útján. Amit az is jelzett, hogy időközben a hegyre megérkezett az igazi tél. És vele, természetesen, a téli turisták. Ekkor már nem lehetett tovább ott tartani Tóth Ilonkát, ki kellett találni számára valami egyebet. Összeült tehát az agytröszt, hogy kiutat találjanak a patthelyzetből. Ám meglepetésre éppen az érdekelt jött elő egy használhatónak tűnő ötlettel.

– Elvégre nem vagyok egy földhözragadt szegény ember! Aktív életet éltem, van annyim, hogy szerényen megéljek belőle! Veszek egy kisebb házat valahol vidéken, visszavonultan megélek, ha szerényen is, életem végéig! Nincsenek már világmegváltó terveim, politikai karriert sem akarok építeni, hát csak lesz valahogy. Ha meg nem, hát akkor nem. Mindennek vége kell legyen egyszer, nem valószínű, hogy én leszek a világon az első örökéletű ember. Így koldussá lenni nincs különösebb esélyem. Persze, eleinte szükségem lesz egy bátor és tisztességes emberre ahhoz, hogy segítsen mindebben. Valami kevés jutalomért cserébe.

Végül is az érdekelté a döntés joga. Még akkor is, ha talán van egy kis bizonytalanság is a jövőjében.

Egy reggel hát hiába keresték Ilonkát, akit pedig időközben még a vendégek is megszoktak, s valamennyire meg is szerettek a fanyar humoráért. Éjszaka vagy hajnalban jöhetett érte valaki, s elvitte, senki nem tudta hová.

A papírdarázs csípni kezd

– Nem szívesen fogadnék én annak a nőnek a túlélésére. Ha az öreg csaló valakit meg akar találni, akkor azt meg is találja, akár Tóth Ilonának hívják, akár Szellő Georginának. Akkora dögnagy vagyonnal, ha úgy tetszik neki, akár bérnyilkosok egész hadseregét állítja glédába, de ugyanezt mondhatom nyomozókról vagy pénzemberekről is.

Ez a néhány mondat februárban hangzott el és Noémi volt az, aki elmondta azokat. És Mircea, akárhogy is szerette volna, nem tudott ellentmondani neki.

Ekkor már együtt éltek Vigyázóváron és az elmúlt két hónap alatt eléggé össze is melegedtek. Annyira, hogy már a házasságot is tervezték.

– Csak előbb még téged szeretnék tisztázni! – mondta a fiatal főfelügyelő józanul. És végül is igaza volt, mert a Noémi életében még mindig akadtak fehér foltok. Olyanok, amelyekről hol egyikük, hol másikuk állította, hogy ismeri, sohasem mindkettő egyszerre, ám végül mégiscsak el kellett fogadják, hogy nem tudnak semmit. „Az az átkozott sisak!” de biztosat még ebben az egyben sem tudtak. Mert időközben előállt egy doki, egy elmegyógyász, aki olyasmit mondott, hogy vannak egyes betegségek, amelyek nagyon hasonló szimptómákat mutatnak.

– Hát szóval, még csak nem is a marslakók!

És ez a kifejezés, hogy marslakók, a mi korunkban leginkább olyankor kerül elő, amikor valamit nagyon nem tud senki, akár még földönkívüliekre is lehetne gyanakodni, de olyanokra, amelyek normális emberek számára biztonsággal nem is léteznek.

– De akkor ki? Megszállt tán az ördög?

Erre aztán Dezső lett volna az, aki rámondja, hogy azért csak lassan a pokol fejedelmével, mert ma már nem egy szarvas, patás félállati lénynek képzeljük el, amely régi elképzelés egyébként leginkább Pán, ógörög isten kinézetét utánózná le a félig sem művelt emberek képzeletében. „Szóval csak lassan ökelmével, mert nem olyan egyszerű létező ám ő! És különben is, régi mondás de igaz, hogy ha sokat emlegetik, akkor általában meg is jelenik. Ha akarjuk, ha nem!”

Ezt mondta volna Dezső, de ő nem volt jelen. Csak Noémi mondhatta a kérdésre válaszul, hogy:

– Ha az ördögi megszállottság olyan különleges intelligenciát tud kölcsönözni valakinek, akkor nem is igazán értem, hogy mit kapálózunk annyira ellene kézzel-lábbal!

– Nos, főleg azért, mert az intelligencia mellett még sok egyéb kellemetlen ajándékai is vannak. Amelyekről nem szokott beszélni ökelme. Sorozatgyilkosságok, amelyek vagy léteztek, vagy sem, vagy a megszállott követte el, vagy csak elhitetik vele, hogy ő volt, szóval... Aztán persze munkát ad az ilyesmi több megye rendőrségének és még akkor se biztos, hogy minden fel lett göngyölítve!

– Na, helyben vagyunk! Még kiderítjük, hogy a vén bernibá (így, kisbetűvel!) maga lenne az ördög!

– Hát ezt meg honnan veszed? Egyébként szerintem nem jársz messze az igazságtól!

– Semmi, csak Georgina járt az eszemben. Egyébként most, hogy mondod, még valamin agyalok. Hogy lám, Georginának is két fia van (ha még élnek), és a vén csalónak is úgyszintén. Ámbár az utóbbira nem vennék mérget, mert szeretném megélni legalább az esküvőnket.

Merthogy azok a fiak igen különösek. Az egyik nagy dromedár és fekete, mint a szurok, a másik meg fehér, de annál inkább szemüveges. Feleség meg sehol sincs!

– Lehet, hogy fogadott fiak.

– Igen, és ők fogják átvenni a stafétát, amikor a vénember végleg visszavonul. Különbösen gyanúsan nagyon ragaszkodnak egymás közelségéhez!

A főfelügyelő elnevette magát.

– Akkor legalább nem lehet őket megvádolni a nők zaklatásával. De egyébként sem érdekelnék!

– Vajon a Georgina fiai meg hol lehetnek? Én sehogy se tudok megbékülni a Tóth Ilonkával! Az nekem volt az unokatesóm. De már meghalt.

– No, az a két norvég nevű fi, tudomásom szerint, Grönlandon vitézkedik. Bezzeg őket megtalálta bernibá! De semmire se ment velük. Nem tudnak azok az anyjukról semmit, de még csak nem is akarnak tudni! Hát ezt derítette ki az az ipse, aki megtalálta őket. És ez még igaz is lehet.

– Miközben az anyjuk meg...

– Miközben az anyjuk meg úgy elrejtőzött, hogy még mi sem tudunk a nyomára jutni. És ez így van jól! Egyébként, ha van egy kis esze, akkor már rég nem a Tóth Ilonka nevet viseli. Első megtévesztésnek jó volt, mert mindennapi név. Csak Vigyázóváron huszonnégy van belőle. Hát akkor Kolozsváron több kell legyen, Budapesten még több és így tovább. De még sem elég jó! És szerintem a pénzét is jól eldugta. Tehát azon az úton sem lehet nyomozni utána. Egyébként azt hallottam, hogy a vénember visszavonulásra készül.

Ez igaz volt. Valóban voltak olyan hírek, de lehet, hogy csak híresztelések, hogy vissza akar vonulni az öreg. Egyes források, nem tudni, igazak, vagy csak álhírgyártók, esetleg éppen tudatosan hazugok, még odáig is elmentek, hogy szerintük nagyon elkámpicsorodott a vén csaló, amikor a legújabb védenca, egy húsz év körüli fiatal lány egyik napról a másikra eltűnt a láthatárról.

No, ez még akár igaz is lehet, gondolkozott el Basarab főfelügyelő, visszaemlékezve azokra a beszélgetésekre, amelyeket az akkor még magát Szellő Georginának nevező nővel lefolytatott.

– Ezek szerint él még valahol. Csak jól elrejtőzve!

– Vagy éppen el akarja varrni a szálakat valaki! Csak még nem tudjuk azt, hogy ki – választotta Noémi józanul.

Ez is igaz lehetett.

Ekkor márciust írtak a naptárak és megint tavasz akart lenni. A két ember, nő és férfi egyre jobban megértette egymást az elmúlt hónapok alatt.

– Végül is, mikor legyen a házasságkötés? Szerinted! – mert éppenséggel Noémi volt az, aki halogatta. Holott általában fordítva szokott lenni.

– Várjunk még vele! Talán majd májusban! Még semmit se tudsz rólam!

Pedig akkor már általános emberi számítás szerint majdnem mindent tudtak egymásról. Szokásokat, azt, hogy mi tetszik és mi nem tetszik a másiknak, még a titkos terveket is.

– És el akarod mondani azt, amit még nem tudok? Mert szerintem egy nőnek, de minden embernek is, kell maradjon egy kicsi magánszférája! Mondjuk úgy, hogy a legtitkosabb titkai. Én biztos, hogy nem haragudnék érte!

– Hogyne! De én nem is arra gondolok, hogy én hogy szeretem például a szexet! Meg ilyesmire. Azt találd ki magad! De van még sok olyan, amire felfigyeltem akkoriban, amikor az a sisak rajtam volt és ami hasznos lehet neked, ha valóban a fejedbe vetted, hogy lebuktatod azokat a... akik istennek képzelik magukat.

– Jó, hát mondd el!

– Meg is teszem! Csak össze kell szedjem a gondolataimat. Olyasmikről van szó, mint például az Agács Tibor megmérgezése, vagy a Murvai Renáta elleni két merénylet, amelyek közül a második sikeres lett, és még néhány. Amiket mind rám akartak kenni és sikerült is volna, ha te nem vagy. Elég közel voltam ahhoz, hogy az egész későbbi életemet börtönben töltssem. Vagy akár akasztófára is jussak, ha szerencsétlenségemre olyan helyre menekülök, ahol még létezik halálbüntetés. Mert ennek a lehetősége is ki volt dolgozva! Hiszen majdnem minden gyilkosságnál jelen voltam. Vagy a közelében. Hát ilyesmi. Ki küldött oda, mit kellett ott tегyek, hogyan viselkedjek, ilyesmi. Ismered Ion Pădurét?

– A csodadoktort? Hát ő még létezik?

– Persze, hogy létezik. Igaz, már nyugdíjas, de él és virul. Na, ő akkoriban már sejtette, hogy nem én vagyok a hunyó, azért is nem adott rendőrkézzre, inkább azt tanácsolta, hogy merüljek alá! Na, ilyesmikről akarok még beszélgetni veled! Hogy megismerd ezeknek az embereknek a gondolkodásmódját és a cselekedeteik rugóit.

– Jó! Akkor légy szíves és szedd össze azokat a gondolatokat, hogy megbeszéljük! És akkor talán legyen közte az is, hogy miért éppen azokat az embereket érte utol a végzet, akik azt a bandát szolgálták, nem pedig azokat, akik küzdöttek ellene?

– No, ezt már most is megmondhatom. Azért van ez, mert először is nem jól szolgáltak. Ne tiltakozz, ez az ő véleményük! Azonkívül azt is meg kellett akadályozni, hogy később, akár-mikor, beszéljenek. Ó! Nem buta emberek azok! Na, szóval igyekezni fogok! Annál is inkább, mert megint veszélyt érzek! Nem tudom, hogy mikor csap le, melyikünkre és milyen formában, de meg fog érzekni és nekünk védekeznünk kell!

Erre azonban nem volt már ideje.

A következő napon ugyanis Bukarest közelében meghalt egy fiatal férfi, gyanús körülmények között. Erőteljes fiatalember volt, fizikai munkát végzett egy építkezésen. Később kiderült az is, hogy nem volt éppen egy mindennapi napszámos, építészmérnöki végzettsége volt, csak valami okból, nem tudni miért, nem diplomázott le. Éspedig az a végzet érte, hogy egy magasdaru egyik drótkötele, azok közül való, amelyek a felemelt építőanyagot tartják, képzeltető, jó súlyosak azok, tehát az a kötélszakadt és az éppen magasra emelt panel úgy esett, hogy a férfit palacsintává lapította.

Mircea Basarab főfelügyelőt küldték ki, hogy nyomozzon az ügyben.

A fiatalembernek a neve volt Szellő Erik.

Egyetlen napot vizsgálódott Mircea, és azután kért egy nap szünetet a bukaresti főkapitánytól, hogy a menyasszonyáért menjen, s magával hozza, mert előre látható volt, hogy hosszú lesz a nyomozás.

Két napot kapott. Így aztán csak este ült vonatra, hogy elmenjen Noémiért. Délben még felhívta, hogy tudja, de a nő nem vette fel.

„Úgy látszik, nincs otthon! Nem baj, annál jobb! Lesz meglepetés!”

Este későn a vonaton egy fiatalember került elébe. Igazából úgy nézett ki, hogy éppen őt kereste. Még meg is lepődött, annyira ismerős volt neki az az arc. Kutatott is a memóriájában, hogy hol látta, méghozzá éppen mostanában, de nem jött rá. Még leginkább ahhoz a holttesthez hasonlított, amelyet azon az építkezésen látott. Persze nem a szétlapított arcúra, hanem a fényképre, amit a személyijében látott. „Netene! Csak nem támadt fel?” de nem így volt.

A férfi a vagon másik végében állt, közel az ajtóhoz. És intett neki. Hogy jöjjön közelebb. Aztán, amikor csak nem akart közeledni, hangosan is megszólította.

– Ejnye, főfelügyelő úr, csak nem fél tőlem? Ne féljen, élek! De jöjjön már közelebb, mert nem akarok ordítani!

Akkor odament. A férfi intett neki, hogy jöjjön még közelebb. Odament. Akkor már a nagyon halk beszédet is meghallották egymástól. Kiszűrődött a vonatjaz és mintha a másik pont ezt akarta volna. Ezt mondta:

– Gyorsan, mert nincs sok időm! Sinaián le akarok szállni! Na szóval! Meghalt az anyám és magára hagyta a vagyona egy részét. Ne értetlenkedjen, s ne próbáljon jóemberkedni, mert minket is ellátott, bőven. Főleg most, hogy a testvérem meghalt, egészen gazdag lettem. Különben is a pénz csak papírrongy, anyám mindig azt mondta. Papírrongy, de csípni igencsak tud. Mint a papírdarázs! Tudja? Be sem mutatkoztam! Jöjjön már közelebb, nem muszáj az egész világ hallja! Na! Szellő Ragnar vagyok. Pontosabban Ragnarök! És most figyeljen! Jó a memóriája? Akkor elmondom, hogy melyik bankhoz menjen. Nem itt, külföldön! – súgott valamit. – Értette?

Intett, hogy igen.

– Na most jön a jelszó! Van egy darab papírja?

Nem volt. Akkor a férfi a zsebébe nyúlt. Basarab már mozdult, hogy üssön, ha szükséges, de csak egy kicsi jegyzetfüzet került elő. Arra felírt valamit és odaadta a főfelügyelőnek.

– Érti? Vigyázzon a kis és nagybetűkre! Na! Magolja már be!

Mircea jelzett, hogy tudja már. Akkor a másik visszakérte a papírt. Kis galacsint formált belőle, a szájába vette és kis nyekegés után lenyelte. Mint egy diák, akit puskázáson kaptak. Aztán ezt mondta:

– Vigyázni kell! Szegény Erik öcsém nem vigyázott!

A vonat Sinaiához közeledett. Lassított és megállt. A fiatalember leugrott. Még leszállás közben mondta:

– Vegye ki mind! Magának nagy szüksége lesz rá!

Még látta, hogy az állomás előtt autó várja. Egy nő szállt ki, beszéltek egy kicsit, aztán megint beszálltak és elhajtottak.

„No, ennyit a kocsiban is megbeszélhettek volna, semmi szükség nem volt arra, hogy kiszálljon” gondolkozott. Aztán az jutott eszébe, hogy hátha éppen azért szállt ki, hogy megmutassa magát neki? Azon kezdett agyalni, hogy milyen is volt az a nő? Sötét ruha volt rajta, de az utcai lámpa fényénél nem lehetett látni, hogy fekete vagy sötétkék. A nő korát sem tudta megítélni. Kicsit hajlott volt a háta felső része. Nem púpos, nem is görbe, csak egy kicsit hajlott. Mint az olyan, hetven körüli nőké, akik addig jómódban éltek. „Vajon? Ha!”

A vonat hajnalban ért Kolozsvárra. Még sötét volt. Onnan a vigyázóvári busz következett, amely délelőtt tízre ért a városba.

Látta, hogy a házuk előtt emberek állnak, közöttük egyenruhás rendőr tart rendet. Amikor közelebb ment, egy kollégáját látta nagyon célirányosan mozogni. Amikor a közelbe ért, a kolléga odament hozzá. Mellé érve a vállára tette a kezét és kvázi átölelte.

– Sajnálom, barátom, hogy ezzel kell várjalak. Tegnap meghalt a menyasszonyod. Úgy néz ki, hogy öngyilkos lett. Lehet, hogy nem bírta a lelki nyomást. Én vagyok megbízva a nyomozással. Te ki vagy zárva belőle, mert érdekelt vagy. Sajnálom! Még egyszer!

– De ha... öngyilkos lett, minek a nyomozás? Nem elég szegénynek... – itt elcsuklott a hangja.

– Nincs búcsúlevél. De te is látni fogod. Csak ne nyomozz!

Basarab lemondóan legyintett. Majd azt kérdezte:

– Hogyan?

– Na látod, ez a másik! Elvágta a saját nyakát. Még sosem láttam ilyet! Csak olvastam. A két lába bokában össze volt kötözve. Mint a japán szamuráj nőknek, amikor szeppukut követtek el. Lehet, hogy jelezni akart? Nem tudom. Be akarsz menni, búcsút venni?

Akart.

Gyilkos fullánk

Egy kis boldogság a világon elharapózott sok veszély és durvaság közepette.

Január vége felé megtörtént Gorgován a László esküvője Nádjával. Természetesen akkor már jó ideje vágyakoztak erre, de az informatikus-kapitány félt a házasságtól. Félt az ötvenkét évétől, az életét összekötni a majdnem húsz évvel fiatalabb nővel, félt, hogy a nő részéről leginkább csak a nyugalom keresése és a régi családi kötelék iránti nosztalgia mutatkozik meg úgy, mintha az szerelem lenne, és még más, különböző veszélyektől. Legfőképpen saját magától, az időközben megrögződött rossz tulajdonságoktól, amit Nádja mind ki kell majd bírjon. Végül megint Erzsike lett az, aki a sarkára állt.

– Már pedig megesküsztek!

– Jó! – hajoltak meg mind a ketten az ítélet előtt. – És mikor parancsolod?

De a kislány komoly volt és szigorú, mint egy jégcsap.

– Nekem ne vigyorgjatok a hátam mögött, mert nektek sem jó ez így! Minél hamarabb, annál jobb!

Így történt, hogy éppen két hetet hagyott nekik a kislány, vagyis annyit, hogy legalább egy kicsit felkészülhettek a házasságra.

Erzsike persze tapsolt, visongott a boldogságtól, ő volt a legboldogabb. Amellett ráadásul mindkét nagymamája is jelen volt, aminek még külön is örült. Úgy hitte, hogy az édesapja is felhagy most már az emberkerülő életmódjával. Ami egy időre valóban úgy is történt.

Hanem az idős Kalapos Erzsébet már ekkor nagyon öreg volt. Meg is halt egy év múlva. Erzsikének csak Ágnes mama maradt egyetlen nagymamának. Mint tudjuk, Nádjának egyik szülője sem volt már elérhető. Vanna már régen meghalt a hegyomlásnál, Pável pedig... nos ő is eltűnt egy katasztrófa idején, senki sem tudja, él-e, hal-e. De Ágnes, becsületére legyen mondván, hamar megszokta Nádját – ő volt a második, aki Nyuszikának szólította.

Hanem idős Kalapos Erzsébet még megérte a második unokája megérkezését. „Nem tudok meghalni addig” mondogatta és valóban úgy is lett.

A Palika érkezése természetesen megint csak Erzsike számára volt az állandó örömforrás. Komolyan vigyázni kellett a szüleinek, hogy nehogy végérvényesen elkényeztesse.

Hanem Veronica! Az Erzsike édesanyjának a sorsa nemcsak a Kalapos család tudatát nyugtalanította, hanem egy másik embert is, aki nem volt rokon. Még távoli rokon sem.

Mircea Basarab a legsorvasztóbb gyász idején sem tudott nyugodni. Ha meg volt tiltva számára a menyasszonya ügyében való nyomozás, akkor bizonyos idő elteltével talált magának más gondolkozni valót. Jó volt a túlbujánzó fájdalom ellen. Avagy talán az ő agyszövetének is olyan tulajdonsága volt, mint a patkány fogának. Ha nem rág vele valamit, akkor túlnő és önmagát sebz meg. Mint ezt már tapasztalható volt Harangöntő Sándornál is, aki ez idő szerint Dezsőnek hívta magát.

Az volt az első dolog, hogy amikor a nyomozást végző felügyelő megkérdezte, hogy akarja-e még egyszer látni a menyasszonyát, azt válaszolta, hogy akarja. Valóban odahajolt a szegény sokat szenvedett nő testéhez és végigsimított az arcán. Izzadt volt még a halálverítéktől, hát letörölte. Aztán egy nagyon halvány csókot nyomott a homlokára. Hideg volt. Arra gondolt,

hogy ha még valahol ott lebeg a szelleme – egyes vallások szerint ez így szokott lenni –, akkor minden bizonnyal látta őt és érezte azt a csókot.

Aztán eszébe jutott valami és félrelibbentette a testet borító vásznat. Valóban össze volt kötve a két bokája. Akkor már tudta is, hogy nem öngyilkosság volt. Mert a szamuráj nők nem a bokájukat kötöztetik össze, hanem a térdüket és ezt Noémi is tudta. Nem, ez bizony gyilkosság volt! De erről nem szólt senkinek. Persze, a boncolás után biztosan rájönnek hivatalosan is, például arra, hogy a halál pillanatában nem volt sem összekötözve, sem öntudatánál. De éppen ezért nem szólt. Meg azért sem, mert egészen biztos volt abban, hogy a nyomozás nem fog eredménnyel járni. Még akkor sem, ha végül letartóztatnak majd egy szerencsétlen embert, akire rá lehet bizonyítani a gyilkosságot. Mert így dolgoznak ŐK! Mert Noémi ezt már megmondta neki. Hogy övele is ezt akarták tenni és majdnem sikerült is.

„Úgy sem fogom elkapni őket soha!” igen, de akkor mit kell tennem? Másnap megjött a válasz is.

Pecsétes levélben jött az országos főkapitányságról. Az állt benne, hogy a nyomozásainak elhúzódása, a vérszegény eredmények miatt, valamint a más megyében dolgozó kollégák zaklatása és túlterhelése miatt kénytelenek aznapi kezdettel visszaminősíteni felügyelőnek. Egyszersmind az is benne foglaltatott a levélben, hogy a helyzete megoldása érdekében ajánlják neki, hogy vegyen ki két hét szabadságot.

No, keményen tud szűrni az a bizonyos „papírdarázs”, jutott eszébe azonnal, de a visszaminősítés miatt egyetlen percig sem aggódott. Sőt, a Noémi elvesztése fölött érzett fájdalomában az eszébe sem jutott. A két hét szabadság még jól is jött. De vajon mikor temethetem el? Mert tudta, hogy a menyasszonyának egyetlen élő rokona sem volt a Földön.

– Sajnos, a testet csak a boncolás után kaphatod meg! De hát tudod a szabályt! Majd igyekezzünk! Csak így is eltarthat három napig. Persze, el akarod temetni...

– Igen. Nem volt senkije rajtam kívül.

– No, akkor talán az lesz a legjobb, ha időközben beszélsz a temetkezési vállalat embereivel. Ajánlok is egyet! Milyen vallású volt a menyasszonyod?

– Római katolikus.

– Akkor olyat ajánlok. Lám, itt van a füzetemben. Végül is tudtam, hogy ennek el kell jönnie! Nem vagyok én vadállat!

A temetésen persze ő volt az egyetlen élő ember az egyháziakon kívül. Csak amikor hazaért, talált egy levelet az asztalán, amelyben részvétét fejezte ki egy ember. Aláírás: Ragnarök. Az nem volt hozzáírva, hogy vigyázzon magára, de így is értette. Ha az a Ragnarök képes volt veszélyeztetni az inkognitója felfedését, amikor a vonaton csak suttogni volt hajlandó, akkor a részvétlevelél egyben figyelmeztetés is. Hogy vigyázzon! Az életére.

Még maradt másfél hete.

Az első útja a fővárosba vezetett. Mirceának volt kocsija, de ezúttal Kolozsvártól szívesebben ment vonattal. Személytelen. Amellett utazás közben gondolkozni is tudott.

Akkor jutott eszébe Veronica. Hogy vajon ő miért halt meg? És hogyan? Kinek állt útjában? A válaszokat sejtette, de bizonyítani nem tudta. Aminthogy a többi esetben sem.

„Sosem kapom el őket!” na de akkor mit lehet tenni? A veszély akkora, hogy egyetlen ember még álmodni sem merhet arról, hogy megállítja. Valamikor azt mondták, a népet nem lehet leváltani. És most ez a banda elkezdte bebizonyítani, egyelőre Európa nyugati felén, hogy mégiscsak lehet. Közép- és Kelet-Európa egyelőre még úgy, ahogy, de védekezik. De már

látszanak a védekezésnek a gyenge pontjai. Már látható, hogy milyen könnyű egyes népeket egymás ellen kijátszani. Vajon nem lehetne legalább valamennyire összebékíteni őket? Legalább addig, amíg szükségük van egymásra! A védekezéshez! Mert így halomra gyilkolják majd azokat, akik tenni szeretnének. Ez biztos. De ki az, aki megteheti? Aki legalább elkezdheti?

Bizony, nagyon eldurvult a világ, amióta a vén Kerek Bernát visszavonult, vagy legalábbis csak a személyes bosszúi kielégítésével foglalkozik! A többiek úgy látszik, durvábbak.

Úgy ugrott fel ültéből, hogy beverte a fejét a poggyásztartóba. „De hiszen itt vagyok én! Fejedelemsfi! Mindkét néphez közöm van! Egyáltalán van valaki, aki legalább ezt a két népet legalább elkezdheti kibékíteni? Igaz, nem vagyok a magam ura, de vagyonos vagyok. Bár még nem tudom, hogy mennyire, de biztosan meg tudnék belőle élni, ha nem volnék is rendőr!”

A továbbiakban aztán már sokkal nyugodtabban gondolkozott tovább.

Először mégis a fővárosba ment. Az országos főkapitány mindig is jóakarója volt, most tehát meg akarta tudni, hogy mi változott.

– Semmi barátom! Én még mindig az vagyok, aki voltam. Te tenyerelhettél bele valamibe, akár akarattal, akár anélkül!

– Értem én, főkapitány úr, de éppen azért szeretném tudni, hogy mibe?

– Hogy mibe, azt nem tudom. De hogy a jelentést a volt kolozsvári rendőrkapitány írta, az biztos. Persze, nem mutathatom meg neked, de elhiheted, hogy így van.

– Volt? – ütközött meg Mircea a szón.

– Na igen. Néhány nappal ezelőtt előrehozott nyugdíjazását kérte. Tudod, hogy ez a szakma eléggé megviseli az embereket.

– Kérte?

– Úgy tudom.

– És nem ajánlották neki?

– Nem tudok róla. Én biztos, hogy semmi ilyet nem ajánlottam. Jó káder volt, néhány apró hibától eltekintve.

– Értem! És akkor elnézést kérek az alkalmatlankodásért!

Indult az ajtó felé. De a főkapitány utána szólt:

– Állj meg egy pillanatra! Én is érzem, hogy ebben az egész lefokozásban valami nem tiszta. Tehát volna egy javaslatom: abban az esetben, ha átmegy a közlekedésrendszert, megmaradhatsz főfelügyelő. A fizetésed megmarad tehát. Aztán meg... az idő telik és az első adódó alkalommal visszajössz a nyomozásba. Jó lesz így?

– Köszönöm, főnök! De nekem nagyon jó a felügyelői sarzsi. Nyomozhatok tovább, és még a papírmunka is kevesebb. A fizetés meg most, hogy meghalt a... menyasszonyom... kit érdekel? De azért, még egyszer köszönöm a jóindulatát!

És valóban úgy érezte, hogy van mit megköszönnie. Hiszen nagyjából már tudta az egészet, ami körülötte történt. És hogy miért történt.

A következő útja Ausztriába vezetett. Ott kellett a banknak utánanéznie. De minden úgy volt, ahogy Ragnarök mondta a vonaton. Kivette hát az egész pénzt és néhány percnyi hezitálás után elhelyezte egy másik bankban. Ahonnan egy harmadikba kellett automatikusan továbbítani. De kivenni már csak egy meghatározott negyedikből lehetett. Klauzulákat is kikötött, amelyeket nem lehetett megkerülni. Ennyi talán elég lesz. Aztán hazament.

Ettől a pillanattól kezdve csak félszívvvel végezte a rendőri munkáját. És mégis, láss csodát, senki sem kötött bele a munkájába. Tudta, hogy miért.

Ellenben az elkövetkező évben háromszor törtek be a házába. „Na, majd megunjátok! Úgy se találtok semmit!” Nem is találtak. Pedig néha tüntetően elment hazulról, hagyta, hogy hadd kutassanak.

Ugyanakkor sokat utazott, ami addig nem volt szokása. Az útjai általában rövidek voltak. Csak a szomszédos országokba járt. Beszélgetett, győzködött, próbálta az összebékítést. Ám be kellett lássa, hogy szinte teljesen sikertelen maradt. Amit elért az egyik nap, a másik nap elrontották. Valakik, valahol, nagyon iparkodtak azon, hogy nehogy már kibéküljenek egymással Közép-Kelet-Európa népei!

Közben telt az idő, az éppen működő világcirkususz egyre vastagodott. Megszaporodtak a kinyomozhatatlan gyilkosságok, erőszakos cselekmények és szervezett rablások. Néha hallotta is, hogy rendőr kollégák is benne voltak. De ez csak szóbeszéd volt. Szerinte.

Hatalmas tüntetések és ellentüntetések kezdődtek. Néha össze is csaptak az ellenérdekelt felek. A rendvédelem kezéből teljesen kicsúsztak az események. Ahogy azt a vonaton, a fővárosba menet elgondolta.

Egyszer aztán annyira megsokallta mindezt, hogy a szolgálati fegyverével véget vetett az életének.

Kalapos László még kilenc évet élt boldogságban a Nádjával való házasságkötése után. A halálát az okozta, hogy két, egymás ellen tüntető csoport közé szorult. Valami etnikai felhangja is volt az egymás ellen tüntetésnek, ő pedig megpróbált hatni rájuk, hogy legalább ne verekedjenek. Meg se gondolta közben, hogy már nem ötvenéves, hanem hatvan fölött van. Erre aztán mindkét fél nekiesett és addig verték, amíg már nem tudott megmozdulni.

A férje halála után Nádja fogta a gyermekeket. – Erzsike akkor már tizenkilenc éves volt, tehát csak az ő számára volt gyermek – és meg sem állt Moszkváig. Hogy aztán mégis Jekatyerinburgban kötött ki, annak az oka csak egyrészt volt az, hogy túl van az Urálon, és jól védett város. A másik ok az volt, hogy rendszeres vasúti járat volt onnét Kazanyba, abba a városba, ahonnan a családja származott valamikor.

És egy szép májusi napon Erzsike, a város szélén egy parkban, találkozott a Bucur Nicolae fiával, Adriánnal. Véletlen volt-e? Nem-e? Én tovább nem kutatom.

Az az utazó, menekülő csoport, amelyhez régebben Bogár és a szűkebb családja is tartozott, ekkor már nagyon messze járt, túl az Oort zónán, a Naprendszer szélén, azon a zónán túl, amelyet a rengeteg szikla, por, törmelék és űrszemét miatt, csak úgy tudtak elhagyni, hogy megkerülték, a Naprendszer síkjára merőlegesen. A Föld nevű, számukra tiltott bolygóra már rég nem gondoltak. Csak valahol, a tudatuk mélyén elrejtve maradt meg az információ arról az erőszakos bolygóról, amelyre soha többet nem szabad lépniük, ha még létezni akarnak. De, ahogy az a világon mindig is történni szokott, minden bizonnyal utaznak még más csoportok, amelyek hozzájuk képest késésben vannak. És vagy tudnak, vagy sem arról a bizonyos tiltásról.

És ez az utolsó történet a tengeralattjáró-házról.

VÉGE

Marosvásárhely
2021. szeptember 07.

